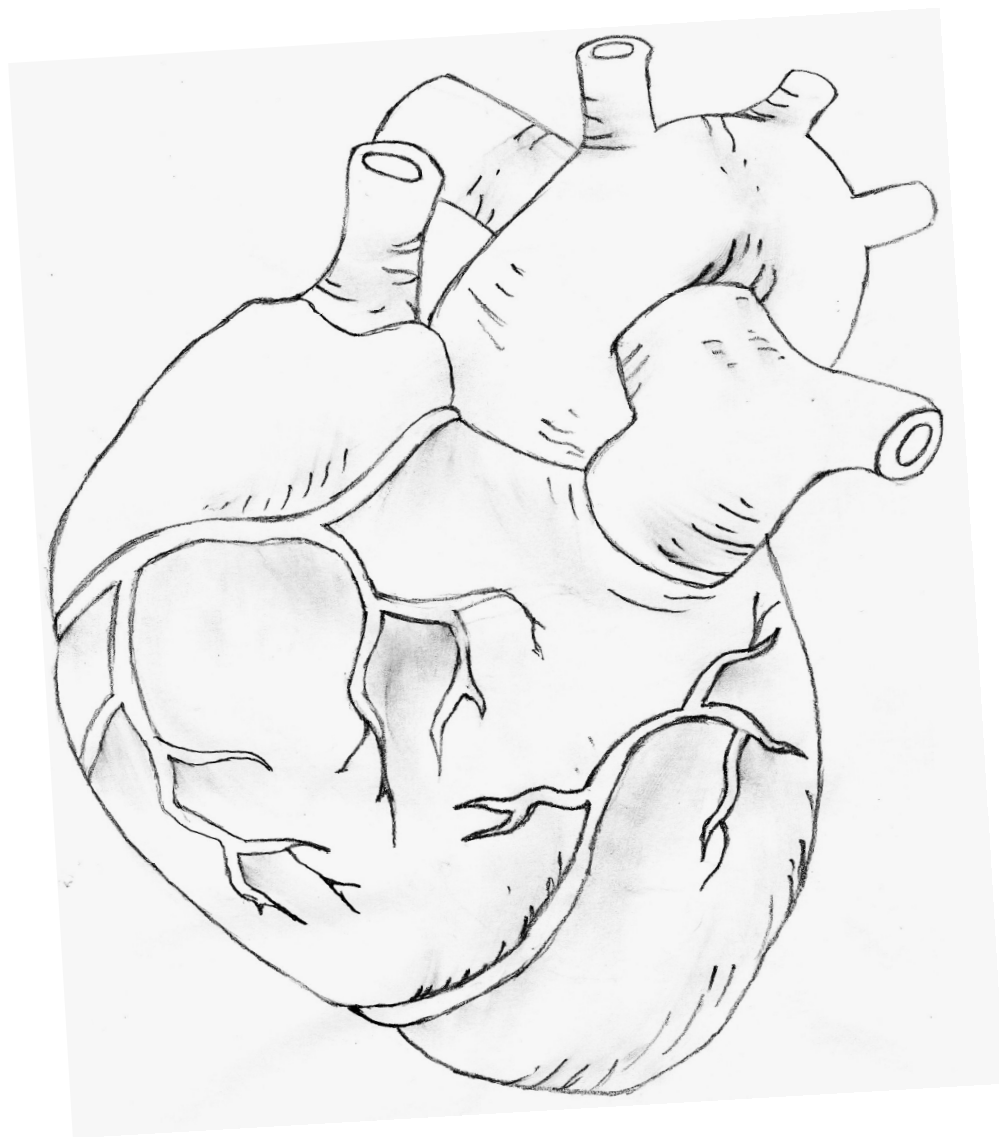

Roig Emocional

Roig Emocional

ÍNDEX

Tardor

Sweet temptation	11
Bad romance.....	19
Careful	27
I don't wanna dance.....	35
Ignorance	43
I caught myself	47
Let the Flames Begin	61

Hivern

My best friend	69
Maria	75
This is war	81
If you run	87

Primavera

Heavily broken	99
Thanks for the memories	105
The show must go on	111
Remember my name	117
That's what you get.....	123
Undisclosed desires	127

Estiu

Looking up.....	135
-----------------	-----

*A totes les dones de la meua vida,
tant a les que hi són com a les que ja no hi són.
Gràcies.*

***It's in the air now, Bitter tears and Broken hearts.
We're teenagers, we count the years,
we think we're smart but we're not.
WE DON'T KNOW ANYTHING.***

Teenagers, Hayley Williams.

TARDOR

Sweet Temptation

Per a l'Alexandra cada dia era una còpia de l'anterior, una còpia no molesta però idèntica. Estava parada al mig de la cuina amb una tassa de llet freda que sostenia amb les dues mans. No li agradava ficar-hi res a la llet, ni tan sols sucre, perquè per ella era com embrutar-la. Va allargar la mà fins a introduir-la dins una petita bossa de paper que tenia davant i en va treure un croissant una mica ressec; va desestimar la idea de menjar-se'l i va tornar a la seva llet pura. Es mantenia així, davant la finestra de la cuina, sostenint una tassa blava plena de llet semidesnatada, uns quinze minuts cada matí. Mirava a fora intentant endevinar quin temps feia però l'espessor del bosc que tenia davant li impedia qualsevol mitjana idea. En John va entrar en aquell moment i es va posar al seu cantó mirant entretingut, alhora que divertit, en la direcció que ho feia la seva filla. Al no veure-hi res va oblidar-ho, una mica decebut, i va posar-se a la boca el croissant que feia cinc minuts havia menyspreat l'Àlex. Ella, en veure'l, va posar-se a riure. En John era un home còmic, fins i tot en el seu aspecte. El llarg cabell blanc i les arrugues de l'edat no feien ombra a la brillantor dels seus ulls blaus, desitjosos de viure tots els moments que la vida els brindés, i molt menys als seus llavis, tallats de tants somriures protagonitzats.

- Tinc una sorpresa per a tu! – va pronunciar en John amb la boca tan plena de cafè i croissant que era gairebé impossible entendre'l.
- Bona o dolenta? – l'Àlex mai no mostrava massa entusiasme i es va sentir culpable al veure la cara decebuda del seu pare; ell però va canviar l'expressió en un moment i, acabant d'empassar, li va respondre més content que abans.
- Boníssima!
- Ensenya-me-la, no? – va preguntar més animada.
- Has acabat d'arreglar-te? – en John va aixecar una cella, encarant-se d'una forma fins i tot sexy a la seva filla.
- Ara baixo! – va afirmar abans de sortir escopetejada escales amunt, rient davant els encants que el seu pare creia tenir. Es dirigia al tercer pis on hi havia la seva habitació i el seu bany.

Després de rentar-se les dents a consciència i acabar de col·locar els llibres a la seva motxilla va baixar lentament les escales. Es va aturar en l'últim esglaó i va escutar la cara del seu pare. Ell es va aixecar del sofà d'una revolada i va començar a caminar cap enfora. L'Alexandra el va seguir sense dir res i van acabar davant la porta del pàrquing. No hi havia ni una ànima al voltant, la seva era una casa especial, situada al mig d'un bosc, d'un molt frondós bosc que donava a la mar pel sud. La carretera que passava davant la casa donava al poble Vilademar, en direcció est, i a una vella casa de colònies, en direcció oest. L'home va accionar la porta automàtica i l'Àlex va anar eixamplant els ulls a mesura que apareixia una vespa negra.

- M'has comprat una moto? – sonava com una pregunta però tots dos sabien que no ho era.
- No puc portar-te i recollir-te cada dia i aquesta casa, – va mirar de dalt a baix l'edificació – tot i ser preciosa, no està gaire ben comunicada.
- Oh, sí! Moltíssimes gràcies!

Va saltar al coll del seu pare en una gran abraçada. Quan es van separar a ell li havia semblat poc però sabia perfectament que les adolescents no es deixaven estimar pels pesats dels seus pares i va somriure amb tendresa mentre estirava el braç i deixava caure les claus a la mà de la seva “no tan” petita.

L'Alexandra tenia carnet des que havia complert l'edat, li encantaven les motos. Va pujar sense vacil·lar, amb el casc negre amb ratlles platejades que també li havia regalat el seu pare, i va arrencar. El camí era més reconfortant d'aquesta manera, era millor que seure al seient de copilot del seu pare i esperar que ell aparqués a l'entrada de l'institut.

L'Àlex va deixar la moto al pàrquing de l'institut i es va dirigir cap al centre, llavors va veure la Carlota, una de les seves amigues. No volia cridar, així que es va posar a caminar més ràpid per enxampar-la.

- Eh, Carlota! – va dir-ho fort perquè ella es girés i deixés de caminar ràpid.
- Ei, hola Àlex! – la Carlota era una noia petita i silenciosa, els seus ulls marrons arribaven a l'altura del nas de l'Àlex, que no era una noia especialment alta. Era mulata, el seu pare era africà i la seva mare catalana. Ella havia nascut aquí però tenia el pèl afro i entortolligat propi dels africans. L'Àlex li va passar una mà pel cabell i la va despentinat, ella va somriure deixant entreveure l'aparell dental que portava.
- Com estàs avui, petita? – era comú entre el grup dir-li petita i ella ja no s'ho prenia malament.
- Bé – va parar atenció al casc de l'Àlex- Eh! Explica'm el perquè d'això! – però no va deixar temps a la noia que ja s'aventurava en conjectures – Un noi guapo t'ha portat amb moto?
- M'he portat sola – va dir assenyalant la vespa negra i lluent que reposava sobre l'asfalt.

La Carlota va xiular i va fer com si anés a dir alguna cosa més, però en aquell moment arribaven la Sílvia i la Marina. Van caminar juntes cap a la porta. La Marina era la típica noia rossa d'institut que, tot i les aparences i els prejudicis, era extremadament intel·ligent. La Sílvia, en canvi, era la xafardera del grup. Sempre estava a tot arreu però mai no contava el que sabia a ningú excepte a la seva millor amiga incondicional, Alexandra. Totes quatre formaven un grup juntament amb dos nois més. Ells les esperaven a la porta principal. Un era en Mario, que portava sis mesos amb la Marina. Un noi alt, atlètic i extremadament guapo pel qual totes sospiraven al veure'l passar de la mà de la Marina. Pel gust de l'Àlex era una mica massa bon noi, sempre feia el que li deien, sempre

obeïa, era el gran amic de tothom. L'altre jove era en Rubén, un gai reconegut i icona de la moda a l'institut, del qui totes les noies volien ser amigues. Tot i això, ell seleccionava molt més les amistats del que ho feia en Mario i no en volia més de les que ja tenia.

Es van saludar just quan tocava la campana i van dirigir-se cap a les classes. En Mario i la Carlota feien el batxillerat social i humanístic; la Sílvia i la Marina, el científic; i en Rubén anava a l'artístic amb l'Àlex. Tot i que aquest dos últims feien branques diferents compartien força classes i sempre que podien s'asseien junts.

Aquell dia va passar amb normalitat, sense accidents ni problemes. S'havia fet l'última hora de classe i l'Alexandra, que en aquella hora no tenia en Rubén, es col·locava entre dues germanes bessones gòtiques que li queien molt bé. El professor, un home mig calb, mig gros i completament lleig, recitava la història de la música llegint directament del llibre, sense ni tan sols aixecar el cap de la taula. Així doncs, l'Àlex es va permetre una mica de relaxació i va desconnectar fins que, de cop, un braç s'abalançà cap a ella.

- Dignes-li que em torni el meu mp3! – era la Laia, la petita. Duia el cabell tenyit, negre amb metxes lila. A les bessones sempre se les reconeixia pel cabell, perquè tot i que portaven models de roba diferents eren tots negres i plens de calaveres.
- Què ha passat, Laura? – va inquirir l'Àlex, que a la fi trobava alguna cosa divertida en aquella aula.
- Que m'ha deixat sense bateria el meu i li he robat el seu!
- Però jo no tenia una cançó d'*Scorpions* i ella sí, només volia sentir-la...
- Què? Dues-centes vegades?
- Calla, estúpida!

Van començar a insultar-se com a criatures i a donar-se cops i tirar-se coses amb l'Alexandra enmig. Ella va sospirar i va agafar-los els braços a totes dues al vol. Eren més baixetes i primes que ella i també molt més dèbils, així que no li va suposar cap esforç retenir-les. Dos parells d'ulls verds van clavar-se-li al damunt, iguals. *Sort que es tenyeixen diferent...*, va pensar ella mentre es dirigia a la noia amb metxes roges sobre cabell negre.

- Laura, tens dret a quedar-te el teu mp3 però, com a germanes que sou, què us costa compartir-lo de camí a casa?

Les dues germanes van somriure davant la idea i van abraçar a la vegada l'Alexandra, just en el moment en què sonava el timbre i tothom fugia de l'aula. Les bessones de la mà i compartint la música, i ella, darrera, mirant-les i somrient de satisfacció. Quan ja era a la porta principal va veure la Sílvia esperant-la.

- Saps què? – la majoria de conversacions de la Sílvia començaven sempre amb una pregunta d'aquest tipus.

- Explica't.
- Noi nou. Alt, prim, guapo. – va fer una pausa mentre es mossegava el llavi de baix i esperava una reacció per part de la seva amiga. L'Alexandra va somriure perquè la seva companya continués. – Es diu Adrià, té la nostra edat i va al meu batxillerat. Està solter. – va deixar caure l'última frase com una bomba, esperant que explotés.
- Com és que en saps ja tantes coses? – L'Àlex reia de la xafarderia de la seva amiga però la reacció no era la que la Sílvia havia estat esperant.
- A vegades sembla que no et bulli la sang, nena! – va dir-ho cridant, alhora que li prenia el casc i corria d'una revolada cap a la moto. L'Àlex va córrer al seu darrera i, després d'una lluita sense força, va recuperar el casc. La Sílvia era deu centímetres més alta que la seva amiga però tot i això era més fluixa. Gairebé no tenia cos, era prima i sense corbes. Tot i això tenia l'atractiu d'una model. Després d'un estiu treballant al sol lluïa un bronzejat perfecte que la pell blanca de l'Alexandra envejava. Se la veia càlida.
- Ha arribat ma mare. – va dir de cop i volta. L'Àlex es va girar i es va fixar en el cotxe negre que hi havia a uns escassos deu metres. A dins reposava una dona de mitjana edat, també d'aspecte càlid. Li va somriure i la dona l'hi va tornar tot allargant la mà en forma de salutació. La Sílvia va fer un petó fugaç a la pigada galta de la seva amiga. – Truca'm aquesta tarda, sí?
- És clar, germana! – però el cotxe ja havia arrencat i les paraules es perdien.

Es va quedar allà parada, al mig d'un pàrquing on ja no quedaven ni cotxes, ni motos, ni alumnes. Una ràfega d'aire va remoure el seu cabell pèl-roig per l'aire com si de flames es tractés i, en aquell moment, la va recórrer el pitjor dels calfreds. Alguna cosa li deia que havia d'anar amb molt de compte, no li agrada gens aquella sensació. Al principi conduïa nerviosa però a mesura que s'apropava a la seva estreta carretera s'anava tranquil·litzant. *Si arribo allà sana i estalvia tampoc em pot passar res*, era el seu únic pensament i s'hi va aferrar. Quan a la fi va entrar a la zona segura la va inundar una sensació de calma. Sense saber que era la simple calma que precedeix tota tempesta, va agafar aire mentre tancava els ulls i va intentar recuperar els músculs que havia tensat en el camí.

Tan sols van ser dos segons amb els ulls tancats i, al tornar-los a obrir, va notar que alguna cosa havia canviat en l'ambient: de cop va percebre una figura al mig de la carretera. Va donar un cop de manillar, inconscientment, un acte reflex que va fer derrapar la moto sobre l'asfalt i va deixar una marca negra i una increïble olor a pneumàtic cremat. La figura era d'un noi, un noi palplantat al mig de la via i mirant expectant la noia que per poc no el mata. Ella no se'l mirava, simplement no podia ni respirar. Va llançar el casc i va començar a desbotonar-se la jaqueta de pell negra buscant aire. En qüestió d'un o dos minuts ja s'havia calmat. Jeia a terra entre la moto i el casc, amb la jaqueta als peus. Els rissos rojos li queien a la cara i li amagaven els temibles ulls blaus que ara tremolaven de l'ensurt. El noi, que estava parat davant, la mirava expectant

i fins i tot divertit. Era molt alt, feia aproximadament uns cent noranta centímetres, que aconseguien crear una sensació de llunyania entre els dos. L'Àlex va recordar la figura en aquell moment i va aixecar el cap cercant la causa de l'incident. Esperant trobar-se qualsevol cosa menys un somriure, es va sobresaltar al veure'l. Estranyament es va sentir avergonyida del seu comportament infantil, d'haver-ho llençat tot, que li costés encara respirar... El noi seguia plantat davant seu, rient a gust per la forma com l'Àlex s'arreglava el cabell i col·locava bé la fina samarreta negra de tirants que portava. Ella va sentir la rialla i es va posar a la defensiva. Un cop dreta va aclucar els ulls per matar amb la mirada aquell que gosava riure's d'ella; al veure'l, però, els ulls se li van obrir de bat a bat i la mandíbula se li va desencaixar en una ganyota gens atractiva.

L'estrany de la seva carretera anava nu, tapat únicament per un bòxer blanc que deixava molt poc a la imaginació de la pobra adolescent. Va dirigir la mirada al tors nu del noi però, després de veure els músculs marcats i el mugrons de punta, va desestimar-ne la idea i va cloure els ulls amb força per no mirar enlloc i poder pensar amb claredat.

- Ets un depravat sexual! – ho va dir com si d'un rampell es tractés, cridant però vocalitzant. Havia arribat a la seva pròpia conclusió sobre què hi feia un noi despul·lat a la seva carretera, una de molt diferent al primer desig que l'havia inundat. L'estrany va amagar el somriure de la cara i va fer dos passos llargs cap a ella – No te m'apropis!
- Em perdo pel bosc perquè aquells imbècils m'han deixat aquí sol, dono tómbos durant hores fins que trobo la carretera i, quan la trobo, hi ha una histèrica que m'intenta atropellar i després em tracta de depravat – parlava per ell mateix, va alçar el cap i els braços al cel i va cridar – Alguna cosa més?
- Estàs bé? – la pèl-roja encara no es refiava del noi però sentia una mena de compassió causada per la història que acabava de relatar i una mica de pena al veure'l parlar sol.
- Almenys la histèrica està bona... – després de dir-ho va baixar el cap i les mans i va clavar els seus ulls en el blau intens dels de l'Àlex. Ella es va ruboritzar pel comentari i per la bellesa d'aquell estrany- Sergi Salvà.

Va estendre la mà cap a ella amb un somriure cordial. Ella quedà parada, mentre l'observava amb el cap estirat per la diferència d'alçades. Tenia el cabell negre, arremolinat en petits rissos. Els ulls, d'un blau més clar que el del cel, s'amagaven darrera unes celles negres i el nas queia recte en perfecta harmonia amb aquella cara; els llavis prims que havia observat es tensaven ara en un maliciós però cordial somriure que deixava a la vista totes les dents d'aquell estrany. Tenia faccions d'home i la mandíbula molt marcada, tanmateix semblava jove, amb un rostre angelical. El noi va allargar més la mà i va despertar l'Àlex del món dels somnis. Ella, finalment, la va acceptar.

- Et puc portar amb la moto, si vols – seguia hipnotitzada per ell i parlava lentament i pausada, com si volgués que tot durés més.

- Em faries un favor – va tornar a somriure, pendent de la reacció que això creava en ella. D'esquena, l'Alexandra ja no ho va poder veure. Buscava alguna cosa sota el seient de la Vespa i va treure'n un casc petit i negre.
- Té.
- Me l'he de posar?
- És que et vols matar?
- No, ara que t'he conegut no – ell continuava jugant amb ella i, tot i que el comentari l'havia posat encara més roja, pensava que es passava de la ratlla; va pujar a la moto i es va posar el casc esperant que ell també ho fes.
- Et deixes la jaqueta? - va dir mentre la recollia del terra.
- Tapa't tu amb ella – la veu sonava distorsionada pel casc. Sota d'aquest, ella se sentia més segura de si mateixa i lluny del poder que aquell noi tenia sobre ella.

En Sergi, sense ni pensar en posar-se-la, va deixar-la caure sobre les seves àmplies espatlles. No hi havia prou jaqueta per a res, se n'havia adonat al veure aquella petita noia; li feia cosa fins i tot que ella portés la moto. *Una noia tan petita podria fer-se mal aquí damunt*, pensava ell. Tot i això, alguna espurna en el blau fosc dels seus ulls l'havia convençut que era més forta del que semblava. Arrapant-se-li més del que calia, va deixar la jaqueta damunt els seus calçotets i va dir:

- Al carrer Doctor Fleming, si us plau.

El trajecte era més curt que el que la portava a l'institut; coneixia el carrer d'haver-hi passat alguna vegada passejant amb la Sílvia. En menys de cinc minuts hi van ser.

- Aquí – va sonar greu. El casc d'ell no li tapava la boca i, realment, gairebé no cobria res.

L'Àlex es va sobresaltar però es va aturar sense que l'hi hagués de repetir. En Sergi va donar-li el casc i la jaqueta esperant que ella ho guardés tot per fer mitja volta. Al cap de dos passes, però, va parar i es va girar, mentre l'Alexandra tornava a pujar a la moto.

- Com et dius?
- Àlex... – va dir mentre es treia el casc.
- Oh, Déu meu! Ets un home! – ell bromejava fent veure que s'escandalitzava; a l'Àlex aquella broma no li havia fet mai cap gràcia.
- Ve d'Alexandra, imbècil! – separava les síl·labes del seu nom per deixar-ho més que clar.
- T'has enfadat? – va intentar sonar greu, però el riure el va trair.
- Fes el favor d'entrar a casa, vas mig despullat. – tot i que fingia menyspreu, no apartava els ulls del noi i ell ho notava.

Se li va apropar, com a resposta, i van quedar a escassos centímetres.

- Et molesta? O potser et posa nerviosa?

La pèl-roja veia els llavis movent-se davant seu. No sabia com respondre l'atac quan, de cop, va sentir un lleuger cruixir de claus i va mirar per damunt de l'espatlla nua d'en Sergi. Una dona remenuda i plena d'arrugues sortia a tirar la brossa amb bata i espadenyes. Ella va riure al veure, primer la sorpresa i després el desig, en els ulls d'aquella senyora de la tercera edat que, probablement, acabava de retenir uns vint anys. En Sergi va quedar parat per la bellesa que adquiria la petita i rodona cara de l'Alexandra al riure però, quan es va adonar que no era el centre d'atenció, va girar a poc a poc sobre els seus talons per acabar trobant-se la dona de cara.

- Hola, senyora Carmeta! Quin bon dia fa avui, eh?

I amb aquesta pregunta i la cara d'incrèdilitat de la pobre senyora va entrar a l'edifici sense tornar a mirar enrere. Amb un cop de gas l'Alexandra tornava a estar camí de casa seva.

***

La tarda va ser més calmada que el matí. Fer feines domèstiques era una cosa que la distreia d'altres pensaments i quan va acabar, vora les vuit, va trucar a la Sílvia per explicar-li tot el que li havia passat. La Sílvia no s'ho creia, però el més bo era que coneixia aquell meravellós Sergi que descrivia la seva amiga. No li ho va dir, es va guardar el secret mentre l'Àlex repetia com li agradaria saber qui era i tornar-se'l a trobar. Entre excuses que sonaven molt estranyes, la Sílvia va persuadir l'Alexandra que havia de penjar, que tenia coses per fer, i la conversa va quedar a mitges.

Després de sopar, l'Alexandra es va deixar caure damunt del matalàs. En John ja dormia profundament al sofà, però ella no hi patia, quan es despertés tancaria els llums i pujaria a la seva habitació. Ella no podia parar de pensar en aquell estrany de la carretera, en els ulls blaus que l'havien trastornat i en els llavis que havien estat tan a prop dels seus. Tampoc no es treia del cap la pedanteria ni les bromes estúpides...

- Sergi... – va dir en veu alta mentre s'apropava al reproductor i premia el petit botó vermell on hi deia *Play*.

Estarà pensant en mi, ell, també?, es preguntava en veu baixa. Va tornar a estirar-se al llit, deixant que la ironia de la música l'envoltés. Una veu femenina cantava *Sweet Temptation*¹ i ella va pensar que era just allò el que havia viscut: una dolça temptació.

---

¹ *Sweet Temptation*, Lillix (pàg. 136-137).

***

A no massa quilòmetres de distància la lluna brillava sobre una habitació que jeia a les fosques. Dins, un noi assegut al llit, recolzat a la paret, pensava en la noia que havia conegut. Rememorava l'escena una vegada darrera l'altra. Els espessos rínxols rojos semblants al més pur dels focs, els ulls, blaus com l'oceà, que l'havien transportat dins les profundes aigües. Tota la força d'aquest elements damunt d'un rostre angelical, una cara en forma de cor, pigada i blanca. Només mirant-la es podia percebre la suavitat de la seva pell; semblava una nena petita però tenia cos de dona. En Sergi es va donar un cop a si mateix per despertar-se, aquella noia devia tenir deu anys menys que ell.

Es va aixecar i encara vestit va decidir que aquella nit sortiria, era dijous i algun local obria fins tard. Va buscar el mòbil amb la mirada, volia trucar al Foix, però el telèfon va ser més ràpid que ell i va començar a entonar una melodia prefabricada. Va prémer la tecla verda.

- Sí?
- Hola, Sergi – una veu aguda i dolça responia a l'altre costat.
- Ei, hola menuda – somreia inconscientment.
- Escolta, demà tinc una festa a la platja, podries recollir-me tu amb la moto? No voldria tornar sola a casa... – la veu de la noia sonava alegre però també persuasiva, especialment a l'hora de pronunciar la paraula *sola*.
- És clar, envia'm un missatge amb l'hora i el lloc.
- Moltes gràcies – massa èmfasi – Fins demà!
- Fins demà.

Quan la Sílvia va haver penjat el telèfon no el va deixar anar sinó que va escriure un missatge ràpidament.

Demà festa a la platja! Prepara't.

Després d'introduir el número de la seva millor amiga va prémer *enviar* i va somriure, triomfal.

Bad Romance

En John va notar el canvi. Durant les últimes setmanes sempre havia trobat l'Àlex quieta i pensativa, amb una tassa a les mans i concentrant-se en l'exterior com si esperés llegir-hi alguna cosa. Aquell divendres era diferent i el John ho va notar només entrar a la cuina. La seva filla no mirava a fora sinó que anava d'un costat a l'altre somrient i ballant a l'estrany compàs d'alguna cançó que sonava al seu cap.

- Tot això es deu a la festa d'aquesta nit? Perquè encara no t'he dit si t'hi deixo anar – la veu no sonava gens autoritària sinó que era divertida i amigable, com si es fes burla d'ell mateix.
- Quina fes...- va començar a dir l'Alexandra. Quan va recordar l'enrenou de la festa va decidir que era millor això que dir al seu pare que estava pensant en un noi, probablement sis o set anys més gran que ella i que s'havia trobat despullat allí mateix, a la seva carretera. – Clar que és per la festa, tothom en parla.
- Bé, voldràs que et vingui a buscar?
- No! Hi aniré amb la moto, no et preocupis...

Sense deixar que el seu pare repliqués, va dirigir-se cap a la seva habitació per acabar-se d'arreglar abans d'anar a l'institut.

Aquell dia tothom parlava del mateix. La gran festa d'iniciació era una de les més esperades de l'any, tots els estudiants de batxillerat hi assistien. Cada any hi acudia més gent d'altres pobles i altres cursos, fins i tot universitaris. A l'hora d'esmorzar l'Àlex sentia els murmuris de la gent de la cafeteria, tots parlaven del mateix. Observava les noies del seu costat comentant la roba que lluirien i, de cop, es va adonar que ella ni hi havia pensat.

- Àlex, torna a la terra! M'escoltes? – la veu ruda del Rubén es queixava més enllà dels pensaments de l'Alexandra.
- Perdonar, què deies?
- Que aquesta nit a *liar-la parda*.
- Tu sí que sembles un lleopard – en Rubén la va mirar amb cara d'assassí.

Aquell noi era la imatge viva de la modernitat. Alt com era, portava el cabell tenyit d'un ros exagerat que quedava bé amb la seva barba ja rossa de per si. Tenia la cara allargada, els ulls marrons i un estrany atractiu que potser es devia a la seva peculiaritat a l'hora de vestir. Dins d'uns pantalons eivissencs blancs i una samarreta de tirants amb estampat de lleopard negre sobre blau semblava de tot menys un noi convencional. Ell remenava el seu cafè sol amb

sacarina mentre ella apartava de davant seu una napolitana de xocolata que gairebé no s'havia ni mirat.

- No tens gana?
- No sé el perquè però avui no m'entra res.
- No serà per aquell noi tan guapo que vas conèixer ahir...
- Sht! – l'Àlex havia explicat tota la història a en Rubén en una de les classes d'aquell dia, però no volia que els altres ho sabessin i es pensessin que estava obsessionada o alguna cosa per l'estil, per això va afegir: – Que ja arriben.

Quan tots els altres van anar apareixent van canviar de tema. Tot i això, als ràpids ulls de depredadora de la Sílvia no se'ls havia escapat ni la cara enrojolada de l'Alexandra ni el somriure triomfal d'en Rubén. De totes maneres ho va deixar passar fins a l'hora de marxar quan, igual que en els dies anteriors, la va esperar a la porta principal.

- *Hello!* – un somriure emanava de la cara de l'Àlex sempre que es trobava amb la seva amiga.
- Hola.
- Sílvia Junyer Salvà, no tens cap "Saps què?" – va pronunciar les dues últimes paraules imitant la seva companya, exagerant el to i movent-se amb cara d'incrèdilitat.
- No – a tan curta resposta, la pèl-roja no va poder fer més que suposar que la seva amiga li ocultava alguna cosa.

Ho va deixar córrer, tot i la intriga; si la Sílvia li ocultava alguna cosa devia ser per causa major i ella no hi podia fer res. No podia obligar a ningú a res i molt menys la persona en qui confiava més del món. Després de dir-se adéu van quedar per trobar-se aquella nit i van marxar, cadascuna pel seu camí. L'Àlex no hi va voler donar més tómb i va dedicar-se a les seves rutinàries tardes. Com cada divendres va trucar a la seva mare.

Feia un any que els seus pares s'havien divorciat, cosa que a ella no li havia suposat cap gran trauma. Sabia que ells dos s'havien estimat però el fet de no compartir els mateixos somnis els havia anat separant i no els en culpava. Ara la seva mare viatjava per tot el món com a metgessa sense fronteres i el seu pare treballava d'infermer amb contracte fix i gaudia de la calma del mar al costat de la seva filla. Tot i l'amor que sentia per la seva mare, compartia el mateix interès del seu pare per crear una llar on arrelar, ja que de petita sempre havia viatjat d'un cantó a l'altre. De l'escola de Luxemburg a estudiar pel seu compte al mig d'Àfrica o passar un any en un internat d'Anglaterra. L'estabilitat era un bé molt preuat per a ella. Tot i això, no jutjava el somni de llibertat de la seva mare.

- On ets ara, mama?
- La setmana passada vam venir a Nova York, a una concentració pels drets humans; ara esperem per tornar a l'Àfrica – la Rita no s'havia

adonat del plural de les seves paraules, però no va passar desapercebut a les orelles de la seva filla.

- Vam venir? Ara esperem? – interrogà ella amb to reprovatiu i curiós.
- Bé, ens hem ajuntat amb els de *Greenpeace* i ara sempre parlem amb plural, filla! – la riallada següent va sonar forçada i nerviosa. Era una pèssima mentidera i l'Alexandra ho va notar a la primera. No sabia com abordar la seva mare i va decidir ser directa:
- Mama... – encara no estava segura de si volia saber-ho però va tirar pel dret – estàs amb un altre home?
- No – la resposta va ser ràpida i igual de nerviosa que la rialla anterior – bé, sí.. Però en Jordi t'encantarà filla meva.
- Mama, no tens per què donar-me explicacions i... aquest tal Jordi t'ha d'agradar a tu i no a mi... – l'Alexandra dissimulava no haver sentit una punxada de dolor al pensar en la seva mare amb un altre home – Explica'm coses sobre ell.

La conversació va derivar cap a la vida d'en Jordi, un català que la Rita havia conegut a Brussel·les. Els mesos havien fet que l'amor naixés i ara portaven una relació més o menys seriosa. Després de saber fins i tot d'on eren els padrins de la nova parella de la seva mare, l'Àlex va penjar el telèfon, estranyament cansada i amb mal de cap. La seva mare no li havia demanat que ho amagués al seu pare però ella va fer-ho igualment aquella nit, mentre sopaven junts.

- Pare, t'hauries de buscar una novieta. – va deixar caure la frase enmig d'una conversa sobre política, com qui no vol la cosa. El seu pare gairebé s'ennuega.
- Si t'avorreixo m'ho pots dir, però no em surtis amb aquestes coses, dona! – l'Àlex es va posar a riure.
- No papa, de debò. – ella tirava de tot l'encant infantil que sempre li havien atribuït i que li feia tanta ràbia. – Mai no t'has enamorat d'una dona que no fos la mare?
- És clar que sí. Abans de sortir amb la teva mare vaig sortir molt de temps amb una noia d'aquí, del poble. – Vilademar era el poble natal d'en John i sempre que en parlava li brillaven els ulls de forma especial. En aquell moment però, li havien brillat per una raó molt diferent. La pèl-roja se'n va adonar.
- Com es deia?
- Qui?
- El teu primer amor.
- Com sabies que...? – una riallada li va sortir del pit a l'adonar-se que fins i tot la seva filla li llegia els sentiments a la cara. – Maria Mensah, els seus pares devien ser els primers immigrants negres de Catalunya – va somriure – Ella va néixer aquí i li van posar Maria, curiós veritat?
- Sí, és un nom poc comú en dones africanes però et creuràs que... – la pèl-roja va parar en sec, lligant caps. Ella en coneixia una de Maria, una dona de quaranta anys, negra i de gran poder: la directora del seu institut.

- Em creuré què? – va insistir.
- Que ja és hora que m'arregli!

Va fugir escales amunt. Maquinava com podia crear una cita entre els antics enamorats sense que el seu pare ho notés, però tots els seus pensaments van esvair-se al parar davant el mirall. *Què em poso?*, era la pregunta que havia turmentat, durant dies, moltes estudiants de l'institut *William Shakespeare* de Vilademar. Tan sols feia cinc segons que havia aparegut al cap de l'Alexandra Aguiló. Després de més d'un i dos canvis de roba va optar per uns pantalons pitillo negres estripats i una samarreta blanca i llarga on hi deia *Let's go*, amb grans lletres negres que simulaven un grafit. Es va calçar unes xancles negres i va passar al lavabo. Amb una pinta, molta força i aigua, va aconseguir fer-se una tensa cua alta que deixava caure els seus llargs rínxols vermells fins al final del seu clatell. Una mica de coloret a les seves blanques i pigades galtes i una forta ralla negra sota els ulls blaus va ser suficient perquè ella es veiés bé i es posés en camí. Va tirar el moneder, el mòbil i les claus dins d'una bossa roja i se la va posar a l'espatlla.

- Adéu papa, no m'esperis despertar! – però en John ja roncava al sofà.

***

Feia cinc minuts que esperaven quan a la fi va arribar la Carlota enfundada en un minivestit vermell. *Tothom s'ha arreglat molt*, pensava l'Àlex al mirar la seva colla d'amics. La Marina lluïa una samarreta sense mànigues, verda, de coll alt. Al no tenir massa pit mai no portava grans escots, igual que la Sílvia. Ella en portava també una de coll alt, negra. L'Alexandra les veia molt arreglades o, almenys, més que ella que portava els pantalons estripats i vestia una samarreta ampla i caiguda d'una espatlla. No li va importar, igual que no li havia importat mai ser diferent.

Van baixar a la Cala Negra per unes escales de pedra antigues. Se li deia Negra perquè en estar allunyada del poble, a la nit, era molt fosca. Aquella nit però estava plena de focs a terra que il·luminaven la suau arena.

- Uau! – ho va pronunciar molt fluix però en Rubén ho va sentir.
- Ja ho pots ben dir, després de la d'Hivern potser és la festa més gran que fem els del *Shakespeare*.

L'Alexandra va assentir i es va fixar en el seu company, a qui agafava del braç. En Rubén estava perillosament guapo. Portava uns pantalons texans caiguts i una samarreta imperi de tirants blanca que mostrava tots els músculs que aquell noi s'havia guanyat a pols. *Avui triomfa segur*, va pensar mentre caminaven entre els munts de gent que s'agrupaven. Notava les mirades, de nois i noies, dirigir-se cap al seu amic.

Reunits tots els de la colla en una foguera, van començar a xerrar. L'Àlex va seure amb les dues bessones gòtiques de la seva classe, que també estaven en

el seu cercle, i va començar a observar la gent. La Sílvia parlava amb un noi de la seva classe mentre la Carlota l'intentava arrossegar a la zona on uns quants s'havien posat a ballar sota la influència de la música d'algun reproductor portàtil. Darrere, bojós i desesperats, temptaven el fred ficant-se a l'aigua en roba interior. Va sentir uns riures i va girar el cap, en Mario i la Marina s'escapolien a algun lloc més privat entre petons i somriures. Una punxada d'enveja la va travessar, ella també havia tingut parelles i s'havia divertit amb ells però mai no havia estat prou temps en un lloc com a per sentir-s'hi segura. De cop la va inundar un sentiment de soledat i es va abraçar els genolls. Estranyament va recordar el noi de la carretera...

- Nena, que vius allà dalt? – la veu d'en Rubén la va treure de la seva pròpia abraçada; ell assenyalava la lluna tot rient. En una mà i tenia alguna cosa que fumejava. L'Alexandra no hi veia bé per culpa de la foscor i la intensitat del foc de davant seu. Va aclucar una mica els ulls i va veure un cigarret.
- Maria de la bona, una calada?
- Fumes porros? – la veu de l'Àlex va sonar escandalitzada i el seu amic es va posar a riure, tenia un riure greu i exagerat que va ressonar per tota la zona.
- No ho has provat mai?
- No.
- Et faria falta, petita. – La veu sonava des del nas mentre ell mantenia el fum en els seus pulmons. Després, arrufant els llavis, va deixar anar el fum en un sospir que va arribar fins a la cara de la seva amiga. En aquell moment, en sentir l'olor... va dubtar un segon però alguna cosa la va aixecar.
- No ho necessito realment.

Va saltar del seu lloc al costat de les bessones i es va encaminar cap a la Carlota i la Sílvia. Va estirar la Carlota sense cap esforç i amb una mica més de força va aconseguir arrencar la Sílvia i les seves paraules de davant d'aquell noi. Les va conduir com absorta cap al mig de la pista i va començar a cantar sobre la implacable veu de Lady GaGa.

- *Ra ra-ah-ah-ah! Roma roma-ma! GaGa, oh la-la! Want your bad romance!*²

Cantava però també ballava, deixava que el seu cos es fusionés amb els cossos dels altres companys que ara s'apropaven a ella per sentir-la i observar-la. S'havia convertit en el millor dels espectacles de la nit, semblava una autèntica estrella. El seu petit cos s'havia tornat el d'una bèstia mentre imitava els curiosos passos de la cantant o en creava de nous i més originals. Els seus ulls ferotges passejaven la mirada per tots els rostres perplexos i divertits i el seu somriure apareixia entre una estrofa i l'altra. Algú va parar la música però ella no se'n va adonar, continuava cantant hipnotitzada per la bellesa del moment.

---

² *Bad Romance, Lady GaGa* (pàg. 138-139).

La lluna il·luminava la cala i la zona de ball havia estat envoltada per fogueres petites que feien de grans espelmes. Al mig, la més gran de les fogueres, els seus rínxols, flamejant, s'havien desfet de la cua que els retenia. Movia els cabells d'un costat a l'altre, fusionant-los enmig de tot i tothom. La cançó es va anar apagant entre els seus gruixuts llavis. El regust del moment va fer que se'ls mossegués, mística i sensual. Havia creat un cercle al seu voltant de noies i, sobretot, de nois. La Sílvia la mirava amb els ulls oberts i l'entrecella arrufada.

- Cantes molt bé.
- No tant... – la sang se li va englobar a les galtes al veure a tothom mirant-la.

Es va apartar de cop, avergonyida, i va dirigir-se una altra vegada al lloc que li pertanyia: amagada darrere alguna foguera. Notava tots els ulls seguint-la i sentia els passos de la Sílvia i la Carlota xafant-li els talons; es concentrava a mirar a terra i caminar quan una mà la va agafar del braç i la va estirar enrere. Va trobar-se de cara amb un noi que no havia vist mai. Era una mica més alt que ella i bastant atractiu. Tenia el cabell castany i molt curt. Els seus ulls marrons la miraven fixament i un somriure perfecte ensenyava una filera de dents blanques de forma encantadora.

- Cantes molt bé – va repetir l'afirmació que li havia fet la Sílvia però després d'un segon va afegir: – i ets molt maca. – Els ulls del desconegut es passejaven de dalt a baix, observant l'Àlex. Ella es va sentir incòmoda, es va espolsar les mans d'aquell noi de damunt i va continuar caminant després d'un simple *Gràcies*.

Quan la festa ja havia tornat a la normalitat i ningú la mirava es va sentir més segura. La Carlota i la Sílvia es van asseure cadascuna a un costat de l'Alexandra, flanquejant-la pels possibles pesats que s'apropessin, i van començar la ronda de preguntes.

- Per què ens amagaves que cantaves tan bé? – va començar la Sílvia.
- No canto tan bé...
- Sí que ho fas! – va reivindicar la petita Carlota, que mirava amb ulls d'admiració la seva amiga.
- Has cantat mai en un grup? – la pregunta de la Sílvia va desconcertar la jove que va parpellejar un parell de cops abans de respondre.
- No, no m'ho havia plantejat mai.
- Ho faries? – les preguntes semblava que s'empenyien les unes a les altres dins la gola de la Sílvia. La Carlota observava encuriosida i callada el transcurs d'aquella conversa.
- No ho sé... – va vacil·lar un moment però aviat va recordar la gran importància que tenia la música en la seva vida i va exclamar – m'encantaria cantar en un grup de rock! Com *Paramore*...
- Ja tardava a sortir... –va parlar la Carlota. *Paramore* era el grup de música preferit de l'Alexandra i, tot i que moltes vegades en parlava, no l'havien sentit mai cantar com ho havia fet aquell dia.

- Demà a la tarda el grup d'uns amics meus fa unes proves per trobar cantant, t'hi presentaràs? – la ràfega de paraules que s'havia aglomerat dins la Sílvia va sortir de cop i les seves dues amigues van quedar parades de cop.
- Déu meu, tia! Tindrè una amiga cantant! Fes-ho, sisplau, fes-ho! T'ho mereixes... – tots els compliments de la Carlota feien que a l'Alexandra li costés més pensar però tenia molt clar el que la Sílvia li acabava de proposar i reflexionava sobre els pros i els contres.
- Sí – va dir al final en un atac d'amor propi i valentia.

Les seves dues amigues li van saltar al coll tal i com un dia abans ho havien fet les bessones (que feia una estona que havien marxat cap a casa). Això va recordar a l'Àlex que era tard i que havia de tornar a casa. Va fer una ullada al seu voltant, la gent ja s'havia dispersat, només quedaven uns quants grupets de tres i quatre persones com el seu i prou. En un costat reposava el noi amb qui havia parlat i s'hi va fixar millor. No sabia com descriure'l però sentia l'aura atractiva que s'amagava darrere els profunds ulls negres; en aquell moment ell la va mirar i va tornar a somriure-li, ella va abaixar el cap i va aixecar-se de cop nerviosa.

- Crec que hauríem de marxar.
- Merda! – la Sílvia també es va aixecar de cop, mirant-se el rellotge – m'esperen!

I abans que cap de les altres noies pogués preguntar, ella ja havia sortit corrent escales amunt. L'Alexandra la va seguir amb la mirada. La va veure posant-se un casc i pujant a una 250cc que, des de la seva posició, no podia distingir de quina marca era. Tampoc podia veure el conductor que, almenys, havia identificat com un home corpulent. Tot allò la intrigava molt: era això el que li amagava la seva millor amiga, un noi? No va voler capficar-s'hi per no fer-se mal, simplement es va endur la Carlota estirant-la del braç.

Després d'acompanyar la seva amiga a casa amb la moto va dirigir-se cap a la seva. La porta estava tancada amb clau i a dins tot era fosc. Els roncs d'en John se sentien des del primer pis però, després de tancar la porta de la seva habitació, van desaparèixer. Va mirar el rellotge digital de la tauleta, marcava les sis i vint del matí. L'endemà tenia una xerrada pendent amb una amiga i una prova per a un grup. *Serà un dia llarg i ple de nervis*, es va dir. Tot i les preocupacions, els dubtes, va caure rendida al llit i va deixar que l'omplís el record d'una cançó, d'un espectacle. *Bad Romance* la va rodejar finalment, mentre deixava el seu cap volar al món dels somnis i malsons.

Careful

- *All the single ladies! All the single ladies!*

Els crits provenien d'una noia de vint anys alta i prima que tenia dificultats per entonar *Beyoncé*. Es trobava al mig d'un petit escenari improvisat en un vell pàrking. Davant seu seien tres nois en un sofà roig i atrotinat i, darrere d'ella, reposaven varis instruments coberts amb un llençol blanc. La sala estava plena de pòsters d'antics i nous grups del panorama musical de rock però ella, que semblava no adonar-se'n, continuava intentant esquinçar les paraules de la cantant americana. Els nois parlaven en veu baixa interessant-se més per la noia que la per la música que intentava fer.

- Està bona – les paraules sortien de la boca del noi que seia a l'esquerra del sofà. Es deia Marc, tenia vint-i-tres anys i era el més petit dels integrants del grup. No era un noi ni massa alt, ni massa prim, ni massa destacable, però tenia un gran sentit de l'humor que les portava a totes al seu llit, de les més guapes a les més lletges. *Tot són gustos*, responia ell sempre que hi havia crítica dels amics.
- Però canta fatal noi, no havia sentit mai res pitjor – la rèplica provenia del noi de la dreta. L'Albert Foix, popularment conegut per Foix, era el bateria del grup i el segon més petit amb vint-i-quatre anys i mig. Era alt, portava els cabells molt llargs i tenia un esperit tranquil i pacient.
- Però en pot aprendre, home! – tornava a ser en Marc que intentava convèncer els seus companys sense treure els ulls de damunt de la noia rossa i de prominents corbes que cantava, o almenys ho intentava.
- Endu-te-la al llit si vols, però no ens la posis al grup, sisplau! – en Foix tampoc treia els ulls de la noia que ara intentava seguir els passos de la coreografia de la cançó no sense un gran esforç.
- Però... què canta? – a la fi va parlar el més gran de tots, en Sergi. Amb vint-i-cinc anys i una carrera d'arquitectura, ho havia deixat tot per dedicar-se al rock, en contra d'amics, pares i tutors de la universitat. En contra de tot i de tothom, menys dels seus principis.
- *Single Ladies*, una de les noves cançons de la *Beyoncé* – va declarar en Foix entre rialles.
- Això no és Rock!
- Sí, però... – abans que en Marc pogués acabar la frase en Sergi ja estava cridant amb un dels seus millors somriures a la cara.
- Eh, nena, nena! Com et deies?

La noia va parar a l'instant, va arreglar-se la minifaldilla texana que se li havia arrugat amb la coreografia i va somriure abans de pronunciar el seu nom.

- Meritxell.

- Doncs moltes gràcies, però no et volem Meritxell. – El somriure d'en Sergi no va desaparèixer ni un instant, però el de la pobra noia va desdibuixar-se immediatament.
- Que us bombin!

Després d'aquella gran declaració d'educació va agafar la bossa vermella que havia portat amb ella i va començar a caminar enfadada cap a la porta. En Marc va saltar darrere.

- Espera, no sap el que es diu...

Gairebé havia arribat a la porta quan una figura es va interposar entre ell i la Meritxell.

- Se us escapa un lleó – va dir la figura veient la cara de la rossa que fugia mig corrent. Aquell home baixet i grassonet era el pare d'en Sergi i el propietari del bar que hi havia damunt el local d'assaig. – Hi ha una tigressa esperant a dalt, - va dir continuant la seva pròpia broma i rient sol – la faig baixar?
- Sí papa, sí. – va dir en Sergi cansat de les bromes estúpides del seu pare.

L'home va desaparèixer escales amunt, murmurant alguna mena de queixa sobre l'educació de la joventut. Mig minut després trucaven a la porta. En Marc, que s'havia quedat dret, va tornar a seure mentre deia:

- Següent!

La porta es va obrir lentament i va deixar entreveure una petita noia pèl-roja.

- Àlex? – en Sergi va abandonar el sofà i, a grans passos, va arribar davant d'ella, que esperava amb la boca oberta.
- Sergi?

Cap dels dos no s'havia oblidat de l'altre i ara, un davant de l'altre com tots dos havien somiat, desperts o adormits, no sabien què dir-se.

- No ens presentes? – va preguntar el Marc amb ulls de depredador.
- Així que aquesta és la noia que et va salvar a la carretera? – va afegir el Foix demostrant que se sabien tota la història.

L'Àlex va envermellir però no va deixar que els nervis la superessin, havia trucat a la Sílvia abans de presentar-se perquè l'aconsellés però tot el que s'havia endut era un *Et trobaràs una bona sorpresa, dona!* Màgia! Allà hi havia la seva sorpresa: en Sergi, el noi de la carretera.

- Et presentes a les proves? – una altra vegada la veu d'en Sergi, la proximitat amb el seu cos, cara a cara i davant d'espectadors la posava més nerviosa del que ho havia estat mai.
- Sí – ho va dir mentre feia lliscar els seus peus pel terra de pedra, allunyant-se de la temptació.

A en Sergi la distància no li agradava i s'apropava més a ella, fent-la recular fins que va quedar empegada a la porta amb ell davant, somrient. Les galtes de l'Alexandra eren del mateix color que els seus cabells i els pèls dels braços estaven erigits, respirava una mica forçada i se sentia el seu propi cor, però sobretot sentia els crits del seu cap. *No sóc dèbil, ell em vol fer sentir dèbil però jo no ho sóc.* Després d'aquestes paraules l'Àlex va escapar-se de la presó d'en Sergi i va dirigir-se a la part que a ella li semblava un escenari.

- Teniu reproductor? – va dir mentre mostrava un CD que portava a les mans i que cap dels tres havia vist fins aquell moment.
- Allà – va dir el Foix indicant en la direcció d'un vell radiocasset. – Què cantaràs, Hannah Montana?

Els tres nois es van posar a riure però ella no va afegir res al comentari, havia vingut amb un CD ple de bases de cançons sense saber quina cantaria però ara ho tenia clar. Va pitjar el botó d'avançar fins que el número tres va pampalluguejar a la pantalla i, llavors, va donar-li al *play*.

- Comença l'espectacle! – va dir en Marc, mentre una música tènue anava agafant volum dins el casset.

La pèl-roja es va dirigir al mig de la pista, on reposava un vell micròfon, i el va encendre concentrant-se a no posar-se histèrica. Portava una samarreta senzilla de color blau que havia tallat per la part de dalt i que li quedava caiguda d'una espatlla mostrant la tira del sostenidor negre, uns shorts negres desfilats de la punta i finalment unes *converse* negres i atrotinades que amenaçaven de sortir corrent en qualsevol moment i endur-se-la lluny. Ella no permetria que ho fessin. Si la música era la seva vida, l'escenari hauria de ser la seva casa.

Quan van sonar els primers tocs de bateria i tota la sintonia la va envoltar va ser quan finalment es va sentir capaç. Va tancar els ulls, tranquil·la, i va deixar que les paraules sortissin soles empenyent els seus molsuts llavis.

- *I settled down, a twisted up frown disguised as a smile. Well, you would have never known...*³ – notava les paraules brotar de la seva boca però ja no les dominava, tancava els ulls més fort i agafava el micròfon amb les dues mans, deixant anar el seu cap d'una banda a l'altra.

---

³ *Careful, Paramore* (pàg. 140-141). "M'instal·lo, amb una ganyota a la cara disfressada de somriure. Bé, tu mai no ho hauries sabut..."

Els nois, que feia un moment havien estat comentant l'altra actuació, ara restaven muts damunt el sofà. La veu els arribava com si vingués del cel però no sonava com ho hauria de fer la dels àngels. Era suau però alhora suficientment dura per al rock, cridava i s'esgarrava quan feia falta. Era un veu atrevida, la veu d'una noia atrevida i forta. La lletra, que tots tres van reconèixer d'una cançó de *Paramore*, potser era el millor de tot. L'ànsia de vida, la necessitat de llançar-se al buit esperant desplegar les ales. L'absència de por a la vida la feia única i màgica sota aquells cabells, vermells com la sang, i els seus ulls blaus com el lapislàtzuli que, finalment, s'obriren en la segona estrofa:

- *Open your eyes like I opened mine, it's only the real world. A life you will never know...*⁴

Tota la cançó sonava com una recriminació a aquells que es queden asseguts a la parada del tren de la vida. Els que el veuen passar però mai no s'atreveixen a treure un bitllet per pujar-hi. Deixen que el dolor els aixafi en lloc de superar-lo i tirar endavant. Mentre ho sentia, en Sergi es veia capaç de tot. Perdut en el blau dels seus ulls es veia capaç d'arreglar el món, de parar un tren, de saltar i volar.

- *Can't be too careful anymore, when all that is waiting for you. Won't come any closer, you've got to reach out more. More. More. More, more!*⁵

La cançó es va acabar i ella va deixar anar el micròfon, que va caure a terra. L'Alexandra respirava costosament però va aconseguir somriure quan va veure els seus companys somrient i aplaudint. Llavors va tornar a envermellir mentre recollia el micròfon i el tornava a posar al seu lloc.

- I bé? – va preguntar ella.
- Contractada – deia en Marc.
- Contractada – repetia en Foix.
- Benvinguda a l'equip – les paraules d'en Sergi sonaven més dolces. El noi es va aixecar i li va allargar les mans en senyal de benvinguda.
- Gràcies – va mormolar ella mentre acceptava la calidesa de l'abraçada d'en Sergi. En Foix i en Marc s'hi van afegir, saltant al damunt d'en Sergi que va parar els dos cossos sense deixar que el pes caigués damunt la petita Alexandra.

Després d'aquella cançó tota la formalitat va desaparèixer. Reien juganers mentre discutien els temes d'assaig i altres coses. S'havien posat tots a terra i l'Àlex havia tret una llibreta de la seva bossa negra. Apuntava coses i feia dibuixos. En una ocasió havia entrat el pare d'en Sergi dient que hi havia una

---

⁴ "Obre els teus ulls com jo he obert els meus, és simplement el món real. Una vida que tu mai no coneixeràs..."

⁵ "No pots ser tan prudent quan tot t'està esperant. Ja no s'aproparà més, tu t'hauràs d'estirar una mica més. Més. Més. Més, més."

altra noia i a l'Àlex li havia fet un salt el cor. Tots tres li van dir que ja no n'acceptés més, que havien trobat la seva mussa. L'Alexandra va enrogir però, sobretot, es va sentir més especial que mai. Era part de l'equip.

- Bé, jo he d'anar marxant – les paraules d'en Foix concloïen la xerrada.
- Jo també, que em portes tu, noi! – ara era en Marc, que imitant en Foix, es posava dret.
- Tu com marxes, Àlex? – preguntava en Foix.
- Bé, – va dir ella mirant-se el rellotge – hauré de fer temps esperant que surti el meu pare de la feina.
- No has portat la moto? – aquesta vegada era en Sergi.
- No, m'ha baixat el meu pare que treballa a l'hospital. És igual, donaré un tomb esperant-lo – va respondre amb un somriure, intentant treure importància al fet que li quedaven dos hores de tombs per aquell petit poble.
- Ja et porto jo – les paraules d'en Sergi sonaven més com una ordre que com un proposta.
- Bé nois, ja us arreglareu que nosaltres no volem fer tard. Adéu Àlex! – era en Foix recollint el casc de terra i caminant cap a la porta.
- Adéu preciosa! – va dir en Marc amb un somriure sincer que es va desdibuixar al veure la cara de pocs amics d'en Sergi. *L'Alexandra no entra a subhasta, no és una noia més*, deia l'expressió dura d'ell.
- Adéu precios! – va respondre la pèl-roja.

En Sergi es va posar tens; la va agafar del canell i la va conduir cap a la porta:

- Segueix-me.

Amb la pressió que ell feia damunt del prim canell de la noia era impossible que ella s'hi resistís. Van sortir del local, van apagar els llums darrere seu però, enlloc d'enfil·lar les escales per on havia arribat l'Alexandra, van agafar el petit passadís que anava cap a l'altra banda fins que ell es va parar davant una porteta negra. La va obrir i li va fer un senyal amb el cap perquè ella passés davant. *Que amable! Després d'haver-me arrossegat durant tot el trajecte ara m'obre la porta*, va pensar irònicament l'Àlex. No va dir res i va entrar. Dins hi havia una sala igual que el seu local però sense pòsters ni instruments. Un vertader pàrquing on reposava un Volkswagen Golf blanc. Els ulls de l'Àlex intentaven acostumar-se a la foscor quan ell va encendre el llum.

- És el teu cotxe? – preguntava ella vacil·lant.
- No.
- El dels teus pares?
- Sí.

La pèl-roja es dirigia a la porta del copilot quan ell li va indicar que no amb el cap i a grans passes es va apropar cap a ella. L'Alexandra, jove i ingènua, pensava que aquell era el moment en què l'agafaria i li faria un petó, en què la tombaria damunt del capó i es deixarien anar en un cúmul d'experiències,

aquella mena d'experiències que escandalitzen les àvies i turmenten els capellans. Les passes d'en Sergi damunt el terra de pedra van desconcertar els peus de l'Àlex, que reposaven damunt la lluna. No s'estava dirigint cap a ella, l'havia passat de llarg i estava aixecant un llençol blanc.

- Una *Suzuki Intruder M800*. – una moto de gran envergadura apareixia davant dels ulls de l'Alexandra. No era com dos dies abans quan havia vist la seva humil vespa, aquesta era diferent. Era negra, però els tubs, el manillar i el motor eren d'un platejat molt viu. Estava completament neta, sense cap rascada. – Només té un anyet, va com la seda.
- Uau! – va dir ella més emocionada per la moto que per totes les sensacions que havia somiat abans.
- Té – va dir-li en Sergi allargant-li un casc roig.

Ella va donar-li les gràcies mentre se'l posava i pujava al ciclomotor.

- No portes jaqueta? – va preguntar llavors ell.
- No, no fa fred – va dir ella despreocupada.
- Damunt d'aquesta sí – va replicar ell donant uns lleugers cops al dipòsit de la Intruder. Acte seguit es va posar a buscar pel garatge – Aquí! Posa't aquesta; no està bruta, tranquil·la.

L'Àlex no es va atrevir a fer cap comentari i va posar-se la jaqueta de cuir negre que li havia allargat ell. El Sergi se'n va posar una de molt semblant però més nova. Amb les *vambes* negres, els pantalons texans i la jaqueta també negres se li veia un cert aire de perill que ella mai no li havia notat abans. Els ulls blau cel es veien més foscos sota la tènue llum, envoltats de la perfecció negra de la roba i del cabell despentinat que li queia damunt del front. Un calfred va recórrer l'Alexandra de dalt a baix, un mal pressentiment. Aquell noi no era per jugar-hi, amb ell no podria fer-se la innocent i sortir-ne ben parada. Havia d'anar amb compte amb el que podia amagar-se darrera el seu somriure i ara n'era conscient. Havia d'anar amb compte amb el que desitjava.

El trajecte va ser curt però quan van arribar davant de la casa perduda de l'Alexandra ell va insistir a deixar-la a la porta. Eren davant i ell parlava sobre motociclisme o alguna tonteria que l'Àlex no escoltava. El veia allà davant parat, li treia ben bé dos caps i movia els llavis amb la gràcia del que sap parlar i a més sap del que parla. Ella arribava a l'altura del seu pit i el veia respirar. Intentava ignorar el mal pressentiment que l'havia abordat abans.

- M'escoltes? – va preguntar ell.
- És clar.
- Què he dit?

La pèl-roja no va respondre. En lloc d'això va posar-se de puntetes aferrant-se al coll de la jaqueta negra d'ell i va apropar-lo fins que els seus llavis es van trobar en un primer dolç i després més salvatge petó. Ell, passada la primera vacil·lació, li havia agafat la cara i la sostenia de puntetes contra els seus llavis

que, plens d'experiència, es movien a tota velocitat, com si el temps els persegüís.

- Àlex? – va mormolar en Sergi. Ella va separar els seus llavis tant com va poder sota la presó de les mans del Sergi.
- Hm?
- Quants anys tens? – la pregunta va desconcertar-la i es va deixar caure enrere. Les mans d'en Sergi van respondre al seu desig i la van deixar anar.
- Se... – vacil·lava – setze, per?
- Tens setze anys?
- Sí... – ella encara vacil·lava per l'estrany rumb que havien pres les coses – Quants en tens tu?
- Nou més – en Sergi s'havia apartat d'ella. La mirava com si tingués alguna mena de malaltia estranya, com si tindre setze anys fos una condemna – Això no està bé, entenc que t'hagis penjat de mi però jo no vull res, ets massa cria.

Les paraules van rebotar al cervell de l'Alexandra, una darrera l'altra. *Entenc que t'hagis penjat de mi però jo no vull res, ets massa cria*. Les galtes de l'Àlex es van encendre. Va prémer fort les dents per parlar en una mena de xiuxiueig.

- Molt bé, moltes gràcies.

La pèl-roja havia après que amb els idiotes era millor no discutir-hi, era més efectiu ser educat. Es va girar sense dir res més i va posar la clau al pany.

- Espera Àlex, no volia dir-ho així. No és que no m'agradis, ets molt maca, potser d'aquí uns quants anys...

La noia es va girar cap a ell un altre cop, amb ulls vius i brillants, amb un gran somriure a la boca. En Sergi es creia victoriós quan ella va desdibuixar el preciós somriure i va començar a discordejar-se la jaqueta d'una manera bastant sensual. A poc a poc, primer els botons de dalt, després la cremallera, lenta i conscient del que feia. *Hòstia, em vol demostrar que no és una nena aquí mateix, davant de casa seva*, pensava en Sergi estranyament content. Ella ja s'havia tret la xupa de cuir i l'hi allargava amb una mà petita i blanca, ell també va allargar la seva mà, somrient, però ella va deixar anar la jaqueta a terra i va aixafar-la com qui apaga una cigarreta. El somriure, que va desaparèixer de la cara d'en Sergi, s'havia traslladat a la d'ella. L'Àlex va entrar a casa i va tancar la porta als seus morros.

Es va quedar recolzada a la porta i va comptar dos minuts sencers abans de sentir la moto engegar-se i desaparèixer. Es va aixecar i va agafar una cervesa de la nevera, va pujar les escales i va posar el reproductor. Va obrir la porta de la terrassa i va sortir. L'aire fred li colpejava la cara, però ella semblava no notar-ho. Semblava no sentir res. No sentir ni el fred, ni el vent, ni la música, ni tan sols el seu cor suplicant, el seu cor trencat. Va fer una glopada de cervesa,

va somriure i va llençar la cervesa cap al bosc. Va esclatar en rialles i finalment va cridar per pura ràbia. Conscient com no ho havia estat mai que ningú la sentiria. Conscient que malgastava la força. Conscient, a la fi, del fred que feia a fora, del fred que corria dins seu i de la ràbia que començava a escalfar el seu cos, les seves galtes i el seu cor.

I don't wanna dance

Les setmanes passaven davant els ulls de l'Alexandra. Les classes, les tardes amb els amics, els estudis, les converses amb el seu pare i les trucades a la seva mare. Semblava que a la fi havia trobat un lloc al món, un lloc on podia ser ella sense problemes, sense retrets. Però l'Àlex sabia que sota aquesta fatxada de *tot és perfecte* hi havia una espina clavada. Un noi. La pèl-roja era de les que creia que un noi mai no podia ser una espina, de les que creien que no tenien tanta utilitat. Però cada cop que entrava al local, cada cop que anava a assajar... ell hi era. Li somreia, un somriure perfecte i ple de dents blanques. *Li'n trencaria més d'una d'aquestes dents*, pensava ella els dies que es deixava atrapar per la ràbia.

Tot i això els assajos eren divertits, eren alegres. Inventaven cançons, menjaven patates i esperaven la inspiració. L'Àlex cantava tot el que li posaven a les mans però gaudia més quan ella triava la cançó. Aquell dimarts en portava una de preparada i cap d'ells no va tenir inconvenient a començar per aquella nova cançó.

En Foix va seure a la bateria i en Marc i en Sergi es van posar al baix i a la guitarra, respectivament. L'Alexandra, emocionada, ja tenia el micròfon a les mans. En Marc va començar amb unes notes de baix, tots s'hi van afegir. La pèl-roja saltava i ballava per tot l'escenari, gaudia i feia que els altres tocant amb ella també gaudissin. En un moment donat, en el cop fort de la cançó, es va girar cap a ells, a la banda on tocava en Sergi, i va cantar amb tota la potència de veu que tenia:

- *I don't wanna dance! So don't you ask me, babe. I don't wanna dance! You blew your chance to rock my night away! I want some fun, but you're so not the one. I don't wanna dance so let it go! You'll never take me home. Take me home, take me home!*⁶

Les paraules van començar a crear sentit al cap dels nois. El significat. S'havien oblidat que per a l'Àlex una cançó sense significat no és una bona cançó per cantar i ara patien les conseqüències de no haver mirat la lletra abans. La cara d'en Sergi va canviar i ella es va tornar a girar saltant i ballant de cara al sofà buit.

- *Take me home... Take me home.*

---

⁶ *I don't wanna dance, Hey Monday* (pàg. 142-143). "Jo no vull ballar, així que no em preguntis, amor. Jo no vull ballar. Tu vas desapropiar la teva oportunitat per a gaudir de mi una nit. Vull una mica de diversió, però tu no ets el que jo vull. Jo no vull ballar. Així que deixa-ho estar! Tu mai no em portaràs a casa. Porta'm a casa! Porta'm a casa!"

La cançó va ser aplaudida per tots menys per en Sergi, que no va dir res més en tota la tarda. L'Alexandra somreia interiorment, recordant el dia en què la Sílvia i ella havien planejat aquesta "venjança", el dia en què la Sílvia li va dir que era el seu cosí i ella li havia explicat l'escena del petó:

- És idiota, el meu cosí és idiota i jo sense saber-ho. Setze anys de dinars familiars per no adonar-me que el meu cosí és idiota.
- No et torturis! Tots tenim un familiar idiota – l'Àlex intentava calmar el sentiment de culpabilitat que notava en la veu de la Sílvia, li feia mal que ella se sentís malament.
- Em perdones? – allà estava, al descobert. La culpa.
- Per què, estúpida? Per tenir un cosí idiota? No t'he de perdonar res, t'he de donar les gràcies per ficar-me al grup!

La Sílvia va somriure àmpliament abans de posar-se a parlar de venjances contra "cosins idiotes".

- Potser hi ha una web sobre això! – havia dit davant l'ordinador del seu escriptori.

Les dos es van posar a cercar venjances al *Google*, però al no trobar res interessant, van decidir deixar-ho estar i pensar per elles mateixes. Al local, veient la cara de dolor barrejat amb vergonya d'en Sergi, l'Àlex recordava com havien escollit la millor, com havien sabut que la música li faria més mal que res, com llavors els havia aparegut la nova cançó de *Hey Monday!* com un regal.

L'assaig va acabar i es van acomiadar com sempre, dos petons amb en Marc, dos més amb en Foix i un lleuger moviment de cap amb en Sergi que, aquest cop, ni el va tornar. Ella no se'n va preocupar, no es va sentir malament. Va pujar a la moto, va arribar a casa, va sopar i es va posar al llit d'hora esperant que, després d'aquell acte de venjança, els dies tornessin a córrer davant els seus ulls sense espines.

- No vull homes a la meva vida – es va dir en veu alta abans d'adormir-se.

Tenia raó. Aquell dia, aquella nit enmig dels llençols blau marí que li havia comprat el seu pare, no volia homes. No volia sentiments, volia dormir plàcidament i viure una vida d'amistats i *rock'n'roll*. Però la seva opinió va canviar dos dies més tard, dins d'una classe de Llengua Castellana:

- El *macizo* del científic et mira per la finestra – el xiuxiueig arribava del seu cantó. En Rubén, sempre atent a la petita finestra que hi havia al costat de la porta de la classe, l'estava advertint.

L'Àlex va reconèixer aquell noi. Es deia Adrià i n'havia parlat moltes vegades amb la Sílvia. També era el noi que l'havia agafat a la festa de la platja. Era guapo, atrevit i ara la saludava des de darrera la porta.

- Tinc una idea... – va dir llavors l'Alexandra en un xiuxiueig gairebé imperceptible.
- *¡Miedo me das!* – en Rubén la mirava amb els ulls molt oberts, esperant sentir aquella magnífica idea. Ella però, enlloc d'explicar-l'hi, es va girar cap al noi de la porta i li va fer un gest amb la mà, indicant-li que l'esperés.
- Què fas? *Tell me!* – el seu amic s'exasperava i bellugava les mans amb gran impaciència.
- Me'n vaig amb aquell noi. Me'n vaig a donar un tomb i així li aconseguixo una cita al meu pare – l'Àlex somreia radiant davant el seu propi pla.
- Estàs boja! Però la idea és prou bona... Tornaràs en acabar les classes?

Ella va assentir amb el cap i es va alçar enmig de classe, va recollir les seves coses, les va posar dins de la motxilla i abandonà l'aula davant la mirada estupefacta de dinou alumnes i un professor. Quan ella va tancar la porta tots es van girar cap a en Rubén que, amb un moviment d'espatlles, va deixar entendre que no sabia què li passava.

- Crec que necessita una visita amb la directora, a veure si li passa alguna cosa seriosa i no ho sabem... Potser el seu pare hi podria parlar... – en Rubén, amb una fingida cara de preocupació, aconsellava el professor de castellà. Un pobre noi de trenta anys que començava a quedar-se calb.
- Potser seria el millor – va coincidir el tutor.

L'Alexandra ja era fora del recinte de l'institut amb l'Adrià. Els alumnes de batxillerat no necessitaven permís per sortir, així que no van tenir cap problema al passar per davant del conserge.

- Adéu, bon home! – s'havia acomiadat l'Àlex.
- Adéu jove! – havia respost ell amb un somriure als llavis.

Ara estaven a uns cent passos de la porta principal, parats davant un semàfor que estava en vermell.

- Què fem? – va preguntar l'Àlex mirant el noi. Ell l'havia seguit tota l'estona sense dir-li res.
- Anem a fer un beure, a conèixer-nos – La veu d'ell era greu i ella el va mirar amb atenció. Els ulls mel que aquella nit li havien semblat marrons, els cabells castanys que portava més llargs que la primera nit que s'havien vist i aquell aire de superioritat despreocupada, quasi ben portada, que no li havia canviat per a res – Invito jo, tranquil·la.
- No n'esperava menys! – es van somriure mútuament i l'Àlex va notar que aquell noi podia arribar a agradar-li realment.

Van caminar una estona, van creuar el pont i van agafar el carrer paral·lel al de casa d'en Sergi.

- No hi ha més bars en aquest poble? – va preguntar l’Alexandra, molesta d’haver parat davant el *Hamlet*, el bar dels pares d’en Sergi.
- Bé, sóc nou al poble com tu i no en conec gaires més. És al que van tots els de l’institut i pensava que t’agradaria anar-hi...
- Deixa-ho, està bé.

La pèl-roja va travessar la porta davant l’Adrià i va trobar-se amb la mirada d’en Sergi. Ell restava quiet darrera la barra, fregant gots. En aquella mirada hi va veure sorpresa en un primer moment, ràbia més tard. L’Adrià ja havia entrat darrera seu i la conduïa cap una taula al costat d’una finestra. Van seure i l’Alexandra va quedar de cara a la barra. Va veure el pare d’en Sergi, en Josep, dirigir-se a la seva taula. Va veure en Sergi parant-lo amb les mans molles i dient-li alguna cosa. L’home va assentir amb el cap i va entrar a la cuina mentre en Sergi s’eixugava les mans. Hi aniria ell.

- El coneixes? – preguntava l’Adrià resseguint els ulls de l’Alexandra.
- És el cosí idiota d’una amiga – la duresa amb què ho va dir va fer que acte seguit tots dos riguessin.
- Tots tenim un familiar idiota... – va dir l’Adrià repetint les paraules que uns dies abans havia dit ella mateixa.
- Quanta raó tens!

Els dos continuaven rient quan en Sergi es va apropar a la taula amb un bloc blanc a la mà i un bolígraf negre a l’altra.

- No hauries de ser a l’escola tu? – en Sergi s’havia recolzar amb les dues mans a la taula i mirava directament l’Àlex, intentant ignorar el noi a qui donava l’esquena.
- Una cervesa i... què vols Adri? – ella no només ignorava la pregunta d’en Sergi, sinó que ignorava en Sergi sencer. Havia col·locat el seu pes al cantó contrari de la taula on es recolzava ell i mirava dolçament l’Adrià.
- Una altra – va dir ell sense vacil·lar ni un segon, amb una veu més greu de la que utilitzava parlant amb l’Alexandra.
- Tu mateixa – i després d’això en Sergi es va allunyar a grans passes.

L’Àlex i l’Adrià van parlar de tot una mica. Ella va descobrir que ell també era nou al poble, que els seus pares havien decidit anar a viure a la platja i que ell, al principi, ho havia passat malament ,però que després havia fet molt bons amics. Van parlar també de com l’Alexandra havia canviat els viatges per tot el món per viure en una petita casa solitària al mig d’un bosc amb vistes al mar. Anaven parlant quan va aparèixer el Sergi amb les dues cerveses i una tapa d’olives.

- Voleu alguna cosa més? – paraules fredes, els llavis presos en una ganyota. La pèl-roja no va poder més que somriure.
- No gràcies – va respondre l’Adrià seriós.

- Alexandra? – va pronunciar el nom sencer, amb més cura de la que ho havia fet mai, i ella es va sobresaltar. El va mirar directament, ell l'estava mirant als ulls i per un moment va veure-hi desig. *Però desig de què?* es preguntava ella. *Em va poder tenir i no em va voler, que no m'emprenyi.*
- No, ja t'ho ha dit ell.

Quan en Sergi tornava a estar tancat darrera la barra l'Adrià es va apropar a l'Alexandra, va posar la seva boca a l'orella d'ella i li va xiuxiuejar:

- Sóc jo o se t'acaba de pixar al damunt?
- Perdona? – l'Alexandra es va sobresaltar i es va apartar de cop. Ell va somriure, amb aquell somriure malèvol que li havia fet el primer dia, i li va indicar que s'hi tornés a apropar. Ella va vacil·lar però finalment o va fer.
- Els gossos ho fan per marcar el territori, ell acaba de marcar-te com el seu territori. Em dóna l'esquena, et pregunta directament a tu si intento respondre pels dos? És evident. Jo estic d'esquena a ell però juraria que ara que estem tan junts ens està mirant.

La noia va mirar per damunt l'espatlla de l'Adrià. Definitivament en Sergi estava mirant. No s'ho va pensar dos cops i va girar la cara fent que els seus llavis es toessin amb els de l'Adrià en un lleuger petó. Ell es va sorprendre i no va saber com respondre al principi, segons després somreia radiant davant d'ella.

- Així aprendrà que jo no tinc amo, que sóc jo qui escull – i amb aquestes paraules va deixar un bitllet de cinc damunt la taula, es va alçar, va agafar l'Adrià de la mà i se'l va endur fora del bar.

***

Cinc minuts més tard tornaven a ser davant de l'institut i veien els primers alumnes sortir. Ja havia acabat l'hora de classe i començaven a agrupar-se al pàrquing. L'Alexandra va deixar anar la mà de l'Adrià amb una mica de por que s'ho prengués malament. Ell, en canvi, li va somriure, va acariciar-li el braç i va caminar cap al seu grup d'amics. Ella el va imitar i es va dirigir cap a un banc on seien en Mario i la Marina.

- Hola parella!
- Mario mut. Les nenes hem de parlar – la Marina es va alçar, va agafar l'Alexandra d'un braç i la va arrossegar uns quants metres.
- Mario mut? – va preguntar la pèl-roja just quan arribava la petita Carlota.
- Mario mut vol dir que no la segueixi, que no s'hi posi, que són coses de dones que preferiria no sentir– va respondre la Carlota somrient. L'Àlex es va posar a riure – Per què has fet un Mario mut?
- Un Mario mut, què m'he perdut? – va preguntar llavors la Sílvia, que acabava de sortir de classe.

- Ho fa molt sovint això del Mario mut? – va preguntar l'Àlex mirant a la Sílvia.
- Aquest no és el tema! – la Marina, que sempre havia estat la cap del grup, va tornar a agafar el control – Alexandra Aguiló t'acabo de veure arribar de la mà de l'Adrià Santanna?

Totes van quedar mudes esperant la resposta. Ella, en canvi, pensava que no havia sentit el cognom del noi abans. En Rubén va arribar llavors però al veure la *hermandad* reunida va dirigir-se cap a en Mario, que encara estava quiet.

- Amb l'Adri? – la Sílvia volia fer reaccionar la seva amiga, que s'havia quedat quieta.
- Bé, sí. Hem anat a fer un beure i... i li he fet un petó, que collons! Però ja està eh, no us munteu pel·lícules.
- Que romàntic! – era la Carlota, sempre enamoradissa, sempre fent-se pel·lícules.
- On heu anat a fer el beure? – preguntava la Marina, sempre més pragmàtica.
- Al *Hamlet*...
- Al bar de mon cosí, boja!? – va remarcar l'última paraula, deixant entendre que era una recriminació però rient a la vegada.
- Sí... – les paraules es van veure tallades per la Carlota.
- Merda, ma mare, que ja és aquí... La dona, amb el cotxe, que no farà tard un dia en la seva vida, que no en sap!

Totes van esclatar en rialles davant la seva petita amiga que saltava i es queixava enfurrunyada. L'Àlex els va prometre veure's aquella mateixa tarda i parlar-ho tot, els va dir que havia de parlar amb algú i quan totes van mirar cap a l'Adrià ella va negar amb el cap. Havia de parlar amb en Rubén i, tot i la creixent curiositat del grup, i sobretot de la Sílvia, la van deixar parlar amb ell i van marxar. La mare de la Carlota portava també la Sílvia i en Mario acompanyava la Marina amb la moto, així que es van quedar sols en Rubén, que anava a casa a peu, i l'Alexandra, que tenia la vespa al pàrquing de motos. Van caminar en silenci cap a la moto d'ella fins que es van parar al davant.

- Té – va dir en Rubén allargant-li un sobre.
- Què és? – va demanar-li ella.
- Una petició de la directora per veure el teu pare – ho deia com qui no vol la cosa, mirant-se les ungles, fent-se el despistat.
- Ets un geni! Com ho has aconseguit?
- Bé... Se n'ha de saber – va dir ell intentant fer-se el modest però somrient d'orella a orella.
- M'és igual com ho hakis fet, ets un geni! I t'adoro! Va, puja. Et porto a casa, geni.

En Rubén va desestimar la idea de ser acompanyat a casa. Vivía a tan sols dos carrers i, a més, hi havia un obrer davant de casa seva que era digne d'admirar, així que s'hi va encaminar a poc a poc després d'acomiar-se de l'Alexandra.

Ella va conduir fins a casa mentre es preparava mentalment per la ronda de preguntes que li cauria aquella tarda. També havia de pensar com donaria la carta de la directora al seu pare, però aquell tema podia esperar.

Eren les cinc i la *hermandad*, tal i com les anomenava en Rubén, havia quedat en una botiga de banyadors que hi havia just davant de la platja. L'aire començava a ser fred aquells penúltims dies de tardor i el cel estava encapotat. L'Àlex va arribar pujada a la seva vespa negra. Totes l'esperaven plantades amb una tovallola a les mans. Van caminar decidides i es van endinsar en la sorra de la platja, van parar al mig i van estendre les tovalloles al terra. Era curiós veure quatre noies seure com si haguessin anat a prendre el sol amb el fred que feia. Elles, que semblaven no notar-lo, van muntar un quadrat amb les tovalloles i van asseure's cadascuna en un dels costats d'aquell quadrat perfecte. L'Alexandra va agafar aire: començava la roda de premsa.

- Explica't – va dir la Marina
- Ho volem saber tot – va apuntar la Carlota
- Sense escatimar detalls – va afegir finalment la Sílvia.

L'Àlex els ho va explicar tot: l'escapada de classe, la visita al bar, en Sergi comportant-se estrany, el petó i la tornada de la mà. Fins i tot els va explicar la història entre el seu pare i la directora.

- El primer amor! – havia dit la Carlota emocionada. Ella seia a la dreta de la pèl-roja i no s'havia perdut cap detall, mirava somiadora la seva amiga. Desitjava ser ella, aquella noia per la qual els nois es discutissin. Aquella noia que necessitava treure-se'ls del damunt.
- En Sergi està gelós. Et diu que no, que ets una cria i ara que et veu amb un altre es posa gelós. Els *tíos* són idiotes! – les paraules de la Marina recordaven a l'Àlex l'incident d'aquella nit. Li recordaven les paraules que ell havia fet anar per treure-se-la del damunt i no li semblava que ara pogués estar gelós. Va buscar la mirada de la seva millor amiga. Va buscar el seu salvavides. La Sílvia, que no li havia tret els ulls del damunt, li va tornar la mirada amb aquella calidesa que desprenien els seus ulls marrons.
- Bé, ara el que importa no és en Sergi, – va dir la Sílvia traient el tema del debat. Sabia perfectament que parlar-ne feia mal a la seva millor amiga – Li has donat un petó a l'Adri!

El tema va canviar radicalment cap a l'admiració d'aquell noi nou d'ulls mel. Més tard va dirigir-se cap a les últimes experiències de la Marina i en Mario, al nou amor platònic de la Carlota i al noi lleig i estrany que feia un curs més i que s'havia enamorat de la Sílvia. Reien, jugaven, es picaven de broma. Van parlar del ball d'hivern que, aquell any, s'havia preparat tal i com ho feien els americans. *Qui ens demanarà d'anar-hi?*, es preguntaven les unes a les altres entre rialles. L'Àlex va tornar a agafar aire com ho havia fet abans de la ronda de preguntes. Aquest cop però, l'aire li va semblar més pur, fins i tot alegre. Li va semblar que els núvols s'escampaven i va tancar els ulls deixant que el sol la

banyés. L'amistat, la vida, els somriures. Va tornar a obrir els ulls i va trobar-se amb els de la Sílvia, que la miraven radiant. El vent onejava el cabell de totes elles, des dels llisos i rossos cabells d'or de la Marina fins als rínxols vermells de l'Alexandra, tapant-los la cara, entrant a les seves boques, juganers com ho estaven elles.

- *Por la hermandad* – va dir l'Àlex estirant la seva mà i col·locant-la just al mig del quadrat.
- *¡Por la hermandad!* – van repetir totes mentre s'hi afegien les petites i mulates mans de la Carlota, els dits llargs i prims de la Marina i les mans delicades de la Sílvia.

Potser cap d'elles s'adonava de la importància d'aquell moment. Potser totes n'eren conscients a la seva manera.

Ignorance

L'Àlex esperava nerviosa l'arribada del seu pare. Seia al sofà i canviava constantment de canal intentant trobar alguna cosa que la distragués. Va parar a l'MTV, feien un programa sobre mares avorrides que buscaven un home per a les seves filles. Dues de les mares tenien més bon cos que les seves pròpies filles i la tercera era més lletja que un pecat. La mare lletja, i la seva filla horrible eren fanàtiques d'un cantant country. El noi també deixava molt a desitjar. L'Alexandra s'imaginava amb la seva mare, concursant, i somreia involuntàriament. Va sentir la porta del pàrquing i va apagar la televisió. Minuts després en John entrava a casa.

- Com ha anat, papa?
- Tens algun problema real o només ho has fingit perquè anés al institut? Perquè em trobés la Maria?
- M'has enganxat! – va dir ella somrient. La mirada impenetrable del seu pare la va espantar – No t'haurà molestat?
- Alexandra, creus que els adults no tenim res a fer? Creus que ens pots fer perdre el temps d'aquesta manera? Creus que sóc incapaç de trobar una dona i que me l'has de buscar tu?

L'Alexandra restava muda. Per una vegada no sabia què dir.

- Encara ets una criatura! Demà no hi aniràs pas a aquella festa de què parlem tot el jovent. Demà et quedaràs aquí amb mi, a aprendre a no fer perdre el temps a la gent! – En John estava vermell i cridava. Es passejava d'un costat a l'altre de la sala gran, passant-se una mà pels cabells blanquinosos – M'has sentit?

Va fer l'última pregunta mirant directament la seva filla. Ella estava just davant però no el veia, no el sentia. Ella també estava vermella de la ràbia i els ulls li brillaven plens de llàgrimes. *No davant seu*, es va dir a ella mateixa abans de sortir corrent cap al pàrquing.

- Espera! On vas? No agafis la moto que plou molt! – en John va sortir corrents darrere seu però no la va atrapar. La moto sortia instants després del pàrquing i enfilava cap al poble.

Les gotes queien suaus damunt el casc i la roba de l'Àlex sense que ella ho notés. Ella només sentia l'aigua que queia dels seus ulls i que xopava les seves galtes i l'interior del casc. El seu pare, el seu propi pare, li havia dit que era una criatura. I li havia dit que ho era per intentar ajudar-lo. Mentre conduïa, ella s'anava conscienciant que la culpa no era seva, sinó del seu pare. Ella no havia fet res malament. Va aparcar davant el bar com feia sempre. Va baixar i es va eixugar les llàgrimes de la cara abans d'entrar. Va travessar ràpid el bar perquè,

ni els clients ni en Josep, el pare d'en Sergi, la veiessin. Va entrar al local, tots tres eren allà ja. En Sergi estava afinant i en Foix i en Marc s'empenyien i jugaven a alguna mena de joc idiota.

- Hola Àlex! – va dir en Marc quan la va veure entrar. En Foix aprofità que s'havia despistat i li clavà un cop a l'estómac que el va fer doblegar-se.
- Vas xopa, et passa alguna cosa? – va preguntar en Foix quan li va veure les galtes enrogides i els ulls humits.

En Sergi es va girar cap a ella quan va sentir l'última pregunta. L'Àlex no la va respondre, va caminar decidida cap al micròfon.

- Podem tocar *Ignorance*, sisplau? – xiuxiuejà ella.
- És clar – va respondre el Foix amb una creixent curiositat.

Els tres nois es van situar al seu lloc i van esperar el senyal de l'Alexandra. Ella va encendre el micròfon i acte seguit la música començava amb força. La seva veu sonava potent, sonava enfadada, enrabiada. Cridava i saltava, es deixava portar per la música, pel seu cor. Premia fort les dents en aquelles estrofes amb què s'identificava especialment, deixava que els sentiments conduïssin la seva actuació.

- *Ignorance is your new best friend, ignorance is your new best friend...⁷* – es va deixar anar, es movia d'un costat a l'altre, interactuava amb ells... Finalment, va parar quieta en un tros de cançó – *The same tricks that, that once fooled me. They won't get you anywhere. I'm not the same kid from your memory. Well, now I can fend for myself⁸*

Mentre pronunciava l'última frase s'imaginava creixent com ho feia Alícia al país de les meravelles. Es veia fent-se gran davant del seu pare que, estupefacte, demanava clemència. Se sentia capaç de tot i va seguir cantant cada vegada amb menys por i finalment sense rancor.

- Uau! – cridà el Marc a l'acabar la cançó.
- Què has dinat avui, Àlex? Pensava que ens destruïes el local! Ha estat genial! Però hi ha un tros que has parat de saltar i... bé per un moment no sabia si et trobaves bé, però has estat genial! – aquest era en Foix que saltava des de darrera de la seva bateria i s'apropava cap a ella.
- Nois, – una veu freda, seriosa – podeu deixar-nos sols un moment.

L'ambient va canviar de cop i tots van posar una cara estranya, de no entendre res. L'Àlex tampoc entenia què havia fet malament. Sí, estava rabiosa. Sí, saltava més del normal, però la cançó havia quedat més que bé i tots ho havien notat.

---

⁷ *Ignorance, Paramore* (pàg. 144-145) "La ignorància és la teva nova millor amiga."

⁸ "Les mateixes trampes que, que un cop em van fer patir. No et portaran enlloc. No sóc la nena que recordes. Ara em puc defensar sola."

- És clar, serem a dalt, al bar – va dir en Foix arrossegant el Marc, que s’havia quedat encantat.

La porta es va tancar darrere els dos nois i en Sergi es va deixar caure al sofà vermell, mentre estudiava l’Alexandra amb la mirada. Ella seguia parada davant el micròfon que acabava d’apagar.

- Què et passa, Àlex?
- No crec que sigui de la teva incumbència – la veu de l’Àlex sonava freda i distant. Ella volia fer veure que ho havia superat, que ara li agradava més l’Adrià. El seu cor li deia que no.
- Véns aquí mig plorant i em cantes aquesta cançó. Pensava que ho havies superat.

La cara de l’Alexandra va passar de la ràbia a la incomprensió. No entenia les paraules d’aquell noi que seia allà davant seu. No podia entendre com algú podia ser tan cregut o tan egoista. No podia entendre com encara li feia mal...

- Noi, necessites classes de geografia o què? No te n’has adonat encara que no ets el centre del món? Que la terra gira al voltant del sol i no al teu voltant? Tinc problemes, sí, però tu mai no has arribat a ser un problema per mi. Només has estat un... – va buscar la millor paraula – un inconvenient. No m’agrada, assumeix-ho! Demà aniré a la festa d’hivern amb el noi que realment m’agrada i no seràs tu. No t’havia quedat clar encara? – les paraules de l’Alexandra s’aglomeraven les unes darrere les altres mentre en Sergi notava que es feia petit dins d’aquell sofà vell – *You blew your chance to rock my night away!*⁹

El Sergi va reconèixer la cançó. Era la mateixa que ella havia cantat una vegada de cara a ell. Ho havia fet aquell dia i ho havia de tornar a fer perquè ell era un idiota a qui no li havien quedat les coses clares. Se sentia estúpid i realment no sabia per què s’estava comportant d’aquella manera. L’Àlex restava quieta i callada davant seu i ell es va aixecar i va sortir de la sala. Va agafar la moto i va conduir fins a la carretera comarcal on es va deixar perdre entre la velocitat i la ràbia.

***

Quan l’Àlex va arribar aquell vespre a casa, el seu pare s’havia adormit esperant-la. Tenia el telèfon a la mà i ella de seguida va buscar el seu mòbil. Dotze perdudes, el tenia en silenci. Va deixar una nota damunt la taula dient que ja era a casa però que no volia que la molestés ningú i menys ell. Va pujar amb un bol de cereals a les mans i es va connectar al Messenger. *Merda*, va pensar al veure que la Sílvia no hi era. En aquell moment un sorollet sortia dels altaveus i dues conversacions s’obrien a la seva pantalla. Una era de l’Adrià, ho

⁹ *I don’t wanna dance, Hey Monday* (pàg. 142-143). “Tu vas desapropiar la teva oportunitat per a gaudir de mi una nit.”

tenia tot preparat per l'endemà a la nit, fins i tot havia llogat una limusina, com a les pel·lícules americanes, per a ella. *Estrany, innecessari i car, però és un detall*, es va dir ella abans de tancar la conversació sense contestar. Va obrir la següent i era una conversació múltiple entre la Carlota, en Mario i en Rubén. Parlaven de la festa de l'endemà i ella va tornar a tancar la conversació sense contestar. Una tercera conversa se li va obrir.

- Rubén *Make me dream* diu:
Què passa pèl-roja?

L'Alexandra no va poder evitar somriure però tampoc va contestar. Va tancar l'ordinador i va entrar al bany. Va pixar, es va rentar la cara i les dents i, al sortir, es va dirigir directament al llit. Feia servir una samarreta gran dels *Rolling Stones* de pijama i sentia fred a les cames, fred al cor. Estava a punt d'adormir-se quan va sentir el telèfon. El seu pare va conversar durant una estona però ella ja no va sentir el final perquè dormia plàcidament, abraçada a si mateixa.

I caught myself

L'Àlex es va despertar amb el soroll d'unes passes que baixaven apressadament les escales. Va alçar-se ràpidament per veure què passava, però quan estava a punt d'obrir la porta, va veure que hi havia un petit paper de llibreta sota d'aquesta. Era la lletra del seu pare:

Ho sento, tu tenies raó.

Va tirar la nota a la paperera que tenia a l'habitació, va somriure i va entrar a la dutxa. S'acariciava el cabell amb suavitat mentre pensava en el canvi d'opinió del seu pare. Va decidir que no li importava el perquè, ella tenia la raó. Va tornar a l'habitació embolcallada en una tovallola blanca i va dirigir-se a l'armari. Penjat al mig, entre jaquetes i camises, hi havia un mini vestit verd. Va acariciar el teixit llis. Aquella nit es posaria el vestit, només calia esperar. Va posar-se uns texans estripats i una samarreta ampla i va baixar a esmorzar. El seu pare seia a la taula del menjador amb un cafè a la mà dreta i el diari a l'esquerra.

- Bon dia! – va dir ell amb alegria.

L'Alexandra no va respondre sinó que va anar a la cuina, es va servir un vas de llet freda i va tornar al menjador per seure a la cadira que hi havia davant del seu pare. Ell la va mirar intensament, com si volgués endevinar què pensava, però no en va treure res.

- Encara estàs enfadada? – va preguntar finalment.
- No – va contestar ella. – Però m'intriga el teu canvi d'opinió. Ahir vas cridar molt injustament, em mereixo una explicació.

En John es va posar vermell i va tancar el diari. Obria la boca per dir alguna cosa però la tancava de seguida, com un peixet buscant aire dins de l'aigua. Va tornar a clavar els ulls en la seva filla, que restava quieta davant seu amb un somriure de triomfadora. Quan la mirava veia la seva exdona, la mare de l'Alexandra. El rostre en forma de cor, la cara blanca emmarcada de petites pigues, els rínxols rojos incontrolables... Els ulls blaus, l'únic que havia heretat d'ell, el miraven plens de preguntes però els seus llavis gruixuts restaven quietes. En John sabia que hauria de contestar tard o d'hora i va decidir fer-ho d'hora.

- Tinc una cita amb la Maria.
- Com? Quan? I on? Però... – l'Àlex anava a formular una altra pregunta quan el seu pare li va fer un gest amb la mà perquè s'aturés.

- Quan ens vam tornar a veure ahir, a l'institut, vaig sentir que alguna cosa s'encenia un altre cop dins meu... Vaig pensar que ella no hauria sentit el mateix, em vaig desanimar i et vaig dir aquelles coses horribles, – ella va intentar parlar però el seu pare la va tornar a tallar, – després, ahir a la nit, em va trucar. Em va dir que havia tornat a sentir la química, que volia que quedéssim. Hem quedat aquesta nit perquè, saps, té una filla petita i avui li ve la cangur...

En John continuà parlant de la Susanna, la filla de cinc anys de la Maria, quan l'Àlex li va saltar al coll abraçant-lo i dient-li que no passava res. Ella s'alegrava realment que el seu pare fiqués una altra persona dins la seva vida, tal i com la seva mare havia fet.

- Però és que fa tan poc del divorci... que em feia cosa que creguessis que mai no havia estimat la teva mare, o alguna cosa semblant – s'excusava ell.
- Papa, sé que vas estimar la mare, però també sé que els últims anys només la seguies en els seus viatges per mi i no podia suportar-ho. Vull que sigueu feliços, encara que estigueu separats.

Les paraules de l'Alexandra van commocionar el seu pare que la va tornar a tancar entre els seus braços en una gran abraçada. Ella hàbilment se'n va escapar.

- Prou *nyonyeries* papa, tinc una festa aquesta nit, recordes? – l'Àlex va començar a pujar les escales de dos en dos, com feia sempre, però el seu pare la va aturar.
- D'això, que sobre aquesta nit...
- Ho sé. Beure amb moderació, res de drogues i sexe amb protecció – en John anava obrint cada cop més els ulls davant les paraules de la seva filla fins que per poc no li surten de les òrbites a la paraula *sexe*.
- No, bé... Clar, tot això... Sí, està molt bé – balbucejava, li costava arrencar les paraules – Però de fet, el que et volia dir és que...
- Pare, collons, desencalla la màquina!
- Que no crec que vingui a dormir aquesta nit...

Ella es va posar a riure com una boja i va tornar a enfilat cap al seu altell.

- Sexe amb protecció, eh papa! – va cridar abans de tancar la porta de la seva habitació.

Una vegada dins va anar a ajustar la porta de la terrassa i va entrar al bany. Es va asseure a la banyera amb el mòbil a les mans i va marcar el número de la Sílvia.

- Hmmm? – va respondre una veu endormiscada.
- Ja no estic castigada!
- Estaves castigada? – la veu sonava poc convincent.

- Sí, ja t'ho explicaré. Al final fem el que vam dir?
- Què vam dir?
- Alcohol – va xiuxiuejar.
- Eh? Ah sí, sí, sí – la veu sonava cada cop més desperta – Però qui ens ho comprarà? No tenim l'edat.
- Jo m'encarrego de comprar-lo i guardar-lo, no pateixis. – No hi havia cap mena de dubte que l'Alexandra ho tenia tot organitzat i la Sílvia no va voler posar-hi pegues.
- Així quedem a la porta a mitjanit?
- Jo hi aniré directament amb l'Adrià, però suposo que arribarem cap a aquella hora. Tu amb qui aniràs al final?
- Anar-hi, hi aniré amb la Carlota. Allà decidiré amb qui torno a casa.

Les dues noies es van posar a riure, van compartir impressions sobre els nois que s'havien declarat a la Sílvia els últims dies i van parlar durant deu minuts més fins que l'Alexandra es va acomiadar. Només penjar el telèfon va passar el dit gros per netejar la petita pantalla i es va posar a buscar un altre número de la memòria. Havia de fer una trucada important.

***

En Sergi anava atrafegat. La seva mare no hi era i, amb motiu del final de les classes, tenien el bar ple d'adolescents descontrolats que demanaven refrescos per un regiment i després pretenien pagar un a un. El pitjor moment era aquell en què et demanaven que dividissis tres safates de patates braves entre quinze. En Sergi estava molt estressat quan va entrar en Foix.

- *Hey Sergi! Fem una beer?*
- Ara no puc nen, no veus com vaig? – en Sergi portava una safata plena de vasos buits a la mà dreta i passava un drap per les taules amb l'esquerra.
- *Tio, una beer* – va pronunciar “biaar” – és una *beer*.
- Fes el favor, agafa un davantal i posa't a pensar.

El bar d'en Sergi no era molt gran però hi havia capacitat per a gairebé trenta persones. Aquell dia n'eren més, distribuïts en tres taules grans fetes a base d'altres de petites. Dos grups de joves i un d'adults amb nens. En Foix va creuar un petit escenari que hi havia, on ells tocaven a vegades i on en Josep, propietari del bar i pare d'en Sergi, feia de comediant els vespres del dijous, i va entrar a la cuina per darrere la barra.

- Hola Pepe! – li va dir amb to amistós al pare del seu amic.
- Ei, nano! Ens véns a donar un cop de mà? – va dir ell aixecant el cap dels plats que fregava i mirant el jove.
- Sempre! Després m'invites a una *beer*, no?
- A què?
- A una canya vull dir.

- Ah! Això sí. D'allò altre, *beer* – va dir pronunciant “bears” - no en tenim aquí. I l'altre on és? – va afegir parlant d'en Marc.
- Ui, Pepe! *¡Las mujeres!* – tot i pronunciar-ho en castellà, a en Foix se li notava un accent clarament català que va fer riure en Josep.
- Treballes o no? – va dir el Sergi, que acabava de treure el cap a la cuina – Una d'escopinyes i una de festucs, papa!

En Josep es va posar a preparar les tapes mentre els altres dos nois servien els joves. Mitja hora més tard va entrar en Marc i es va asseure en un tamboret de la barra. La cosa ja no era tan preocupant, una de les taules havia estat desallotjada i les altres dos estaven servides, així que en Foix es va asseure al cantó del seu amic. En Sergi es va colar darrere la barra i va servir tres cerveses.

- On eres? – va preguntar en Sergi fent picar la seva cervesa amb la dels seus companys.
- Les dones, ja saps, em desitgen. Una m'ha trucat aquest matí desesperada per quedar amb mi i no m'hi he pogut negar - tots tres es van posar a riure fins que en Marc va afegir – potser la coneixeu, es diu Àlex.
- L'Àlex? – la cara del Sergi va canviar tant d'expressió que en Marc es va espantar.
- Eh, tranquil! Jo a l'Àlex no la tocaria. Però m'ha demanat que li comprés alcohol per la festa d'aquesta nit. Hi va amb un noi, i aquest potser sí que la tocarà. I ella beguda... ell sense voler...
- Calla! – va exclamar en Sergi.
- Oh! T'he tocat una teta!? No me n'havia adonat! – en Marc seguia fent la seva imitació mentre en Foix reia i en Sergi es posava nerviós – Oh no, tranquil maco! Toca, toca més!

En Marc movia el pit d'un cantó a l'altre en una burda imitació de *Shakira* mentre en Foix simulava que li tocava els pits. En Sergi va explotar i els va donar un clatellot a cada un.

- Calleu, homes! On és la festa aquesta?
- Nen! La festa d'hivern! No la recordes, vell? – va preguntar en Marc.

En Sergi va tirar enrere en el temps, recordant la festa que se celebrava al poliesportiu cada any. Era feta per i per als alumnes de cicles i batxillerat dels pobles de la zona. Ell hi havia anat, havia begut, havia lligat amb noies...

- Hi hem d'anar.
- Hem? – va preguntar en Foix.
- Ple d'estudiants joves i mig begudes? On m'he d'apuntar? – va replicar en Marc somrient.

***

Era mitjanit quan la limusina va aparcar davant la casa. En John, que espiava des de la finestreta de la cuina, va avisar la seva filla. Moments després baixava saltant per les escales.

- Estàs... sexy! – va afirmar el seu pare amb una espurna d'orgull als ulls.
- Tu també – va replicar ella observant el seu pare.

En John també sortia aquella nit, tenia una cita amb el seu amor adolescent i s'havia posat uns texans clars i una camisa blau fort. Resultava temptador i atractiu sense pretendre semblar un jove. Era un George Clooney jove i segur de si mateix.

- Adéu papà! – va dir ella abans de donar-li un petó a la galta i encaminar-se cap a fora.

Després d'aquell dolç petó en John va tornar a la seva finestreta. Va observar alleugerit que la seva "petita" i el pretensió del *Hola, els meus papis són rics i vaig amb limusina per un poble de 15.000 habitants* tan sols es donaven dos petons a la galta. Abans de pujar al cotxe l'Àlex es va girar i el seu pare la va veure brillar, com un estel fugaç, mentre deia adéu en direcció a la finestreta de la cuina. Sí, l'havien enxampat espiant, però no hi podia fer res, se'n preocupava.

La limusina no era realment d'aquelles que es veuen a les pel·lícules. Més aviat era un cotxe luxós conduït per un xofer avorrit. El trajecte va ser curt i no va tenir res d'especial. El conductor, un romanès de més de quaranta anys, va baixar a obrir-los la porta i després va marxar. L'Adrià es va quedar plantat davant de l'Alexandra. Estaven força allunyats dels llums però hi veien amb claredat. Ell portava un esmòquing negre i una camisa blanca, sense complicacions. El cabell castany li queia damunt del front, despentinat, i els ulls melosos li brillaven amb el desig de la festa i la joventut. Mentre ella l'examinava, l'Adrià va començar a apropar-se subtilment.

- Tinc fred! Entrem? – va dir l'Àlex en un intent desesperat de sobrepassar el moment.
- Clar – va dir ell sense alterar-se.

Van caminar junts, sense tocar-se, fins que van arribar davant la porta del poliesportiu. Hi havia més d'un centenar de persones del poble i dels afores que esperaven pacients a la llarga cua per poder entrar. Tot i que l'esdeveniment era gratuït, l'entrada estava vedada als menors de setze anys i per això uns quants alumnes de l'organització feien controls a la porta. Controls poc seriosos i amb moltes excepcions, però controls.

- T'esperen a fora els teus amics? – va preguntar l'Adrià que havia agafat la mà de l'Alexandra i l'estirava cap a la multitud.
- No, ja han entrat – va respondre revisant el missatge de mòbil en què la Sílvia li explicava que ja eren a dins.

- Bé, doncs entrem! – va contestar ell més animat.
- Vols dir que ens posem a la cua a esperar que es faci demà, no? – va preguntar escèptica.
- No, vull dir que nosaltres entrem directament.
- A qui has subornat? - va dir ella amb un to juganer.

L'Adrià va somriure i va continuar caminant sense respondre aquella última pregunta. Quan van arribar a la porta es van colar davant una multitud enfadada i cridanera. Un cop dins l'Àlex va quedar parada. El poliesportiu, on havia anat moltes vegades a veure l'equip de bàsquet o les actuacions de ball de la Sílvia, estava cobert de teles blanques. Hi havia cotó per les parets i pel terra i un gran cartell on hi posava "FESTA D'HIVERN", amb lletres platejades. Al final de tot hi havien improvisat una barra i una zona per al DJ, al mig la gent començava a ocupar l'espai per ballar. Sonava música techno, alguna cançó que l'Àlex no recordava haver sentit mai.

- Uau! – va exclamar.
- Ho sé – va respondre ell, segur de si mateix i amb un punt prepotent – aquesta tarda he ajudat els organitzadors, per això m'han deixat passar. No he subornat a ningú.
- Tu? Ajudant? – va preguntar ella entre rialles.
- Eh! – va voler sonar enfadat però se li escapava el riure, va agafar l'Àlex de la cintura i la va apropar cap a ell – No sóc tan dolent com semblo.
- No sembles tan dolent com ets, que és diferent.

Tots dos es van posar a riure i es van separar. L'Adrià va proposar a l'Àlex d'anar a deixar la jaqueta i la bossa però ella s'hi va negar. L'esperaven al lavabo i necessitava la bossa amb ella. Ell no ho va entendre però ho va acceptar i li va dir que l'esperaria a la barra. L'Alexandra va marxar decidida cap al lavabo, que es trobava a la banda esquerra, darrera les graderies. Ella, que estava a la dreta, va haver de creuar la zona de la porta on hi havia tota la gent que anava entrant a poc a poc. Esquivava nois i noies quan algú la va xafar.

- Xafa terra, cabró! – va exclamar sense obtindre resposta.

Va anar caminant entre empentes fins que va topar de ple amb un cos, aquesta vegada més gran i corpulent que el petit peu que l'havia aixafat abans.

- Vigila per ... – la pèl-roja va callar de cop.
- Estàs preciosa – va dir en Sergi mirant-la de dalt a baix.

En Sergi no mentia, l'Àlex aquella nit anava preciosa, a la seva manera. Portava el minivestit verd que li havia enviat la seva mare des de Londres. Era d'una firma poc coneguda que feia meravelles amb els teixits. Aquell vestit era de seda, tenia un escot paraula d'honor que s'arrapava a la pell de l'Àlex i que, mig pam per damunt del melic, es deixava anar i queia en forma de campana. A les cames, unes mitges negres estripades damunt unes altres de malla deixaven gran part de la seva pell al descobert. Unes botes baixes de color negre

tancaven el conjunt. Semblava una princesa del desordre, la musa del rock. El cabell roig, que acostumava a caure en cascades de rínxols, estava recollit en una cua baixa al costat esquerre de la seva cara, blanca i rodona, lliure de maquillatge exceptuant una marcada línia negra al voltant dels seus ulls blaus. En Sergi estava gaudint de tots els detalls que l'Adrià no semblava haver vist i l'Alexandra ho notava. Veia la seva mirada clavada en ella d'una forma en què l'altre noi no l'havia mirada. Es va enrabiar per la injustícia dels fets. No hi havia anat amb en Sergi a aquell ball, no sabia ni que ell hi aniria. Ni s'imaginava que ell hi havia anat per ella...

- Veig que ja deixen entrar a qualsevol! – va deixar anar abans de seguir caminant cap al bany.

En Sergi es va quedar parat una estona, intentant entendre l'Alexandra i els seus canvis de temperament. Va desistir i va somriure. Després de veure-la, l'anti-princesa pèl-roja, només podia pensar que se l'havia trobat sola i no amb aquell nen mimat. No sabia que l'Àlex es dirigia al lavabo perquè l'esperaven les seves amigues Sílvia i Carlota i el seu amic Rubén. No sabia que l'esperaven perquè ella era la que portava l'alcohol. No sabia que sí que hi havia anat amb el "nen mimat" a la festa i que, una mica més tard, estarien ballant al mig de la pista.

En aquell moment l'Àlex es trobava amb els seus tres millors amics, tots tancats al lavabo de minusvàlids, que era el més gran, amb dues botelles de pur alcohol. Una era de Vodka barrejat amb taronjada, l'altra era d'alguna mena de whisky barat que, barrejat amb llimonada, no semblava tan dolent. Tots quatre van beure més del que els calia, tots quatre van riure, es van fer fotos al mirall del bany i van sortir trompes al cap de mitja hora. La Carlota se'n va anar a ballar amb en Rubén i la Sílvia va acompanyar l'Àlex, a qui li costava molt no riure's de tot, a deixar les coses al guarda-roba, també improvisat, que hi havia a una banda del pavelló.

La nit va transcórrer ràpidament. Rialles i balls, alcohol i diversió, amor. Al mig de la pista ballava la Sílvia. Després d'una vida de ballet i cinc anys de funky s'havia convertit en una genialitat i tornava tothom boig amb els seus passos. Portava uns botins negres, uns texans clars arrapats a les seves llargues cames i una samarreta vermella que s'agafava amb dues tires darrere el coll. Ballava sense vergonya, estava desinhibida i havia creat una gran expectació, a més d'una llarga cua de pretendents. La Carlota era amb ella, menuda i senzilla, amagada sota un vestit sense mànigues de color blau. S'havia allisat el cabell, que sempre portava afro, i li queia suau fins a les espatlles. En Rubén, la Marina, en Mario, tots eren en algun lloc d'aquella sala deixant-se influir per la festa. L'Alexandra també era a la pista, ballava de la mà del seu acompanyant. L'Adrià, que havia entrat amb un tradicional esmòquing negre, ja no portava jaqueta. Ballava amb la camisa blanca oberta i el cabell castany despentinat. Movia la pèl-roja d'un cantó a l'altre i ella no podia parar de riure. Algú els mirava però ells no s'adonaven de res i es deixaven guiar pel so. Propers, joves, calents, tranquils...

Recolzat a les grades i amb una cervesa a les mans seia en Sergi. Observava, des del punt més alt de la graderia, com l'Alexandra feia "el burro" amb aquell noi i la ràbia s'apoderava a poc a poc del seu organisme. Se sentia inútil i culpable per haver-la apartat d'ell en el seu moment, per haver pensat que l'edat podia arribar a ser un verdader inconvenient. Es preguntava si passaria res per pegar-li un cop de puny al xaval.

- Ella no t'ho perdonaria – va dir en Foix responent als seus pensaments i deixant en Sergi parat.
- Com...? – va començar a preguntar abans que el seu amic el tallés.
- T'he vist aquesta mirada abans i sempre hem acabat amb problemes.
- No vols acabar amb problemes, ho entenc.
- No vull que cap de nosaltres acabi amb problemes – va corregir. Era una frase curta i poc concisa però significava molt. Estava demostrant que si realment hi havia problemes, fossin els que fossin, podia comptar amb ell. Després va assenyalar cap a una altra direcció amb un somriure – mira que bé s'ho munta en Marc.

En Marc estava a una banda de la pista parlant amb una rossa espectacular que, impossible o no, semblava molt interessada en tot el que ell deia o feia.

- Hm... – va mormolar en Sergi sense fixar-se gens en el que feia el seu company.
- Hola! – va intervenir una veu nova, femenina i molt dolça. En Sergi es va veure obligat a abaixar els ulls en la seva direcció.
- Hola Sílvia – va respondre ell.
- T'ho passes bé aquí dalt amargat?
- Has begut, Sílvia, deixa'm en pau.
- Amb més raó. Els nens i els borratxos mai no diuen mentides. – va afegir ella mentre acabava de pujar les últimes escales i es deixava caure al costat del seu cosí.
- Però el problema arriba quan els nens i els borratxos són els mateixos. Tu encara ets una nena – va replicar ell.

La mirada felina i assassina de la seva cosina va fer que apartés la vista i la tornés a enfocar en l'Àlex, però ella no hi era. L'havia observat tota l'estona i amb només dos minuts havia desaparegut. En Sergi va buscar-la amb la mirada, desesperat, fins que va veure una cabellera vermella endinsant-se a la zona de sota les grades, direcció als banys. No hi anava sola.

En Sergi es va aixecar. Ignorava les queixes de la seva cosina i les preguntes del seu amic. Caminava cap a la sortida decidit. No sabia què havia esperat trobar en aquella festa però estava segur que no era allò. A grans passes va sortir per on havia entrat, enterrant-ho tot darrera.

L'Àlex se sentia marejada. L'Àlex se sentia marejada però feliç. Sentia la música, la notava a les venes i volia ballar. No podia. No podia perquè una mà l'estava guiant cap una zona més fosca, sota la graderia. Es van creuar amb

molta gent, alguns la saludaven i d'altres no, però ella somreia a tothom perquè era més feliç que mai. Van entrar a la zona de lavabos i aquella mà la va estirar cap al bany de minusvàlids. El recordava perquè hi havia estat amb les seves millors amigues aquella nit. Havien rigut, havien fet el tonto, havien begut... Es va concentrar en el moment. No hi era amb elles sinó que davant seu hi havia un Adrià radiant que li dedicava un somriure molt dolç. Els ulls marrons li brillaven i les galtes li havien agafat un color rosat. La desitjava.

L'Àlex va notar un calfred quan l'Adrià es va abalancar cap a ella. Li va donar un petó i ella es va quedar parada, aclaparada. Durant els primers segons va ser un petó tonto, un petó dolç, però ell li va fer una petita mossegada al llavi inferior i va aprofitar que ella obria la boca per ficar-hi la llengua.

Els moments següents van estar banyats pel desig. L'Adrià va agafar el petit cos de l'Alexandra per la cintura i la va recolzar a la pica del bany. Els cossos estaven entrelligats creant-ne només un, el foc i la calor era palpable. Aquell instant era perfecte per als dos, era apassionat i boig però es va tornar massa boig. L'Adrià va començar a moure les mans per damunt de tot el cos de l'Àlex, per sobre de la roba i a poc a poc, intentant ficar la mà dins el vestit, molt hàbilment. Ella se sentia dèbil, notava que tot estava anant massa ràpid per la seva comprensió, però no s'atrevia a trencar el moment, continuava el joc. No sabia què fer, alguna cosa li ressonava al cap i no podia desxifrar què era.

*Don't know what I want...*¹⁰

La mà es movia per l'esquena i ja havia descordat els primers botons del vestit. Es passejava amunt i avall amb delicadesa i feia que ella sospirés pel contacte.

*But I know it's not you.*¹¹

El vestit, que no tenia tires on subjectar-se, va caure subtilment i la pèl-roja va tornar a notar un calfred. Feia fred i ho sabia però la calor del contacte, dels petons, d'aquella mà juganera... S'havia de concentrar, era tot molt confús.

*Keep pushing and pulling me down,*¹²

Ara hi havia dues mans a la seva esquena que jugaven però l'Alexandra no sabia a què. Ja no eren plàcides ni tranquil·les, sinó que semblava que s'estiguessin enfrontant a alguna mena de dificultat. Ja no li agradava el contacte i els llavis que la besaven s'havien allunyat d'ella.

*when I know in my heart is not you!*¹³

---

¹⁰ *I caught myself, Paramore* (pàg. 146-147). "No sé el que vull..."

¹¹ "Però sé que no ets tu."

¹² "Continues empenyent-me i estirant-me,"

¹³ "quan jo sé dins el meu cor que no ets tu."

Va ser un únic moment de lucidesa. Les mans intentaven descordar-li el sostenidor i el vestit ja li havia caigut fins a la cintura. L'Àlex es va intentar aixecar de cop però va topar amb el cos de l'Adrià, que no es va apartar.

*In my heart, in my heart, in my heart is...*¹⁴

Els ecos ressonaven al seu cap, finalment havia entès que no volia allò. No en un lavabo, no mig borratxa, no amb presses, no sense sentiment. No amb ell.

*Now when I caught myself! I had to stop myself!*¹⁵

L'Àlex va prendre completa consciència. El mareig va desaparèixer i dins seu només hi va quedar la força que sentia quan cantava, aquella força innata, aquell autocontrol. D'una empenta va apartar el cos de l'Adrià, que s'havia resistit als primers intents, i va col·locar-se el vestit. Per sort el noi no havia aconseguit res i tot era al seu lloc.

- Què fas? – va cridar ell.
- No puc, ho sento molt. No vull – la veu d'ella sonava més serena i tranquil·la del que ho havia fet en tota la nit.

L'Alexandra va aixecar el pestell i va sortir corrents en direcció contrària a la festa. No podia tornar i trobar-se tota la multitud, no podia escoltar el que la gent li preguntaria ni el que dirien. Volia fugir i es va dirigir a la porta de seguretat que hi havia al costat dels banys. D'una empenta la va obrir i va sortir a la foscor de la nit.

Els seus ulls van tardar una mica a acostumar-se però aviat es va adonar que estava a la banda del bosc. Davant seu s'obria un paradís de foscor que incitava a fugir d'aquell infern, però ella ja no podia córrer més. Aquell era l'únic lloc on ningú no la buscaria i necessitava intimitat. Hi havia un petit pendent abans de precipitar-se cap al bosc i s'hi va assentar. Els peus li penjaven dos pams damunt del terra i finalment, en aquella llarga nit, es va sentir tranquil·la. Es va examinar les cames, alguns dels forats de les mitges eren més grans que al principi però allò hauria pogut passar durant tota la nit, ballant i fent el burro. No li va donar importància. El vestit era al seu lloc i el cabell... *Es una altra història*, es va dir mentre s'arrencava la goma del pèl i deixava els rissos caure damunt les seves espatlles nues. Llavors es va començar a adonar del fred que feia a fora, a ple hivern. L'adrenalina i la marxa sobtada havien aconseguit que s'oblidés de l'estació en què estava, però ara que la recordava començava a tremolar i finalment a plorar per tot el que li havia succeït.

- Eeeeeeeeeeeh! – va cridar una veu des de darrere seu. L'Alexandra es va sobresaltar.

---

¹⁴ "En el meu cor, en el meu cor, en el meu cor és..."

¹⁵ "Ara que m'he enganxat, m'he de parar!"

Primer va pensar que l'Adrià l'havia seguit per veure què li passava, però aviat es va adonar que només era un noi borratxo que s'havia equivocat de porta. Era més aviat baixet i rodonet i tenia la roba plena de taques del que semblava Coca-cola. L'Àlex va intentar no fer soroll per no atreure l'atenció cap al bosc i que la descobrís l'estrany, però no va poder parar els singlots que la van delatar. *Això et passa per ploramiques!* es va retreure ella mateixa mentre el noi se li apropava.

- Tu també t'has perdut, guapa? O potser em buscaves a mi?
- No, no m'he perdut. Si vols tornar a la festa has de donar el tomb per aquella banda – va respondre ella indicant el camí cap a la porta principal.
- Volia tornar a la festa, però amb una senyoreta tan maca aquí, i tan sola!
- No està sola – va dir una veu des de darrere del noi. – Ara fot el camp.

La pèl-roja es va quedar parada. No havia tingut por en cap moment, aquell noi anava bastant malament i empenyent-lo cap al bosc i sortint corrent n'hagués tingut prou per treure-se'l de sobre. Sabia que es podia defensar sola i, tot i que aquella veu només l'havia volgut ajudar, es va sentir ofesa.

- Me les puc arreglar sola, Sergi – va encetar ella la conversa. Dura i serena.
- No ho he negat – li va recriminar ell. L'Àlex es va adonar que tenia raó, que estava atacant sense motius.
- Perdó – va dir ella. Un segon després li va sortir un sanglot i es va maleir una altra vegada per ploramiques.
- Estàs plorant? – va preguntar ell acotxant-se i posant-se a la seva alçada.
- No, deixa'm, estic bé.
- Ara sí que ho nego. Què t'ha passat? Ha sigut aquell nen *pijo*? Què t'ha fet? On és?

Després de l'última pregunta es va alçar amb la intenció de tornar cap a la festa per trencar la cara a l'Adrià, però l'Alexandra el va agafar de la cama.

- Queda't amb mi.

Aquesta vegada ja no s'esforçava a dissimular els sanglots. El cor d'en Sergi es va oprimir com si acabés de veure un cadellet abandonat i, tot i que volia anar a fer-li mal al que li havia fet allò, sabia que ara havia d'estar amb ella. Va saltar la baixada i es va quedar cara a cara amb l'Àlex. La distància que li quedava a ella fins al terra era la que permetia que ells dos estiguessin a la mateixa alçada. Amb la cara d'en Sergi tan a prop, ella es preguntava si havia estat una bona idea retenir-lo. Sabia que sí, no ho volia acceptar però sabia que si l'hagués deixat marxar li hauria fet molt mal, a l'Adrià, i no era el que ella volia.

- No m'ha fet res ell. Més aviat al contrari... – va començar a explicar-se ella.
- Tu? No faries mal a una... – l'Àlex va enviar una mirada assassina que va fer callar en Sergi.
- Li he creat falses expectatives. Me les he creat fins i tot a mi! M'estava enganyant i de rebot l'he enganyat a ell. No en té la culpa... – va parar i va mirar el Sergi.

Ell somreia d'orella a orella inconscientment. L'Alexandra es va sobresaltar al veure'l tan perfecte. No anava amb esmòquing, com la majoria de nois de la festa, sinó amb uns texans negres i la seva caçadora negra de cuir. Els cabells, les celles, tot negre com el carbó, feia que ell semblés una part més del decorat del bosc, una part més de la nit. Qualsevol hagués pogut passar per allà davant i no veure'l si no hagués estat perquè els seus ulls, blaus i cristal·lins com el cel, ressaltaven entre tanta foscor. La pèl-roja es va sentir aclaparada i estúpida. Li estava contant els seus desenganys amorosos a l'últim *tio* que l'havia rebutjat i allò ja passava de graciós.

- No sé per què t'estic explicant això. Marxo.

Acte seguit es va aixecar i es va posar a caminar en direcció a casa seva. El Sergi va saltar cap a ella i li va barrar el pas.

- Tornes a la festa?
- No penso tornar-hi. Me'n vaig a casa.
- Sola?
- No! Amb els meus amics imaginaris – l'Àlex va esquivar en Sergi i el va passar de llarg per reprendre el camí. Ell la seguia mentre continuava fent preguntes.
- Amb la moto?
- No he portat la moto.
- A peu? – va preguntar ell mentre es posava a riure.
- Sí – en Sergi va parar de riure quan va notar que no era una broma.
- No.
- Sí, collons! Me'n vaig a casa caminant! – l'Àlex va explotar i tot el que va dir a continuació va ser un remolí de paraules barrejades amb llàgrimes – No tinc moto, no tinc jaqueta, no tinc telèfon i tampoc hi ha ningú a casa que em pugui venir a buscar. No porto la marca per tornar a entrar i ni que pogués fer-ho, no ho faria. Així que com que al Pare Noel li queden uns quants dies per passar amb el seu trineu màgic i no tinc cap carabassa per convertir en carruatge, me n'aniré a casa caminant. Sola!

Quan l'Alexandra va parar de cridar no va poder parar de plorar. S'imaginava que tampoc no era la millor solució posar-se a plorar com una criatura davant del noi que li havia dit que era una criatura, però no ho podia evitar. Ja no li importava res, només volia arribar a casa i posar-se a dormir, preferiblement durant tot l'hivern. En Sergi va interrompre els seus pensaments quan va deixar

caure la seva jaqueta de cuir damunt les espatlles de l'Àlex, va envoltar-la amb un braç i la va estirar dolçament perquè caminés.

- Et portaré amb moto. Qui té les teves coses? – la veu d'en Sergi sonava tranquil·la i agradable i ella es va sentir com una merda per haver estat cridant-li i plorant.
- La Sílvia té el meu tiquet del guarda-roba. Allà hi és tot – va respondre més calmada.
- Bé, - el Sergi es va parar i es va treure el mòbil de la butxaca; l'hi va donar – Truca-li i digues-li que t'ho porti.
- Preferiria no veure a ningú – va dir ella en una ganyota. En Sergi va sospirar.
- Doncs envia-li un missatge i que t'ho torni demà, d'acord? – va preguntar dirigint la mirada cap a ella. L'Àlex va intentar somriure entre els sanglots i va acceptar el mòbil.

Amb les mans fredes i tremolant li va costar posar-se a teclejar, però com que en Sergi la guiava en caminar, podia concentrar-se completament. Amb dos minuts havia escrit un missatge que li semblava adequat. Subtil i curt, la seva amiga l'entendria a la perfecció. Va pulsar la tecla *Enviar* just quan en Sergi se separava d'ella. Ell es va dirigir cap a un matoll, en va treure un casc de darrere i l'hi va oferir.

- No, ja porto la teva jaqueta, no penso posar-me el teu únic casc.
- Estúpida i tossuda criatura! – va etzibar ell. L'última paraula va ferir l'Alexandra però no es va immutar perquè no ho notés.
- Molt tossuda, aniré caminant i no hi haurà problema per cap dels dos.
- Corda't la jaqueta, posa't el casc i puja a la moto ara mateix. – va replicar ell severament.

La mirava durament, amb les celles arrufades i els llavis en una línia impenetrable. Ella, contra qualsevol pronòstic, va acceptar. Es va cordar bé la jaqueta, es va col·locar el casc i va pujar a la moto. La imatge de la princesa del rock damunt la seva moto va fer que en Sergi somrigués de pur plaer. Ella va creure que somreia pel triomf.

- Només t'he fet cas perquè no em donis la tabarra tota la nit, i perquè vull anar-me'n a casa – va constatar mig enfadada.
- Em sembla bé. – va replicar ell sense desdibuixar ni per un moment el seu magnífic somriure.

El viatge que a peu li hagués costat vint-i-cinc minuts es va dur a terme en deu. L'aire era fred i l'Àlex patia per en Sergi. Sempre preferia veure'l amb poca roba però, tot i que la samarreta blava de màniga curta que portava li quedava perfecta, no era suficient per tapar-lo aquella nit d'hivern. Tampoc li feia cap gràcia que per culpa seva ell hagués d'anar sense casc i s'aferrava a ell amb totes les seves forces per por que no els passés alguna cosa aquella nit i ella se

n'hagués de sentir culpable tota la vida. Quan la moto va parar, l'Alexandra, tot i no ser gaire creient, va donar gràcies a Déu.

- Gràcies – va dir ella allargant-li el casc.
- Estaràs bé?
- Ja t'has preocupat massa per mi avui! I no m'ho mereixo. Jo... Jo no m'he portat molt bé amb tu últimament – va admetre ella xiuxiuejant.
- Jo tampoc m'he portat bé – va afegir ell també xiuxiuejant.
- No, de debò, estaré bé. Vés a casa, no pateixis.

L'Àlex va somriure obertament i el va empènyer cap a la moto, però ell s'hi va resistir. En Sergi començava a adonar-se que era ell el que no estaria bé sense ella, el que no ho havia estat gens en aquella festa fins que no se l'havia trobat. Va girar-se cap a ella i va veure una expressió d'incomprensió al rostre de l'Alexandra. Les mans petites i blanques, que havien estat empenyent-lo per l'esquena, van anar a parar damunt la seva panxa i, tot i que semblava que havien de parar-lo quan se li acostava, no hi van posar cap resistència. Els llavis d'en Sergi finalment es van trobar amb els de l'Àlex.

Let the flames begin

Flames. El cos de l'Àlex es va encendre com si hagués caigut en les flames més profundes. Com si la pell li cremés, com si només el contacte d'en Sergi pogués calmar el foc.

El petó. Aquell dolç petó havia sigut l'espurna que havia donat pas a la bogeria. En Sergi agafava l'Alexandra per la cintura amb les dues mans, empenyent-la fort cap a ell. Ella li agafava el cap, li acariciava el cabell, es perdia en els seus llavis...

Els primers petons van ser moments de passió, moments d'accelerador sense fre. Petites mossegades, petites xuclades, jocs i somriures. Sense pensament ni ús de raó. Sense necessitat d'ella.

La pèl-roja va posar-se de puntetes, va apropar els seus llavis a l'orella d'en Sergi i li va xiuxiuejar *No hi ha ningú a casa*. Ell no va necessitar que ningú li ho repetís. Va fer un moviment suau, va baixar les seves mans de la cintura a les cuixes de l'Àlex i la va alçar com si no pesés gens. Ella tampoc va haver de preguntar, simplement es va enroscar al voltant d'ell mentre seguia besant-lo.

La dificultat per la diferència d'altura havia desaparegut i en Sergi, que aguantava l'Alexandra al voltant del seu cos, va caminar cap a l'entrada de casa. La va recolzar contra la porta i va aconseguir, amb més facilitat, enganxar-se al seu petit cos. Ella buscava a les fosques, amb els ulls tancats i envoltada de petons, les claus de casa. Posava la mà dins d'un test que penjava al costat dret de la petita entrada i finalment en va treure una clau bruta i plena de terra. La va donar a en Sergi i al cap de cinc minuts, unes quantes rialles i molta passió, ja eren a dins.

Dalt de tot. Va parlar ella, per segona vegada, indicant-li el camí. Ell no va dir res i va pujar les escales fins a dalt, portant-la en braços mentre ella se subjectava estrenyent la cintura del noi amb les seves cames blanques i curtes. L'habitació de l'Àlex hauria estat totalment a les fosques si no hagués entrat la llum de la lluna per la terrassa. Tot tenia un color negre blavós perfecte que deixava els defectes en la intimitat i ressaltava les virtuts.

En Sergi no havia dit res en tota l'estona. Pensava que qualsevol paraula seva podia arruïnar-ho tot i preferia deixar que guiés ella. L'Àlex, tan calmada, tan serena, tan perfecta. L'admirava, no ho havia volgut acceptar mai però admirava aquella petita pèl-roja que un dia l'havia trobat perdut a la carretera. En aquell moment la va deixar damunt del llit i la va mirar. Brillava: tenia els ulls lapislàzuli entelats, els cabells vermells remoguts i el vestit verd descol·locat, de totes maneres era preciosa. L'Alexandra es va aixecar i va fer

seure el Sergi al lloc que havia ocupat ella. Ell continuava mut i la seguia amb la mirada, veient-la caminar cap a la taula més gran. La noia es va parar i va buscar entre els discs fins que va semblar que trobava el que volia. El va posar i va passar les cançons fins que es va aturar a la número set. Una guitarra elèctrica va saltar en un solo mentre ella caminava cap al Sergi i s'asseia a la seva falda.

- Estic nerviosa... – li va xiuxiuejar a cau d'orella, tot i estar sols.

En Sergi es va apartar i la va mirar profundament. Ell no ho sabia però els seus ulls blau cel eren la llum que il·luminava l'estança.

- ...però segura – va afegir ella tornant-lo a apropar al seu cos.
- No faré res que tu no vulguis fer amb mi – va dir ell, parlant per primera vegada, mirant-la als ulls.
- Jo ho vull fer tot amb tu – va concloure ella rient.

En Sergi també es va posar a riure. Era el primer cop que ell estava més nerviós que la noia i no ho volia acceptar en veu alta. Es va deixar caure damunt del llit, encara rient, i l'Àlex es va estirar damunt seu.

*What a shame we all became such fragile, broken things,
A memory remains...*¹⁶

La veu de la jove cantant sonava lenta, calmada. Tal i com les mans d'en Sergi es movien per damunt les corbes de l'Àlex.

*I give it all my oxygen,
So let the flames begin,
So let the flames begin.
Oh, glory...*

La samarreta d'en Sergi ja era a terra quan ell va començar a fer córrer el vestit de l'Àlex avall, des del seu pit cap als seus peus, estirant-lo lentament. Tots dos s'havien tret les sabates. Ell anava amb pantalons, ella amb la roba interior i les mitges trencades.

*Oh, glory!
This is how we'll dance when...
When they try to take us down,
This is what will be our glory!*

La música va fer un gir, de cop, deixant que la bateria portés el control de la melodia, deixant que la força corregués per l'altaveu. En Sergi ho va aprofitar. Va acabar de trencar les mitges de l'Alexandra, que després de l'incident amb

---

¹⁶ *Let the flames begin (outro), Paramore.* Versió en directe de l'àlbum *The Final Riot* (pàg. 146-147).

l'Adrià, ja gairebé tenia destrossades. Ella, mentre, li omplia el cos de petons i petites xuclades que no deixaven marca.

*Somewhere weakness is our strength,
And I'll die searching for it.
I can't let myself regret, such selfishness.*

La passió tornà a calmar-se. Els petons cada cop eren més tendres i els sospirs més llargs. En Sergi es va treure els pantalons i va agafar la cartera de la butxaca. En va treure un preservatiu i amb cara d'angelet l'hi va ensenyar. Ella va assentir amb el cap i en un llenguatge mut li va acabar de dir tot: estava preparada per a aquell moment, amb ell.

*My pain and all the trouble caused,
No matter how long,
I believe that there's hope.*

Els petons ja corrien pertot arreu, les rialles s'eixamplaven. L'Àlex seguia la lletra de la cançó xiuxiuejant, mirant, sempre que era possible, als ulls del seu company. El joc s'havia fet molt divertit i cada cop costava més concentrar-se en qualsevol altra cosa que no fos el plaer dels preliminars.

*Buried beneath it all and,
Hiding beneath it all, and,
Growing beneath it all, and...*

*This is how we'll dance when...
When they try to take us down,
This is how we'll sing it!
This is how we'll stand when,
When they burn our houses down,
This is what will be our glory!*

El foc, els somnis humits, les velles experiències, les inexistents, els desitjos inconfessable. Tot estava començant a prendre forma en aquella habitació, en aquell moment. Sota la música, sota la lluna.

*Reaching as I sink down into light.
Reaching as I sink down into light.*

El moment es preparava lent, sense presses. Amb la calma del qui vol fer les coses ben fetes. No hi havia per què fer mal si s'estava tranquil, relaxat... Ho estaven.

Chicago, sing it with me! Come on!

*This is how we'll dance when...
When they try to take us down,*

*This is how we'll sing it!
This is how we'll stand when,
When they burn our houses down,
This is what will be our Glory!*

L'Àlex jeia al llit nua, amb els cabells vermells caient per damunt el seu cos, amb els llavis també vermells de tots els petons i les mossegades. Amb els ulls gairebé negres en la foscor, recordant un felí. En Sergi estava damunt, una mica de costat per no fer-li mal amb el seu pes. Els seus peus sobresortien tres vegades més que els d'ella i el seu cabell negre i curt estava també força esvalotat. La foscor el feia més home, li ressaltava les faccions. Els ulls blaus, clars i serens, delataven el nen que hi havia dins, el nen que volia sortir a jugar.

La música va anar decaient i la guitarra elèctrica es va tornar a quedar sola. A poc a poc i d'un en un els instruments tornaven a sonar, ara enmig de sospirs i gemecs. De paraules boniques i de crits.

*Oh father!
Oh father!
Oh father!
Oh father!
Father, well I am ready,
won't you let it begin?
'Cause I am here now,
I want to dance in,
the mighty palm of your hand!*

I així, amb aquesta força però a la vegada suavitat, la cançó va acabar i va deixar pas a la veu de la cantant parlant, enmig d'un concert de fans embogits.

***

L'Alexandra es va despertar dins d'un núvol. Se sentia una mica marejada i, tot i saber que quan obriria els ulls el mal de cap s'accentuaria, no podia negar que havia sigut una nit espectacular. La ressaca s'ho valia.

Va allargar la mà, poruga de no trobar el que buscava. Al seu cantó no hi havia ningú. Va incorporar-se de cop i va obrir els ulls però el cap va començar a donar-li tómb i es va haver de tornar a estirar. A poc a poc, i aquesta vegada amb més cura, va alçar-se. Ho havia vist bé el primer cop, estava sola en aquella gran habitació, en aquell gran llit. Va buscar pistes amb la mirada. Va entrar al bany i res, va mirar a la taula, als estants, fins i tot a l'armari. No hi havia res i molt menys ningú.

- Maleït sia! – va cridar mentre es tornava a deixar caure al seu llit.

Va ser llavors quan ho va notar. Sota seu hi havia un full que ella havia aixafat.

*I know you're leaving in the morning when you wake up.
Leave me with some kind of proof it's not a dream.*

*You, are, the only exception.*¹⁷

I al costat d'aquelles lletres hi havia una polsera de cuir negre que l'Àlex sempre havia vist al canell d'en Sergi. Una que no es treia mai.

---

¹⁷ *The Only Exception, Paramore.* "Sé que te'n aniràs al matí quan et despertis. Deixa'm amb alguna prova de que no ha estat un somni. Tu, ets, la única excepció."

HIVERN

My Best friend

Tan sols dos dies després de la festa d'hivern, l'Àlex seia sola i avorrida a la porta d'embarcament d'un avió. Dues hores i quaranta minuts més tard arribava a la capital de la Gran Bretanya per passar el Nadal al cantó de la seva estimada mare, la Rita, i la seva nova parella, en Jordi.

***

Quan va aterrar a Barcelona només faltava un dia perquè les classes tornessin a començar i el ritme frenètic la inundés novament, així que va decidir passar l'última tarda de llibertat amb una de les seves persones preferides.

- Has tornat! – cridava la Sílvia mentre s'abalançava cap al petit cos de l'Alexandra i l'acollia en una gran abraçada.
- Sí? Segura? - va respondre ella rient.
- Tu i el teu curiós sentit de l'humor – va replicar la Sílvia remarcant la paraula *curiós*.

Les dues amigues s'havien trobat a la platja, en una petita cala apartada. Caminaven per la sorra amb dificultat, amagades sota els seus espessos abrics, refugiant-se del vent que les despentinava i els tallava la cara. Van seure en unes pedres que hi havia a uns metres de les fredes onades i es van mirar directament als ulls durant uns segons.

- T'he trobat molt a faltar – va dir l'Alexandra mentre s'apropava a la seva amiga i l'envoltava amb els seus curts braços.
- Va, explica-m'ho tot! – la incitava la Sílvia.

Es van estar allà més de tres hores. Va començar parlant l'Àlex, explicant l'incident amb l'Adrià, la màgica nit amb en Sergi, les vacances a Londres. Quan l'Alexandra parlava de Londres se li encenien els ulls i la seva amiga li feia preguntes sobre què hi havia fet, quina relació havia tingut amb la nova parella de la seva mare...

- És complicat veure com tots dos es refan per separat, saps? El pare i la Maria es veu que han passat totes les festes junts i estan molt units i la mare i en Jordi ja comparteixen pis. És una bogeria, va tot molt ràpid. – havia respost ella.
- Ho has d'entendre, la vida poques vegades dona segones oportunitats i quan ho fa, puges al tren o digues-li adéu.

L'Àlex finalment es va donar per vençuda assumint a contracor que la seva amiga tenia raó. Farta de sentir-se i autocompadir-se va decidir que era el torn

de la Sílvia. Tot i que s'havien vist abans que ella viatgés a Anglaterra, quan la Sílvia havia passat a tornar-li el que s'havia deixat a la festa i a assabentar-se de què li havia passat, l'Alexandra sabia ben poc de com li havia anat la festa a la seva millor amiga.

- Va ser espectacular! – responia la noia – Ballava al mig, amb tot de nois al voltant apropant-se'm, i jo els mirava i els feia ganyotes com dient: "aparta de mi, bitxo!". Uff, genial! Però saps el més fort? La Carlota va desaparèixer amb un noi! Però sembla que no va passar res... Ara es passen el dia parlant per ordinador perquè ell és d'un altre poble.
- Alguna cosa he vist al *Facebook* – va afegir la pèl-roja.
- Alguna cosa? Es comenten cada dos per tres! A la Carlota li agrada allò, a ell li agrada més. Ell penja una cançó i, casualitat, és la preferida de la Carlota. Conto que ja té deu mil cançons preferides aquesta nena!

La Sílvia va continuar amb la seva xerrameca habitual. L'Alexandra l'escoltava absorta i reia cada dos per tres de les exageracions i els comentaris substanciosos que afegia a tot. Així, parlant amb la seva germana no biològica, es va assabentar del que havia passat al poble mentre ella no hi era.

Es va anar fent tard i, mentre s'aixecaven i caminaven de tornada al poble, on l'Àlex havia deixat la moto, van decidir anar a sopar fora.

- A que endevino a quin bar vols anar? – va preguntar la Sílvia amb un bonic somriure d'orella a orella.
- Molt graciosa – va respondre l'Àlex mirant fixament els petits ulls marrons de la seva amiga.
- Va, anem-hi, tu veus el teu *nòvio* i jo veig el guapo del seu amic.
- No som *nòvios*! – va replicar.
- I què sou si no? M'has explicat aquella romàntica i preciosa nit de la festa, m'has explicat com et va deixar la polsera damunt del llit abans de marxar, m'has explicat com no va voler que l'hi tornessis el dia que vas agafar l'avió i, a més, m'has explicat que us heu trucat gairebé cada dia sabent la pasta que costa d'Anglaterra a Catalunya. Nena, em sembla que no ho veuries clar ni que baixés l'esperit sant i t'ho recités en vers! – el cos esvelt de la Sílvia es movia acompanyant de ganyotes i postures exagerades cada paraula que deia, gestos còmics que en ressaltaven el seu significat. L'Alexandra enrogia més a cada paraula.
- Pallassa... – va mormolar com a resposta.
- Què? – va inquirir la Sílvia, completament conscient del que havia sentit.
- Així que trobes el Marc guapo? – va dir ella tancant el tema. La seva amiga es va posar a riure.
- No, el Marc no, l'altre.
- En Foix? – va preguntar tota estranyada.
- Què passa?! Té tot el seu encant.
- Gustos...
- Au va! Camina, camina!

La Sílvia va perseguir la seva millor amiga com si s'hagués enfadat, donant-li manotades al cul i empenyent-la fins que van arribar a la moto. Amb els anoracs ben cordats i els cascs assegurats van posar camí al bar més famós del poble. Elles, però, no hi anaven per la fama sinó pel servei.

***

En Sergi estava netejant taules quan va sentir una vespa que aparcava a la vorera de davant del bar. Encuriolit es va apropar a la vidriera de la porta però només hi va veure una noia alta i esvelta que s'estava traient el casc.

- Està bona – va afirmar en Foix, que s'havia posat al costat d'en Sergi, mentre la noia es passava una mà per la cabellera castanya.
- Aquella sí que està bona.

Just quan en Foix havia dit aquella frase el petit cos de l'Àlex havia sortit de darrera la Sílvia. En Sergi va sortir disparat cap a les noies amb un somriure d'orella a orella, amb la mirada concentrada en la petita pèl-roja que s'estava ruboritzant.

- Hola, cosinet! – va cridar la Sílvia mentre s'abalançava damunt d'en Sergi amb els braços oberts. – M'has trobat a faltar, eh?

En Sergi va vacil·lar un moment però després va tornar l'abraçada a la seva cosina. En Foix va quedar parat mentre l'Alexandra es pixava de riure veient-los la cara a tots.

- T'importa? – li va preguntar en Sergi a la Sílvia mentre s'intentava desempallegar d'ella.
- Ui, perdona! Pensava que havies vingut corrents a veure'm a mi... Quina desil·lusió.

Continuava dient rucades però el seu cosí no l'escoltava. En Sergi s'havia quedat clavat al lloc, mirant intensament l'Àlex, que continuava rient. Ella va allargar els braços cap a ell però el noi no va poder moure's. Parat, somrient com un estúpid, mirant-la. La pèl-roja s'hi va apropar fins que va quedar a una passa d'ell, va tornar a allargar els dos braços i el va estirar de la samarreta per atansar-lo cap a ella. El llarg i musculat cos d'en Sergi es va moure instintivament, sense oposar cap mena de resistència. La presència d'aquest feia que l'Àlex encara es veiés més petita, però això no li treia bellesa. Sota un pesarós anorac de quadres blancs i negres, amb uns texans blaus i uns *keds* negres, envoltada d'un ambient fred i gebrat, amb el cabell roig brillant per damunt de tot, en Sergi no va poder més i va fer-li un llarg i càlid petó.

- Ehem, jo vaig entrant cap a dins. A diferència d'alguns, no tinc qui m'escalfi – va dir en Foix abans d'encaminar-se novament cap al bar.

- Tot al seu moment! – va xiuxiuejar la Sílvia quan ell ja havia desaparegut. L'Àlex va enviar un somriure maliciós a la seva amiga i en Sergi va preferir no preguntar.

Van entrar tots al local, les noies van ocupar una petita taula que hi havia en un racó mentre els nois continuaven treballant. Hi havia poca gent aquell dia, la vida quotidiana tornava a començar l'endemà i gairebé tothom havia preferit acabar les vacances a casa. L'Àlex i la Sílvia continuaven parlant com ho havien fet a la platja.

- I de la directora, què en penses? – preguntava la Sílvia.
- La Maria no és mala dona. No hi he parlat massa però sembla que té el cap ben moblat i que és prou forta per portar el meu pare recte. El meu pare necessita una dona que el guïi, si no es perd.
- Ara el guies tu.
- Cert, però jo també hauré d'alçar el vol – va constatar l'Alexandra mentre mirava en Sergi, que carregava caixes amb cerveses buides cap al magatzem.
- El teu pare no sobreviurà sense la seva nena, ho saps no? A mi em tracta com una filla, no vull saber com deu estar d'enganxat a tu.
- No t'ho creguis, – va negar ella – a mi em coneix bé, sap que si m'atabala només hi pot perdre. A més la Maria té una filla, la Susanna. Un angelet de poc més de quatre anys que necessitarà una figura paterna.
- Tan seriós et sembla? – la veu de la Sílvia sonava cada cop més encuriosida.
- Em sembla que aviat les tindrem vivint per casa. Mon pare ja no s'està de romanços i em sembla que la directora tampoc. La nena és adoptada...
- Eh! No m'ho havies dit! És adoptada? Si també és negra!
- També hi ha blancs que adopten blancs, eh nena! Que ets més simple! – pel to que utilitzaven hauria semblat que estaven en plena discussió, tot i això elles dues sabien que no discutien de debò.
- Perdó, – va disculpar-se finalment la Sílvia – però el més important de tot és: a tu què et sembla que vinguin a viure a casa teva?

L'Àlex va contestar arronsant les espatlles.

- T'és igual, veritat?
- Mentre no em preguin el meu espai personal, que visquin allí on vulguin.
- A tu tot t'és igual, no? Es podria estar acabant el món que a tu tant et faria.
- Tot no! Tu m'importes – va contrarestar l'Àlex apropant-se a la seva amiga i arrufant els llavis com si li anés a fer un petó.
- Au calla, burra! – va cridar la Sílvia mentre posava el palmell de la mà damunt els càlids llavis de la seva millor amiga – Cambrer, el compte va a càrrec de la pèl-roja!

Quan van haver pagat, les noies es van acomiadar dels dos cambrers. A en Foix li van caure quatre petons, tots a les galtes, i a en Sergi una estirada de pèl de la seva cosina i un suau petó als llavis amb una promesa que es veurien l'endemà abans de l'assaig de l'Alexandra. La vespa negra va engegar i en Sergi i en Foix es van tornar a quedar sols darrera del vidre.

***

Després de deixar la seva millor amiga, l'Àlex va tornar directa a casa, amb algun que altre remordiment per haver deixat sol el seu pare després de passar tot el Nadal fora. Per això, en trobar-lo a terra, jugant amb la petita Susanna, es va sorprendre.

- Ei, no sabia que teníem visita – va dir ella només entrar.
- Perdonar per no avisar-te – va disculpar-se el seu pare – La Maria ha tingut una urgència i m'ha deixat la petita.
- No et disculpis papa, no passa res – va dir ella amb una veu freda.

Tot i haver dit a la Sílvia que no li importava la nova vida del seu pare, sí que l'havia sobtat molt trobar-lo jugant, allà, al mig del terra de casa seva, amb una altra nena. Quan ella era petita mai no tenien temps per jugar, sempre viatjant, sempre en escoles diferents o internats. L'Alexandra va fer el cor fort.

- Hola tata! – va dir la petita en veure la pèl-roja de setze anys.

A l'Àlex se li van enfonsar les barreres. Tot el ressentiment de feia just un moment li va passar després d'aquella càlida salutació. La Susanna tenia vora quatre anys i mig, era petita, negra i preciosa. Somreia tant com podia mostrant una llarga filera de dents de llet blanques. Portava un pijama rosa fúcsia ple de cors i unes sabatilles amb forma de vaca.

- Hola petita! Com estàs? – va preguntar-li l'Àlex mentre se li apropava i l'alçava en braços.
- Ara l'anava a posar al llit – va respondre en John. Es va alçar i va allargar els braços cap a l'Àlex perquè li donés la nena.
- Ja ho faig jo – va respondre la seva filla biològica amb un somriure gairebé imperceptible.

Ella no ho sabia, però aquell somriure era el millor regal que podia fer al seu pare. Feia que en John materialitzés una mica més el seu somni, el somni de viure al cantó del mar amb una família estable.

Maria

Els dies passaven tan ràpid que l'Àlex gairebé no podia seguir-ne el ritme. Les classes, els estudis, la banda, l'amor i l'amistat es barrejaven amb la família i la feina de cangur de la seva "quasi germanastra". Tot i l'estrès que pogués arribar a acumular, l'Alexandra era més feliç que mai. Es veia amb en Sergi sempre que podia, les seves amigues sempre l'ajudaven i fins i tot la banda havia gravat algunes maquetes que enviava a diferents discogràfiques.

En John, en canvi, tenia els dies més calcats i pausat de la seva vida. Després d'anys de viatges i frenesí es trobava en el projecte de construir una llar. Tot i que aquest simple pensament feia en John més feliç del que ho havia estat mai, hi havia una burxa que no es podia acabar de treure. Si volia que la Maria figurés en el seu present i futur havia d'aconseguir que li caigués bé a l'Alexandra que, tot i ser una persona poc exigent, tenia el seu caràcter.

- Àlex, pots parar un moment? – va dir en John a la seva filla un dimarts a la tarda.
- No papa, tinc assaig, deures, i pretenc, que consti que només ho pretenc, poder tenir una vida social! – l'Àlex anava d'un cantó a l'altre del menjador buscant alguna cosa.
- Escolta'm un moment i després t'ajudo a buscar el que sigui que busques.

La noia va parar de cop i es va deixar caure al sofà amb un sospir llarg i pesarós.

- Tens dos minuts – va dir mirant el rellotge que portava al canell esquerre.
- Divendres voldria fer un sopar per a tota la família.
- Qui és tota la família? Ve la mama? – preguntava la pèl-roja sarcàsticament.
- Ja m'entens, la família d'aquí – aclaria en John amb paciència.
- Pot venir la Sílvia?
- Ho sento molt, però no.
- Has dit família! – va replicar l'Alexandra.
- Família propera! – va contestar en John.
- La Sílvia és, amb tu i la mare, la meua família més propera – ho va dir tan segura i decidida que va fer dubtar durant un segon el seu pare.
- El divendres vull que sopem la Maria, la Susanna, tu i jo. Està així ben formulada la frase?
- Sí.
- Sí què? Està ben formulada la frase o sí al sopar? – preguntava ell, a punt de perdre els nervis.

- Dubto que em pugui escapar del sopar així que sí a allò de la frase – va dir l'Àlex somrient, conscient de com tornava de boig el seu pobre pare – M'ajudes a buscar l'Mp3? No sé on l'he posat.

***

Després d'aquella conversa no van tornar a parlar del sopar fins el mateix divendres. En John es trobava darrere els fogons. S'havia posat elegant: camisa blanca, pantalons texans foscos i sabates negres. També havia netejat tota la casa a fons: banys, habitacions, rajoles... Fins i tot havia tret les males herbes del jardí. Se sentia com un adolescent que ho prepara tot per presentar la *nòvia* als pares, ple de nervis però feliç. Va decidir trucar a la seva filla per assegurar-se que se'n recordava.

L'Alexandra es trobava a la sala d'assaig, al petit local que tenien sota el bar *Hamlet*. Feia una hora que l'assaig havia acabat però ella s'hi havia quedat amb en Sergi. Ell seia a la punta dreta del sofà vermell, ella jeia estirada damunt amb la meitat de les seves cames sobresortint. Portava uns botins de taló negres, uns pantalons texans foscos arrapats a les cames i una samarreta de tirants blanca amb una frase escrita en negre. Hi posava: *Music is the real inspiration*, ho havia escrit ella mateixa. Se sentia especial en els braços d'ell, que l'acaronava mentre discutien en broma. El telèfon d'ella va començar a sonar en aquell moment. En Sergi va intentar alçar-se però ella el va aturar.

- *You were a problem child, been grounded your whole life, so now you running wild...– l'Àlex es va aixecar mentre cantava i ballava al ritme del seu mòbil – ...playing with them good girls. No, that ain't your style. You think you're hot shit and oh, I love it, I love it.*¹⁸
- *Yeah! Yeah! – en Sergi també es va aixecar a cantar amb ella – Stumbling but yeah, you still looking hella fine. Keep doing what you doing, I'ma make you mine.*¹⁹

*You're a hot mess and I'm falling for you!
And I'm like, hot damn! Let me make you my boo.
Cause you can shake it, shake it, shake it. Yeah you know what to do.
You're a hot mess, I'm loving it hell yes!*

La cançó anava sonant mentre ells dos ballaven i es besaven. A l'altra banda del telèfon en John es desesperava. Va penjar i va tornar a marcar.

- Tornen a trucar, podria ser important – va dir en Sergi desenganxant per un moment els seus llavis dels d'ella.
- Tu ets més important – va contestar l'Àlex somrient.

¹⁸ *Hot Mess, Cobra Starship*. "Eres un noi problemàtic, castigat tota la teva vida, així que ara corres lliure..." "Jugant amb les noies bones. No, aquest no és el teu estil. Et creus el millor i, oh, ho adoro, ho adoro."

¹⁹ "T'entrebanques però bé, segueixes veient-te preciosa. Continua fent el que fas i et faré meva!"

El noi no podia respondre quan apareixia aquell somriure, no estava programat per fer-ho. Va tornar a besar-la i, aquesta vegada, amb més força. El telèfon sonava i l'Alexandra es va desesperar i el va agafar.

- Sí, digui'm? – va respondre empenyada.
- Alexandra! On ets? – era la veu autoritària del seu pare. Només en sentir-la va saber que estava en problemes i va somriure.
- Estudiant, papa – ho deia entre rialles perquè en Sergi li estava fent petons al coll.
- No rius molt per estar estudiant?
- És que la Sílvia m'està fent carotes – va dir mentre se li escapava una riallada. Li va donar una puntada fluixa a en Sergi i ell, amb una falsa cara de pena, es va retirar al sofà – Què volies?
- Com que què volia?! Per una cosa que et demano, una sola cosa que et demano, i te n'oblides?

A cada paraula malhumorada que el seu pare deia s'encongia més per dins. En Sergi, que es va adonar que l'Alex començava a sentir-se malament, va córrer al seu cantó. Ella va recolzar el seu pes al pit d'ell.

- El sopar...
- Exacte, el sopar! – deia ell vociferant.
- D'acord! No em cridis, hòstia! Ara vinc cap aquí.

Després de penjar estava molt enrabiada. Recordava que tan sols dos minuts abans ballava i cantava amb el noi que més li agradava del planeta i després tot se n'havia anat en orris. En Sergi la va acompanyar fins a la moto mentre ella remugava contra el seu pare. Després d'un veloç petó va engegar la moto cap a casa.

Sota l'espès anorac i amb el casc posat, el vent no podia tocar-la però ella el podia notar. Fred i amb potència, colpejava els seus músculs i el seu cervell. Sempre havia adorat el vent, la força de l'aire en moviment. L'ajudava a pensar amb claredat i, durant aquell curt trajecte, es va tranquil·litzar. Ho havia de fer pel seu pare, li devia allò i molt més.

- Sento arribar tard – es va disculpar només entrar, amb la mirada perduda i el cap abaixat per fer-se perdonar.
- Així ja podem començar – va dir el seu pare, que es veia molt més content.

La raó del canvi d'ànim d'en John estava plantada davant l'Alexandra. La Maria era una dona d'uns quaranta anys i escaig que es conservava perfectament. Era alta i prima, de pell fosca, cabells castanys i ulls marró fluix. Era una dona normal i corrent, una mica més guapa que la mitjana, que destacava sobretot per la seva forma d'arreglar-se. Li agradava vestir colors vius i posar-se pentinats impossibles. Aquell dia portava una samarreta fúcsia que ressaltava el color de la seva pell xocolata, uns pantalons texà clar i unes botes negres. La

Susanna, que anava de la seva mà, portava un conjunt blau elèctric. Les dues duien el cabell recollit en una cua alta.

- Hola, preciosa – va dir la Maria allargant-li la mà.
- Encantada – va pronunciar l'Àlex mentre s'atansava a donar-li dos petons.
- Hola, tata! – la petita va deixar anar la mà de la seva mare i va abraçar la seva germanastra.

Dos minuts després tots seien a taula, davant un succulent plat de macarrons a la bolonyesa. La Maria estava nerviosa, sabia que havia de donar bona impressió, que era l'adulta. Entenia que a cap noia no li agradava conèixer la nova parella del seu pare i per això s'hi esforçava. Va resultar que l'Alexandra no era una noia difícil. Seguint els consells d'en John, la Maria va treure el tema de la música. L'Àlex, que considerava la música la seva religió, va estar encantada de parlar de *Janis Joplin*, la cantant preferida de la seva futura madrastra, i de *Paramore*, el grup que ella mateixa adorava. Ficades ja en el tema van decidir fer una partida al *singstar*.

- Ara em mataràs, eh? - deia l'Àlex entre rialles – però jo apostaria per cantar *Blondie*.
- Quina? – preguntava seriosa la directora.
- *Maria!* – va respondre ella encara rient.
- Oh! Me la sé, me la sé! – exclamava radiant la Maria – Et fulminaré!

En John es va col·locar al sofà amb la Susanna a la falda. Les dues dones, una mica begudes i bastant felices, es van situar davant del televisor amb el micròfon a la mà.

- *She moves like she don't care. Smooth as silk, cool as air. Oh, it makes you wanna cry.*²⁰

N'hi va haver prou amb les tres primers frases per saber que guanyaria l'Àlex. No només per la impressionant veu d'ella, sinó també per la poca qualitat de veu de la seva contrincant. La Maria cantava fatal. En John, assegut al sofà observant, es va adonar que en molts aspectes la seva nova amant era completament diferent de la Rita. Se'n va alegrar, no volia cometre el mateix error dues vegades.

Aquella nit va ser la primera en què van dormir tots quatre sota el mateix sostre. Després de tres o quatre cançons més la Susanna s'havia adormit al sofà i l'Àlex va decidir portar-la al llit mentre en John i la Maria també hi anaven. L'Alexandra va pujar els tres pisos amb la petita als braços. Una vegada a la seva habitació li va posar una samarreta llarga del grup *Blondie* a

---

²⁰ *Maria, Blondie* (pàg. 152-153). "Es mou com si no l'hi importés. Suau com la seda, fresca com l'aire. Oh! Et fa venir ganes de plorar!"

mode de pijama i va decidir baixar-la a l'habitació d'invitats quan la nena va obrir els ulls.

- No, a baix no – va dir amb la veu ronca del que acaba de despertar-se.
- Per què no? – va preguntar l'Àlex.
- Em fa por, aquesta casa és molt gran. Jo vull dormir aquí amb tu – va suplicar.
- No has de tenir por, petita. No mentre els que t'estimem siguem aquí amb tu – l'Alexandra parlava amb un to conciliador mentre l'abraçava.
- Et quedaràs fins que m'adormi? – va preguntar no molt convençuda.
- És clar.

Mentre baixaven les escales l'una de la mà de l'altra, l'Àlex s'adonava que li agradava la sensació. Li agradava sentir algú tan indefens que confiava tant en ella, li agradava tenir una germana. La va posar al llit i li va cantar fins que va tancar els ulls. Després va deixar l'habitació silenciosament, amb un somriure als llavis, i es va encaminar cap al seu llit pensant que la vida no podia ser més perfecta.

This is war

El sol embriagava cada matí Vilademar. Cada matí despertava els seus veïns i els recordava que començava un nou dia. El fred gaudia de les setmanes de protagonisme que li quedaven. Les classes continuaven i el món continuava dins la seva òrbita.

Va ser un dijous a la tarda quan tot es va capgirar. Feia almenys una setmana que l'Àlex tenia problemes amb algunes noies de les altres classes. Ella, simple i sincera com sempre, ho havia atribuït a l'edat, o a l'enveja, i no se'n preocupava. Aquell divendres a la tarda havien cridat tot el curs de primer a la sala d'actes. Amb tot l'alumnat assegut en les estretes i verdes butaques del públic, va sortir la Maria a l'escenari.

- Estimats alumnes. Us hem fet vindre en horari extraescolar perquè us hem de donar una bona notícia. Com ja sabeu, el viatge de final de curs que es fa l'any que ve és força car... Així que la bona notícia és que aquest any pot sortir gratuït per alguns de vosaltres.
- *Uooooh!* – el grup de joves va esclatar a cridar abans que la directora pogués acabar l'explicació.
- Va! Silenci, si us plau! – reclamava ella al veure que havia perdut el control de l'alumnat. Va esperar que haguessin callat tots i va prosseguir: – Com ja he dit abans, i ha semblat que no m'escoltàveu, només alguns en tindran l'oportunitat. Concretament una classe.
- Per què? – cridava una noia rossa des del final de les butaques.
- Quina? – preguntava un noi des de més endavant.
- Calma, he dit! – va demanar la Maria amb veu autoritària – No em deixeu acabar! Hi haurà un concurs d'actuació entre els de l'humanístic i els del científic i d'art. Hem unit les dos últimes classes per igualar el nombre de persones.
- Però, com anirà això del concurs? – va preguntar l'Alexandra, interessada.
- Bona pregunta, deixeu-me acabar. Heu de fer una actuació d'un màxim de deu minuts entre tots els de la classe. No cal que tot l'alumnat actui, però sí que ajudi en alguna cosa. Pot ser una obra teatral, musical, fins i tot un vídeo gravat per vosaltres. El jurat estarà format per professorat d'altres instituts per no crear disputes i perquè sigui una competició neta.
- Però, quan s'ha de fer això? – preguntava un noi morè que era a la primera fila.
- Que no ho heu entès? Deixeu-me acabar! La representació serà al final de curs. Dues setmanes després dels exàmens, perquè us doni temps de fer els últims retocs. La sala d'actes estarà lliure a les tardes. Dos dies serà per a una classe i els altres dos per a l'altra. Cada divendres serà per a una classe diferent.

- Ho han pensat tot, eh? – va constatar la Sílvia amb veu baixa.
- Ja ho veus. El bo del cas és que anirem juntes! – va contestar-li l'Àlex somrient.

La Maria va estar responent preguntes durant mitja hora més. Després els alumnes dels dos grups es van reunir per parlar dels horaris i del que pensaven fer, però al no posar-se cap d'acord, van decidir deixar-ho estar per un altre dia.

L'Alexandra caminava del braç d'en Rubén mentre parlaven. Es dirigien cap a la porta de l'institut quan dues noies es van parar al seu davant, tallant-los el pas. Una feia més de metre setanta i era molt prima. Tenia la cara allargada i quan somreia se li veia la grogor típica de les dents castigades pel tabac. El cabell li queia fins al pit i era llarg i negre com els seus ulls. Portava unes *Nike* rosa, uns pantalons estrets blancs i una samarreta negra llisa. La noia que l'acompanyava era més aviat el contrari. Només una mica més alta però amb molt més de pes, portava el cabell tenyit ros, amb una arrel castanya molt visible, recollit en una cua alta. El seu nas tenia forma de patata i els ulls marrons i grans miraven l'Àlex com si se l'anessin a menjar. Vestia una faldilla llarga marró i un jersei vermell de coll alt, als peus unes botes de pèl també marrons. *Només li falta el barret de palla per posar-se a ballar country*, pensava maliciós en Rubén.

- Que ens deixeu passar, sisplau? – va preguntar l'Alexandra amb la veu cansada, d'aquella que n'està tipa de ser educada en un món que no ho és amb ella.
- On et creus que vas? – va preguntar la noia més alta mentre la seva amiga assentia amb el cap.
- On sigui, mentre no hi siguis tu, *bitch!*²¹ Vols apartar-te del nostre camí d'una vegada? – va respondre en Rubén, amb menys paciència que la seva amiga.
- No ens caus bé, ni tu ni el *maricón* del teu amigueta – va respondre un altre cop la noia més prima apropant-se a l'Alexandra i amenaçant-la mentre ignorava en Rubén.

L'Àlex no va dubtar i va empènyer la noia amb tanta força que, tot i fer deu centímetres més que ella, va caure a terra. La seva amiga s'hi va apropar corrent per ajudar-la mentre la petita, però forta pèl-roja, també ho feia.

- No busquis problemes on els pots trobar. No et tinc por i no te'n tindrè mai – la noia va obrir la boca per cridar quan l'Alexandra l'hi va tapar – I ara no muntis un escàndol, vols?
- *Bitch!* – va repetir en Rubén prou fort perquè ho sentissin les tres noies presents.

---

²¹ De l'anglès, mot despectiu: *puta*.

En Rubén i ella van continuar caminant en silenci fins que van travessar la porta de l'institut. Fora hi havia els altres de la colla, rient i parlant. La Sílvia els va mirar mentre s'apropaven i els va fer callar amb un moviment de mà.

- Què passa? – va preguntar llavors.
- L'Aina i l'Andrea han declarat la guerra contra l'Àlex – va sentenciar en Rubén amb un to pesarós.
- Les As? – va inquirir la Marina amb un crit.
- Les As són les dues noies de qui parla en Rubén, les que diu que t'han declarat... la guerra – va dir la petita Carlota explicant-ho a l'Alexandra, que feia cara de no entendre res.
- Què heu fet? – demanava la Sílvia a en Rubén.
- Alguna cosa hem de fer, – va parlar finalment l'Alexandra – però ara me n'he d'anar. Què tal si sopem tots a casa meva avui?
- I el teu pare? – va preguntar la Carlota.
- Ara m'ocupo d'això. A les nou, dos quarts de deu, a casa meva. Porteu pizzes.

Després de l'última frase, i amb tots els seus amics dubitatius, l'Àlex es va posar a córrer darrera la directora. Quan la Maria la va veure va parar en sec i li va somriure. La pèl-roja li va explicar que volia fer un sopar només per a amics i que li tallava una mica el rotllo que hi hagués el seu pare. Li va demanar que l'entregués, que se l'endugués. La Maria, que volia caure-li bé, va acceptar fent-li prometre que no hi hauria ni alcohol ni destrosses. L'Alexandra va acceptar les condicions sincerament i li va donar mil vegades les gràcies abans d'agafar la moto per tornar a casa.

Quan hi va arribar el seu pare ja havia rebut una trucada de la Maria. Deu minuts després desapareixia dins del seu Honda Cívic. La nit era fosca i freda en aquells dies d'hivern i l'Àlex va tenir un mal pressentiment que es va treure del damunt sacsant el cap. Va escombrar, fregar, posar el rentaplats i també la rentadora. Netejava com si estigués obsessionada per oblidar els problemes i les males vibracions. Intentava mantenir-se ocupada però no li servia de res. Es debatia entre llegir, mirar la tele o saltar per la terrassa, quan van trucar a la porta. Eren les nou i arribaven la Sílvia, la Carlota i en Rubén. Els havia portat la mare de la Carlota amb el cotxe i els va prometre recollir-los a les dotze.

- Tan d'hora marxareu? – va dir l'Àlex neguitosa.
- La meva mare demà treballa, no pot venir més tard... – es va disculpar la Carlota.
- Jo em quedo – va dir la Sílvia ensenyant una bossa amb el pijama i el raspall de dents.

L'Alexandra va somriure a la seva millor amiga, a l'endevina que sempre sabia què necessitava, i l'últim que li venia de gust en aquell estat era haver de dormir sola tota la nit. Van començar a preparar les pizzes quan van arribar en Mario i la Marina amb la moto d'ell. Havien portat patates i altres coses per picar. Tots es van posar a parar la taula junts mentre parlaven de vells

moments o d'altres temes insubstancials. No va ser fins que tots eren a taula que l'Àlex no els va explicar tot el que havia passat amb aquelles dues noies. La Carlota, petita i ingènua, s'estremia només de pensar que es pogués ser tan cruel amb algú que ni es coneixia. Els altres, en canvi, s'imaginaven per on anaven els trets.

- Aquestes dues noies, - va comentar en Mario quan el relat havia acabat – sempre ronden al voltant de l'Adrià. No són bona companyia...
- Són unes llordes! – cridava la Marina amb el seu especial accent català.
- Però, per què ho van fer? – preguntava la Carlota que, tendra com sempre, era l'única que no havia entès el comentari d'en Mario.

Mentre tots l'hi explicaven, a la Carlota, l'Àlex hi donava toms. Des de l'incident de la festa d'hivern que ella i l'Adrià no es parlaven. En aquell moment s'adonava que ell només havia estat preparant la guerra. Que havia estat fent el seu camí, el seu camí en contra d'ella.

Van decidir no parlar-ne més després de concloure que, passés el que passés, estarien junts. Després, tots al sofà, van posar l'Mtv. Feien un programa d'aquells en què una noia guapa havia d'escollir entre quinze candidats eliminant-ne un a la setmana. Feien el primer capítol i tots van riure molt fent apostes sobre a qui eliminaven o qui seria el guanyador final de l'edició. Entre riure i jocs es van fer les dotze i van decidir marxar. Dos amb cotxe i dos amb moto, tots van desaparèixer dins les ombres de la nit.

La Sílvia i l'Àlex es van posar el pijama juntes mentre parlaven de tot una mica. Parlaven de relacions, d'amor, d'amistat. Dels problemes del món i dels problemes de l'Univers. Parlaven estirades damunt el llit de matrimoni que hi havia a l'habitació de l'Alexandra, cadascuna sota una espessa manta. La música sonava de fons. Les cançons saltaven d'una a l'altra deixant que el temps corregués, entre les paraules de les dues joves, fins que una cançó va cridar l'atenció de totes dues.

- *This is war*²² – va afirmar la Sílvia amb una ganyota de dolor a la cara.
- *Thirty Seconds to Mars*, sempre tan encertats! – va afegir l'Àlex mentre encongia les espatlles.

Totes dues es van posar a riure. Una davant de l'altra se sentien segures. No sabien per què, però aquella sensació existia, era gairebé palpable en l'aire. Aquella sensació que tenim tots quan plou a bots i barrals, quan trona i llampega, i nosaltres estem a cobert.

Van ficar-se dins del gran llit quan eren vora les quatre del matí. La petita pèl-roja d'extremitats fredes i l'alta morena de cos calent van cercar el mateix dins del llençols. Quan les seves mans es van tocar les dues van notar la diferència

---

²² *This is War, Thirty Seconds To Mars*. En català: Això és la Guerra.

de temperatura i van somriure. Es van adormir així, amb les mans entrelaçades i la tranquil·litat al cor d'aquell que sap que qui té un amic, té un tresor.

If you run

- No puc més – deia l'Alexandra amb un somriure de disculpa als llavis – Ho he intentat tot. He parlat amb l'Adrià, i m'ignora, diu que la culpa de la meva desgràcia és només meva. Meva serà la cara nova que li faré! – feia moviments bruscos, estrangulant un ésser imaginari – No, no s'ha de ser rancuniós... – tornava a desanimar-se – Elles, elles no em deixaran en pau i jo no puc més. Està decidit, demà no hi aniré.

Les paraules es van perdre en el fort vent d'hivern. L'Àlex seia al terra de la seva terrassa, amb l'esquena recolzada en la gran porta de vidre. Mirava al cel estrellat i conversava sola. Estava així, sola, vestida amb un xandall vell i tapada amb una manta pesarosa. Havia tingut un rampell i havia sortit a parlar amb la lluna, a sincerar-se. Portava setmanes aguantant queixes, crits, empentes i tot tipus d'estupideses. No massa temps enrere hagués donat una pallissa a qualsevol que s'hagués posat en el seu camí, no massa temps enrere ho havia fet, sí, però ara no podia, hi havia massa gent depenent d'ella.

- El pare no es pot mudar, saps? – seguia amb el seu relat intern – Ara hi té més família aquí, no sóc el centre del món. Anar-me'n amb la meva mare no és una opció, m'estimo la Rita i tot el seu món, però juntes no ens suportaríem gaire estona. Després hi ha la Sílvia, en Rubén, la Carlota, en Mario i la Marina. Quan finalment tinc amics, els he de posar en problemes? – es va posar a riure i l'aire fred la va fer estossegar – Va, prou! Seriosament, no els faré caure en la meva merda! I després queda... queda en Sergi. – el nom la va fer sospirar – Què hem de fer-ne d'aquest? – va riure altra vegada fins que el riure es va tornar plor – Tampoc. Tampoc no puc explicar-l'hi. Sempre mira per mi, sempre m'intenta fer feliç... No puc ficar-lo també en el merder. Me n'he de sortir sola. Sempre ho he fet, collons! – es feia pujar els mocs amunt mentre s'eixugava les llàgrimes – Demà no hi aniré, està decidit. No hi aniré durant una temporadeta, potser les coses es calmaran...

Després d'aquell llarg discurs va entrar a la seva habitació i va enviar un missatge comú a tots els seus amics. Els explicava que no es trobava bé i que no esperessin veure-la durant uns quants dies. Uns minuts més tard enviava un missatge bastant semblant, però més dolç, a en Sergi i, a més, li demanava que els ho digués als altres de la banda. Aquella part va ser una de les més doloroses per ella, saber que havia de deixar de cantar.

***

La farsa va durar unes dues setmanes. L'Àlex s'aixecava cada dia a la mateixa hora, es dutxava, s'arreglava i es feia la motxilla. Marxava amb moto i viatjava.

A la motxilla només hi portava l'mp3 i algun llibre. Els primers dies anava a la platja però hi feia molt fred i la va canviar pel bosc. Al principi s'hi sentia bé, fins i tot inspirada per compondre alguna cançó. Va escriure un parell de lletres i compassos que després assajava a casa amb el teclat...

El cap de setmana va ser fàcil, el seu pare se'n va anar a dormir a casa la Maria divendres i ja no va tornar fins diumenge a la nit. Ella va gaudir d'un cap de setmana sola i aïllada. No responia als missatges d'en Sergi o dels seus amics si no era per informar-los que encara no es trobava bé o per dir-los que no admetia visites perquè era contagiós. Tot anava bé i ella, després de molts dies de patiment, se sentia lleugerament lliure.

Les coses van començar a trontollar quan la pèl-roja va canviar el bosc per la ciutat. Va trobar un lloc segur i calent on amagar-se i s'hi va aferrar. Conduïa tot el camí fins a l'institut i amagava la moto en un carreró, després caminava enfonsada dins la seva caputxa fins que arribava al carrer d'en Sergi i es colava al pàrquing. Ho podia fer perquè tenia les claus exteriors que feia servir quan assajaven al local. Allà dins, s'encenia un llum de peu que hi havia, es treia la jaqueta, deixava la motxilla i seia al sofà. Els primers dies s'hi avorria, però després va trobar la seva gràcia al fet d'escoltar tot el que passava al bar. Distingia la veu d'en Sergi entre totes i, molt de tant en tant, somiava que ell la descobria i que a la fi es podia sincerar amb algú. Pensava que havia trobat el lloc ideal. Llegia, escoltava, componia, dibuixava... Hi estava calenta i romania tan a prop d'en Sergi com li era possible. Creia haver ideat el pla perfecte sense saber que algú estava a punt d'aixafar-l'hi.

***

La Sílvia feia dies que rumiava i rumiava. Sempre que havia de pensar es posava igual. Estirada al llit, de cap per avall i amb els peus recolzats a la paret més propera. Quan algú li preguntava què estava fent d'aquella manera, ella sempre deia que la sang li arribava més bé al cap i podia pensar millor. Realment potser tenia raó però el que sí que passava era que sempre li venien les millors idees en aquella posició. Aquell dia s'hi havia posat ben d'hora per rumiar què podia fer amb l'Alexandra. Tenia ben clar que la seva amiga no li deia la veritat, estava segura que de malalta no n'estava gens però no se li acudia com arribar a ella sense crear-li problemes amb el seu pare o amb la directora, a qui magistralment havien amagat les faltes d'assistència de la seva fillastra. En Sergi, innocent i dolç, semblava creure-s'ho tot fil per randa i no volia que discutissin per culpa seva. Els seus amics estaven igual que ella. Aquell dilluns al matí, col·locada del revés, se li va acudir la solució. Trobar-la i enfrontar-s'hi cara a cara.

Només li va caler parlar amb dos persones del barri per saber quin era l'amagatall de la seva amiga. Dues padrines eixerides, conegudes per la seva xerrameca, li ho van explicar tot amb detall:

- Sí que em sona sí, la teva descripció!

- Oh, Rosalia! És la lladregota!
- Perdoni? – va demanar la Sílvia.
- Ah sí, sí. Una pèl-roja que es passeja per aquí d'amagatotis i s'escapoleix dins d'un pàrquing cada dia.
- Oh sí, oh sí! Cada dia!
- Ja és ben veritat.
- Oh sí, oh sí!
- Em sabrien dir quin és el pàrquing exactament? Sento ser tan pesada, però...
- Home, *claro!*
- Home, *per supuesto!* Entra cada dia a la *trastienda* del *Hamlet!* – va dir la dona que es deia Rosalia, tot pronunciant "*delmapmlet*" enlloc de "del Hamlet". La pobra Sílvia es reprimia el riure.
- Oh sí, oh sí.
- I per a què la vols aquesta *información*? Que ets d'un programa de la tele, nena?
- Ai que sortirem a la *Televisión* Rosalia! Ai, vaig a trucar als néts!

Quan aquella dona es va treure un telèfon mòbil de la butxaca la Sílvia es va apressar a desmentir aquella idea i a donar-los gràcies. Quan va arribar a casa, amb tota la informació fresca, va posar-se a pensar. Amb tota la sang possible al cap va prendre una decisió. Va agafar el fix i, encara de cap per avall, va trucar a en Sergi.

***

En Sergi va penjar el telèfon i es va encendre un cigarret. No s'ho volia creure però en el fons sabia que podia ser veritat. Durant tot aquell temps alguna cosa no li havia quadrat; la forma com l'Alexandra el defugia, a més de la distància, l'havien arribat a deixar sense dormir. *La distància!*, es repetia rient-se de si mateix i de la ironia de la vida. Li feia mal saber que ella no hi confiava, però més mal li feia saber que l'havia tingut tan a prop i no se n'havia. Exhalava el fum blanc mentre s'enfadava amb el món i sobretot amb ell mateix. Tenia molt clar que havia de parlar amb ella, però sabia que no tot funcionava amb l'Àlex. Tampoc no tenia gens clar què li volia dir. Va deixar el cigar consumint-se sol damunt un cendrer i va marxar a buscar inspiració.

***

La pèl-roja caminava contenta com cada matí. Havia amagat la moto al carreró de sempre i es dirigia cap al local, es va creuar amb dues dones grans que es trobava cada dia i li va semblar que li somreien malicioses. Va moure el cap pensant que s'obsessionava massa en les mirades de la gent. Va anar caminant, taral·leiant una cançó, tranquil·la i serena. Va posar-se de puntetes per arribar al pany de la gran porta de metall, com cada dia, i la jaqueta se li va alçar lleugerament. Un corrent d'aire li va refredar els ronyons i tot un calfred va recórrer el seu cos abans que pogués ficar la clau. Coneixia aquella sensació. El pressentiment. Tot i la por, tot i l'avís, va introduir la clau i va girar el pany.

La porta es va obrir lentament. A Dins els llums estaven apagats, va deixar la bossa i el casc a terra i va prémer el botó del llum de peu. Aquest, però, no es va encendre i, amb la porta ja tancada, l'Àlex es va trobar completament a les fosques. Va blasfemar en veu baixa i després va avançar per la gran habitació buscant l'interruptor general. Tocava les fredes parets amb les mans i s'aturava cada cop que li semblava sentir un soroll; tornava a la càrrega quan s'adonava que eren imaginacions seves.

- Aquí – va murmurar quan finalment el va trobar. Amb un lleuger toc del dit índex la sala va quedar il·luminada. – Gràcies a Déu!
- No t'imaginava tan cristiana... – la veu apagada i trista va sortir del darrera de l'Alexandra i ella només va poder emetre un crit ofegat.
- Sergi? – preguntava mentre es girava lentament.
- Qui si no?

En Sergi seia al mig de l'escenari, en un tamboret alt dels que tenien al bar. Calçava unes botes negres i vestia uns texans clars i una samarreta negra que portava *HAMLET 2010* estampat amb lletres de color blau clar. Tenia el cabell lleugerament llarg i despentinat, la pell de la cara decorada amb una barba de més de quatre dies i els ulls mig tancats. Era un noi que hagués quedat bé amb qualsevol cosa, però dins de l'ambient melancòlic que tenia l'habitació en aquell instant quedava de pel·lícula. L'Alexandra no va poder més que sospirar i caminar cap a ell.

- Para, para... – va pronunciar ell mentre ella sentia el so del seu cor trencant-se – No vagis tan ràpid.

L'Àlex volia plorar, volia trencar-se, enterrar-se en aquell mateix moment. Sentia un fort dolor al pit, no el podia aturar. Podia sentir les remors del seu cap que la culpaven d'haver estat tan estúpida, d'haver-li amagat alguna cosa a ell i sobretot d'haver-lo perdut.

- Sergi, si us plau... – va pronunciar amb la veu entretallada.
- Tranquil·la, – va contestar ell amb sobrietat. *¿Tranquil·la?! repetia el cap de la pèl-roja a crits – seu.*

Ella no podia ni parlar ni sentir-hi, però recordava com caminar i va accionar les seves cames fins al sofà. S'hi va deixar caure amb més força que mai, intentant cavar-s'hi un forat. No va servir de res, però asseguda, no li calia patir per caure si el dolor l'aixafava.

- M'he preparat la manera de dir-te això, així que t'agradaria que no m'interrompessis.
- Em deixaràs – va dir ella llunyana. Es va tornar a aixecar. – Em deixaràs i no hi penso estar present.

L'Alexandra va alçar-se com un coet, ignorant el fred que sentia per dins, ignorant la pressió del cor. Sabia que algú havia dit que l'últim que es perdia

era l'esperança, ella encara creia que l'últim era la dignitat. Va agafar el casc i la bossa i va concentrar-se a no girar-se, a no parar, a no rendir-se. Així estava, concentrada, quan ell li va barrar el camí.

- No em turmentis, Àlex! Fes el favor de seure – deia ell aferrant-la pels avantbraços.
- Deixa'm anar – la súplica es va trencar per una llàgrima que queia suau per la pigada i blanca pell d'ella, com un fantasma del dolor que havia estat aguantant. Ell l'hi va netejar amb el dit i se la va posar a la boca.
- És estrany, jo sempre t'he trobat més dolça...

La noia no va poder més que riure i donar-li un cop amb el casc que tenia a la mà dreta. Ell li va agafar les coses de les mans, li va treure la jaqueta, i ho va posar tot damunt d'una taula. Quan va tornar al lloc l'Àlex no s'havia mogut gens. Esperava allà, quieta.

- No en fem un calvari, petita! Tu seu i escolta- parlava mentre la conduïa cap al sofà – I no m'interrompis.

Després d'aquelles paraules l'Alexandra va intentar parlar, però ell li va fer un lleuger petó per tancar-li els llavis. Ella va estar a punt de dir que si aquell era el càstig no pensava callar; el va veure tan seriós que no va obrir boca. S'havia tret el pes més gran de la seva vida de damunt i en part es feia creus que una sola persona l'hagués pogut destarotar tant. Des del primer dia que s'havien vist, ell mig despullat, ella mig perduda, que sentia que sense ell no podia ser la mateixa. Els pensaments de l'Àlex van ser interromputs per un acord de guitarra. Va ser llavors, quan el va veure terriblement atractiu amb la seva guitarra, que es va adonar de les intencions del noi.

- *They say that problems come, come in pairs and I am the number one. So take a look at your friends. Oh! Envy is a terrible thing!*²³

La veu del Sergi no era ni tan potent ni tan bonica com la de l'Alexandra, però tenia un to greu i melòdic que feia estremir-se. La cançó parlava dels problemes, utilitzava la ironia per dir-li que fugir no era mai una solució, que les dificultats s'havien d'afrontar. Ell estava al corrent de tot el que havia passat a l'institut; la Sílvia, que havia decidit que si s'havia de sincerar ho havia de fer bé, li ho havia explicat tot fil per randa. Era per això que ell li dedicava la cançó, que intentava arribar al seu cor amb la música perquè era coneixedor que era la porta d'entrada més gran. Ella va reconèixer la cançó de *You Me At Six* però no la va cantar, ni la va taral·lejar, ni va emetre cap so que pogués trencar aquell moment màgic.

- *I've got one good reason to keep you on your feet. And you're so cool!*²⁴

---

²³ *If you run, You Me At Six* (pàg. 156-157). "Diuen que els problemes vénen, vénen a parells i jo sóc el primer. Així que fes una ullada als teus amics. Oh! L'enveja és una cosa terrible."

²⁴ "Tinc una bona raó per mantenir-te de peus a terra. Ets tan genial!"

Aquella frase, que es repetia més que qualsevol altra, va fer que l'Alexandra es posés a plorar com una criatura. En Sergi va aixecar-se corrents i es va asseure al sofà, al seu costat.

- Què passa, amor? Tan malament no canto!
- No... no... – tot i que ella intentava expressar-se, les llàgrimes i els sanglots l'ofegaven i no podia acabar cap paraula. – Nooo...

En Sergi la va prémer entre els seus braços mentre reia. No sabia per què consolava una noia de setze anys que només li havia creat problemes; només sabia que volia fer-ho. Ella s'aferrava al cos d'en Sergi, tot i el moviment que feia el seu tòrax mentre reia. Per primera vegada sabia del cert que tornava a ser feliç. S'havia conformat amb una felicitat fingida però no era el mateix. Havia cregut que no involucrar-hi els que estimava era el millor, però en realitat involucrar aquells que l'estimaven era l'única solució.

- No... et mereixo – l'Àlex, que encara sanglotava, havia aconseguit acabar la frase.

El Sergi la va mirar. La veia petita i dèbil entre els seus braços. Plorosa, amb el blau marí dels ulls il·luminat, amb les galtes roges, amb els cabells enredats. Li va fer un petó, aquest cop un petó llarg i apassionat. Un petó d'aquells que et deixa els llavis inflats i rojos.

Van estar tot el matí entrellaçats, parlant, sincerant-se. Després d'aquella cançó, d'aquella topada amb el dolor, l'Àlex va aprendre a apreciar més la confiança. Va ser per això, pel coneixement que es desprèn dels errors, que aquella tarda va intentar parlar amb la Sílvia. Deu trucades perdudes més tard, la seva millor amiga la va trucar, a mitjanit. Després de més de dues hores de confessions van decidir no revelar el pla, mantenir la història de la malaltia, però acabar-la. L'Alexandra es va comprometre a assistir a les classes l'endemà mateix i al·legar que havia patit una grip. Tant la Sílvia com en Sergi li van prometre que no passaria res, que el temps ho hauria curat tot.

***

El divendres al matí, quan la pèl-roja va anar a les classes, tothom va ser amable amb ella. Tothom es va preocupar per la seva absència i fins tot l'Adrià va anar a parlar-hi.

- Sense rancor! – li va dir ell mentre li allargava la mà.
- Sense rancor – va afirmar ella mentre li apartava la mà i li donava una abraçada.

Aquell dia es va sentir un altre cop la noia normal i feliç que havia estat un mes enrere. Tornant a casa, damunt la Vespa, a màxima velocitat, va donar gràcies al temps per curar-ho tot. El que no sabia la pèl-roja era que donava les gràcies a la "persona" equivocada:

Era dijous a la tarda i el vent havia parat de bufar. L'Adrià va sortir de casa seva per anar a l'acadèmia d'anglès tal i com feia cada dimarts i cada dijous. A fora no l'esperava ningú, cap dels seus companys d'idioma vivia prop de casa seva i per això sempre feia una passejada sol que aprofitava per pensar. Els últims dies no s'havia tret del cap l'Alexandra: aquella noia realment l'havia fet tornar boig, però quan semblava que podien tenir alguna cosa, l'havia apartat. Sentia la ràbia de la impotència, però també pena. L'estómac de l'Adrià es removia de pura culpabilitat. Totes aquelles noies que havien estat assetjant l'Àlex ho havien fet per culpa seva. Ell, molest per la negativa de la noia i astut com una guineu, s'havia inventat centenars d'històries sobre ella. Històries desagradables, mentides gens piadoses, que havien destrossat l'oïda de tots els espectadors de l'obra dels rumors. *Potser ho hauria de parar...* pensava ell, *però ara com ho faig?* El rumors neixen, s'estenen i, difícilment, moren.

Un fort cop va treure l'Adrià dels seus pensaments. Alguna cosa s'havia clavat realment en el seu ventre i l'havia fet caure. El cap li va picar fort contra el terra i se sentia confós. Una mà es va allargar cap a ell. S'hi va aferrar fort, però quan estava a punt de recuperar l'equilibri el van deixar anar i ell, perdut com estava, va tornar a caure a terra.

- Què passa? – preguntava la veu d'un Adrià perdut i marejat.
- És el teu dia de sort, no ho notes? – una veu masculina i greu reia irònica.
- Prou! – deia una veu femenina. L'Adrià no entenia res però finalment va aconseguir aixecar-se ajudat per una mà més prima, allargada i d'un suau color marró – Seu.

El noi va obeir i es va asseure en un banc que hi havia a pocs metres. Quan el cap va deixar de donar-li tombs va poder observar l'escena que s'obria davant els seus ulls.

- No sé per què t'he deixat venir! Et dic: "res de violència!" i tu vas i li fots una puntada a l'estómac. Molt madur, però explica'm, què no has entès de "res de violència"? – l'Adrià va reconèixer aquella noia com una de les que hi havia al seu institut. Tot i això no recordava el seu nom, li costava pensar amb claredat.
- Sílvia, para – el noi alt parava els cops que li etzibava la seva companya – no havia sentit que deies violència, havia entès "res de València" i clar...

Aquell noi alt va començar a riure mentre mantenia preses les mans de la seva atacant. *Sílvia, així es diu!* va pensar l'Adrià. Ell volia ajudar la Sílvia però no recordava com moure's. Només recordava el cop, aquell noi li havia donat una puntada a l'estómac per alguna raó relacionada amb València però no entenia el perquè.

- Jo no he estat mai a València! – va pronunciar des del banc intentant cridar l'atenció del noi perquè deixés la morena en pau.

- Si vols t'hi envio? – va pronunciar el noi mentre s'apropava cap a ell. L'Adrià es va cobrir el cap amb les dues mans.
- Vols parar, inútil! – la Sílvia intentava apartar el seu amic però no podia, era més fort que ella. – Va, Sergi, si us plau!

El Sergi va posar-se darrere del banc, en silenci. Com si fos un flaix, l'Adrià va recordar a qui atribuir aquella cara. Era el noi del bar, el que els havia atès a ell i a l'Alexandra. També recordava haver-lo vist a la festa d'hivern i... ja no en recordava res més d'ell, però sabia qui era la Sílvia i finalment va lligar caps.

- Tot això és per l'Àlex, veritat?
- No pronunciïs el seu nom – va dir en Sergi mentre li donava una forta clatellada.
- Hòstia, Sergi! – la Sílvia es desesperava – Sí, Adrià, agrairia que em diguessis si hi tens alguna cosa a veure
- No, si ell és davant no – va dir amb un to pesarós. Estava espantat i se sentia un covard.
- Innegociable – va respondre en Sergi seriós.
- Parlaràs si ell no hi és? – va preguntar contràriament la Sílvia.
- Sí.
- Sergi, vés a fumar-te un cigar, vols?

En Sergi va enviar una ràpida mirada a la seva cosina però ella va negar amb el cap, no es podia quedar. Ell va esbufegar i va apartar-se mentre treia un Marlboro de la caixa de cartró.

- Ja no hi és, pots parlar – va dir ella amb una veu més dolça, mentre s'asseia al seu cantó.
- És allà al banc, el veig des d'aquí! – va replicar el noi.
- Mira, noi, mira! – la Sílvia començava a empenyar-se més del que s'havia autopermès – Si jo no hagués vingut ara mateix... Bé, no vull saber com estaries. Però si parles amb mi i ho aclarim tot no passarà res.
- Vaig ser jo qui va fer córrer rumors de l'Alexandra... – finalment va explotar la mina i la Sílvia va mantenir la respiració uns llargs segons.
- Bé, Adrià, jo no m'enfadaré, d'acord? – la noia mantenia la respiració per no posar-se nerviosa – Però demà ella tornarà a les classes després de la seva "grip" i ningú es pot atrevir a dir-li res o... – la Sílvia va mirar en Sergi que fumava despistat.
- Jo també ho volia arreglar. Però per demà és molt precipitat, encara no sé com...
- Ella torna demà. Jo li he promès que el temps ho hauria curat tot i tu no em vols deixar com una mentidera, veritat?
- Però...
- Sergi! – quan la morena va pronunciar el nom, el noi va tirar el cigar i s'hi va apropar a grans passes.
- L'escalfo? – va preguntar fregant-se les mans.
- T'escalfa? – va preguntar-li la Sílvia directament.
- No, no! – es va apressar a dir – Demà tot estarà solucionat, us ho juro.

- No juris tant! No juris tant! – en Sergi va aixecar l'Adrià i li va donar una forta puntada per allunyar-lo – Si demà li passa alguna cosa et mataré!

Aquella última amenaça va fer que l'Adrià canviés de direcció i es posés a caminar cap a casa seva. No aniria a l'acadèmia, tenia moltes trucades per fer. Estava segur que aquell noi compliria la seva promesa, així que es va decidir a esborrar tot el rancor entre ell i l'Alexandra.

PRIMAVERA

Heavily Broken

Hi ha un dia especial, un dels primers dies de primavera, en què tots els habitants de Vilademar celebren una gran festa a la vora del mar. En aquell dia tan popular es festeja la fi de les jaquetes pesades, la fi dels llavis tallats i la fi dels arbres buits i despullats. Neixen les fulles, els fruits treuen el cap i les flors tornen a sortir per als més romàntics. Les hormones es revolucionen cada any, per culpa de la primavera, o tal vegada com a excusa per deixar anar aquells impulsos irrefrenables d'enamorar-se.

Era mitjan abril i el sol, groc i radiant, coronava el cel. Feia només un mes que s'havia viscut una de les setmanes santes més fredes de totes les èpoques. Només trenta-un dies després els nens corrien sense cap mena d'abric pels carrers del poble. Tot estava preparat per la festa d'aquella tarda: xocolatada i activitats per a la canalla i els adults, banys per als més atrevits...

En Sergi sentia la remor de tots aquells que jugaven a la platja. Ell descansava d'esquena a la multitud, en un banc del passeig marítim, mentre esperava l'Àlex. Deu, vint, trenta minuts... el temps corria i ell es veia allà, sol i avorrit. Va agafar el telèfon i va marcar el seu número, se'l sabia de memòria.

- Sí? – darrera la dolça veu de l'Alexandra se sentien moltes altres veus cridant.
- Àlex, on ets?
- *Carinyo!* Què passa?
- Porto... – va mirar el rellotge - Porto mitja hora esperant-te.
- Haviem quedat? *Dios!* Ho sento, no sé on tinc el cap. Però ara no puc sortir, estem assajant allò de l'institut.
- És la festa de primavera, voldran sortir tots, tard o d'hora.
- Ah, sí! Després anirem tots a la festa, ens veurem allà. He de marxar amor, fins després!
- T'estimo! – el vent es va endur aquella última paraula, el vent fou l'únic oient d'aquell dolç sentiment.

En Sergi es va aixecar enrabiad i va donar un cop de puny al banc. Una de les corcades fustes que el componien es va partir. Aliè al fet, va començar a caminar, amb els ulls d'alguns vianants clavats en ell, i va marxar amb la seva *Intruder*.

***

Després de l'assaig tots els de l'institut van anar a la festa. Eren vora les set i, per primera vegada en molts mesos, no era fosc. L'Àlex caminava amb la Laia, una de les bessones gòtiques que anaven a la seva classe, i en Rubén. Parlaven

de sèries de televisió, de la moda dels vampirs. Mentre en Rubén defensava el cul d'*Ian Somerhalder* a *Diaris de Vampirs* la Laia no podia reprimir anunciar que *True Blood* era més famós a la resta del món. La pèl-roja no sabia res sobre vampirs, no tenia ni idea de qui sortia a quina sèrie, ni tan sols mirava la televisió, però es divertia veient discutir els seus amics.

- Va, Laia, calla! – deia en Rubén rient – On hi hagi un bon cul...
- Però no és tan realista la sèrie. Eh que no, Àlex? – preguntava la petita fan dels vampirs.
- És clar que no – contestava llavors ella per posar més llenya al foc. La discussió és repetia i ella podia gaudir-ne.

Quan van arribar a la platja, però, la polèmica havia acabat. Tots dos s'havien posat d'acord en contra d'una mateixa sèrie o pel·lícula... L'Alexandra no havia entès el final i per això va anar-se'n a buscar en Sergi. Va mirar el seu telèfon mòbil. Feia més de dues hores que ell l'havia trucat i, tot i que el seu cap li repetia *Haurà marxat perquè és molt tard*, els seus ulls continuaven buscant-lo.

- *¡Asalto al castillo!* – la Sílvia es va abalancar sobre la seva amiga i la va fer caure damunt la suau i calenta sorra.
- QUÈ FAS, BOJA! – l'Àlex reia descontroladament mentre intentava treure-se-la del damunt. Finalment, es van alçar les dues.
- De què parlàveu abans que reies tant? – va preguntar la Sílvia aixecant les celles.
- Discutíem sobre vampirs – va respondre imitant el seu moviment de celles.
- Oh, per favor! Jo també adoro *Paul Wesley*!
- És que tots parreu aquest idioma menys jo? – va doldre's amb una ganyota.
- Sempre, petita incomunicada – va abraçar el petit cos de l'Àlex – Escolta, m'encanta el que has dissenyat per a la nostra actuació! Ens follarem els del científic.
- *¡Ese vocabulario, niña!* – les dues van esclafir a riure – No ho sé, potser em va anar bé i tot el temps "incomunicada" – va dir exemplificant les cometes amb els dits.
- Segurament ens va anar millor a nosaltres... No hi ha qui et suporti!
- Marrana! – l'Àlex va empènyer la seva amiga – No sabries viure sense mi! – es van somriure mútuament – El que viu últimament sense mi és el teu cosí, que ara no sé on s'ha posat.
- Cuida'l bé, eh!
- No tinc temps per tot! – va tornar a fer una ganyota, aquest cop més exagerada i grotesca.

Després d'un altre atac de riure les dues amigues van tornar amb el grup. Van divertir-se tots junts, parlant, menjant i duent a terme proves absurdes que havien estat preparades per a nens petits.

***

Era dimecres a la tarda i des del dia de la festa que en Sergi no sabia res de l'Àlex. Aquell dia hi havia assaig però ella, com les deu últimes vegades, feia tard. En Sergi esbufegava, estirat al sofà, mentre en Marc maltractava la bateria d'en Foix.

- Què fas, idiota?! – va cridar en Foix quan va entrar a la sala. Havia anat a buscar una bossa de patates que portava a les mans.
- T'ensenyó el que tu no saps fer – va contestar ell abans de tornar a començar el seu assassinat personal de la música.
- Vaig a buscar el teu baix! – va respondre en Foix mentre tirava la bossa de patates damunt d'en Sergi, sense veure'l, i començava a córrer cap a l'escenari.

Entre els dos van iniciar una batalla campal. Primer va ser una batalla de poc talent en instruments i després es va transformar en un cara a cara, entre rialles, que va acabar amb tots dos per terra. Per sobre d'ells, en Sergi restava al sofà, immers en una mar de pensaments.

- Què feu? – va preguntar una veu femenina des de la porta que comunicava amb el bar.
- Àlex? – va cridar en Sergi mentre s'incorporava.

L'Alexandra va intentar respondre però la van distraure els dos nois que hi havia a terra; estaven protagonitzant una veritable lluita per qui s'aixecaria primer. Finalment, i amb un cop brut a la zona personal d'en Foix, en Marc se'n va sortir.

- En Foix ha dit... – deia en Marc intentant recuperar l'alè – Ha dit que tenies el cul gros. Li he clavat una pallissa per tu, preciosa.

Després d'aquell discurs, en Marc, va fer un petó a la blanca mà de la noia. L'Alexandra no podia contenir el riure.

- Foix, - va dir intentant posar-se seriosa – tu el tens més gros i jo no dic res...

Tots es van posar a riure, menys en Sergi que, parat al costat de l'Àlex, no acabava de trobar la gràcia a tot allò.

- Em sap greu arribar tan tard – va dir-li ella després de donar-li un petó als llavis.

En Sergi va ressuscitar. No recordava l'últim dia que l'havia vist però sabia que havia estat massa temps. Tampoc recordava l'última vegada que l'havia tingut per a ell sol. Amb els assajos de l'institut, els de la banda, i la preparació per als finals, no la veia mai. Ella portava unes sandàlies negres amb una mica de taló, uns pantalons estripats de dalt a baix d'un color molt clar, gairebé blanc, i una

samarreta molt cenyida de color negre amb la inscripció *RIOT*²⁵, escrita en roig, a l'alçada del pit. Amb la primavera, la calor, i la seva llarga melena de color roig sang al voltant de la suau i blanca pell, l'Alexandra semblava realment una princesa, o un vampir. En Sergi en aquell moment va sentir les increïbles ganes de deixar que li xuclessin la sang, però abans que pogués abraçar-la, abans que pogués endur-se-la al sofà i fer fora tots els altres, ella ja s'havia escapat dels seus braços i s'aferrava al micròfon.

- Va, que tenim molta feina! – cridava des del damunt de l'escenari.
- Espera, us he de dir una cosa, ara que hi som tots – va pronunciar en Sergi.
- *¡Tu mismo, brother!* – va replicar en Marc intentant imitar els cubans que havia vist en un anunci.
- Un amiga del meu pare que té una discogràfica ha sentit una de les nostres maquetes, ha quedat impressionat per... bé, per la veu de la cantant – va dir mentre somreia directament a l'Àlex. Aquell somriure va fer encongir la noia – Potser ens apuntarà a un concurs que fan al seu local.
- Què hi podem guanyar? – va preguntar en Foix impacient.
- Ser els teloners d'una banda anglesa.
- On? – va inquirir la pèl-roja.
- No... – en Sergi va empassar saliva intentant decidir si havia d'explicar els detalls i deixar que els seus amics s'il·lusionessin – No ho sé, val més que assagem o no aconseguirem res!

Després del dur assaig tots van acabar cansadíssims. Es van esforçar al màxim amb la idea de poder tocar, algun dia, per a una gran massa de persones. En Sergi va intentar quedar-se amb l'Alexandra a soles però la noia va escapar amb la resta. Havia d'estudiar, treballar, preparar vestuari per l'obra... *Què fareu? No m'ho expliques mai!*, li havia recriminat ell. *Remember, remember, remember....* va entonar ella tan enigmàtica com sempre.

***

El ritme frenètic de l'Àlex l'allunyava dels més propers a ella. El seu pare no recordava l'última vegada que havia parlat amb la seva filla. La veia als matins abans que marxés i a l'hora de sopar. La Susanna, la seva petita germanastra, sempre preguntava per ella: *On és la tata?*, cridava la nena tot just entrar a la gran casa dels Aguiló. *No hi és, amor, ho sento*, responia trist i melancòlic en John. La Maria la veia pels passadissos de l'institut, sempre corrent, sempre d'aquí cap allà. No havien parlat més des dels dies de Setmana Santa que havien passat juntes, d'ençà que la pèl-roja havia agafat l'avió per anar-se'n a Dublín a passar uns dies amb la seva mare. La Sílvia i ella compartien estones en els assajos, igual que amb el Rubén, la Marina, o amb les bessones. La Carlota i en Mario, en canvi, anaven a classes diferents i tampoc hi parlaven mai gaire. A l'entrada de l'institut, a la sortida. El mateix els passava a en Marc i

---

²⁵ De l'anglès: motí, disturbí.

a en Foix, que l'havien començat a anomenar *l'estrangera* o *la desconeguda*. A l'entrada del local, a la sortida. L'Àlex intentava abastar tantes coses que començava a quedar-se sense salut. Ella, però, se sentia feliç de fer tot allò que feia. Veia els seus amics alguns caps de setmana, igual que a en Sergi.

Ell era el que la trobava més a faltar. Es passava els matins i les tardes al bar, avorrit. Treballant colze a colze amb el seu pare i, quan hi era, amb la seva mare. La soledat i l'avorriment encara eren suportables. El pitjor era quan li trucava i ella no tenia temps, quan l'anava a veure i ella no tenia temps, quan a ella semblava no importar-li no tenir temps per a ell. En Sergi s'estirava al sofà vermell i vell del local. Posava algun dels CD's de la pèl-roja. Deixava que el so l'embolcallés i que el temps el consumís tal i com fa la boca amb un cigar. Lent, però no dolorós.

- Què és això, *tío*? – va preguntar en Foix el dia que el va trobar allà estirat.
- El local, jo, o la cançó?
- Tu al local escoltant aquesta cançó. – va respondre rient. Quan va veure que el seu amic continuava seriós se li va apropar – Què passa, Sergi?
- El problema ha deixat de ser el que passa, ara el problema és el que no passa.
- Però estàs escoltant... – en Foix es va apropar al reproductor, va mirar el número de la cançó i la va buscar en la caràtula feta a mà que hi havia més a prop – *Heavily broken, The Veronicas*²⁶?
- Què vols, és el que m'identifica – va contestar mentre s'incorporava i deixava un espai al seu amic.
- Col·lega, sí que estàs perdut – deia en Foix mentre s'asseia al seu cantó – Què passa amb l'Àlex?
- Jo què sé noi, aquella noia no s'entén ni ella! Un dia em plora a l'espatlla i els altres sembla que no em vulgui veure. Jo abans tenia un munt de ties darrere, Foix, no m'importava anar-me'n amb una o amb l'altra...
- No, - va protestar l'amic – tu sempre et quedaves l'una, que solia estar més bona, i a mi em tocava l'altra.
- Au va! Burro! – deia en Sergi rient – Només cal veure com et mira ma cosina!
- Tu creus? Està bona, eh?
- Bah! És ma cosina, *guarro*! – va respondre ell, agraint que algú aconseguís fer-lo riure.
- Com més cosins...
- No ho acabis! – el va tallar de cop, cridant amb cara d'angúnia – A més, és molt petita – el seu amic el va mirar, escèptic.
- Com l'Alexandra, vols dir?
- Va, traiem aquesta cançó... que tenies raó! – va dir en Sergi per canviar de tema.

---

²⁶ Heavily Broken, The Veronicas (pàg. 158-159).

- Què faràs amb l'Àlex? – en Sergi va fer cara de no entendre la pregunta
  - No pots continuar així, sempre pendent d'ella i escoltant *The Veronicas*
  - va pronunciar el nom del grup aguditzant la veu, movent el cul.
- No estan tan malament... – va replicar mentre treia el CD.
- No m'has respost...
- No ho sé, *tío!* No sé què faré amb ella, però... alguna cosa hauré de fer, segur.

Aquella mateixa nit, fumant al balcó, en Sergi es preguntava que havia de fer. Una única resposta, tan única com dolorosa, apareixia al seu cap.

Thanks for the memories

L'Àlex se sentia traïda. Tancada, presa, atabalada, confosa. Es veia entre l'espasa i la paret, entre un mur molt gruixut i una fulla massa afilada. Acabava d'entrar a la gola del llop i n'era conscient.

- Hola! – va saludar amb il·lusió, simulant no conèixer el final d'aquella història.
- Hem de parlar.

Ella va deixar les seves coses a terra, al cantó de la porta, i va seure al sofà. Els nois no hi eren, no havien anat a l'assaig. Estaven ells dos sols: ella al sofà, ell en un tamboret just davant. En Sergi la va mirar amb els ulls vermells, amb els cabells despentinats. Portava unes botes i uns texans de color negre i una samarreta de tirants blanca. Estava sublim. Ella li va somriure radiant, estava quieta i perfecta, guapíssima. El seu interior però, cada cop més negre, cada cop més sagnant, s'esquinçava lentament.

- No vull que això s'acabi... – parlava ell, en un to dolgut, amb una veu trencada.
- Coincidim – el somriure no es desdibuixava en la flamant cara de l'Alexandra.
- Somrius? – una cella alçada, un mig somriure, una mirada intensa. Ella se sentia defallir.
- No vull que la mort m'enganxi trista – va creuar les cames. Portava uns estrets pantalons rojos i una samarreta de coll alt negra. Els rínxols li emmarcaven la cara.
- No t'ho prenguis així.
- No em diguis com m'he de prendre les coses, vols? – va descreuar les cames, nerviosa. Va avançar lentament el cos, recolzant els colzes en els genolls i entrellaçant els dits de les mans – Això no és un joc, és la ruleta russa. Tens una pistola, una bala. Dispara.

Ell va abaixar el cap amagant un somriure amarg. Es va aixecar del tamboret i va començar a caminar d'un cantó a l'altre de la sala, amb les mans al cap i les llàgrimes als ulls.

- Ets increïble, – no era un retret, era una admiració – no et vull deixar, ho he dit al principi.
- I què faràs? Ara ja has parat l'emboscada, ara ja em tens aquí – parlava cada vegada més ràpid, més fort. Va acabar amb un crit – Dispara!
- Que no ho entens? – ell també cridava. Va parar de caminar, es va apropar molt ràpidament a ella i li va agafar la cara amb una de les seves grans mans. Tot i els esforços de l'Alexandra per deslliurar-se'n ell

era més fort i l'obligava a mirar-lo, a mostrar-li que ella també tenia els ulls humits – Això no és el que vull. Mai no hauria desitjat que ploressis, que et sentissis malament o que patissis.

- Massa tard – va replicar ella alliberant la seva cara i empenyent-lo lluny.
- No funciona, Àlex – el seu nom sonava com una carícia en els seus llavis, ella es va estremir – Necessito un temps per pensar.
- Gairebé no ens veiem, ho entenc – dura i implacable, continuava el seu teatre extern, intentava convèncer-se a si mateixa – Deixa'm, tindràs tot el temps del món per follar-te les que vulguis.

En Sergi va parar en sec i va donar un cop de puny al sofà roig, just al costat de l'Alexandra. El cor d'ella, trencat com estava, va fer un salt. La cara del noi quedava a escassos centímetres de la pèl-roja que sentia la seva olor, el seu dolor. Veia les llàgrimes córrer galtes avall, veia la seva mandíbula tancada amb força, amb ràbia.

- De debò creus que tot això és per sexe? – va escopir l'última paraula com si li hagués costat molt pronunciar-la, com si no la pogués entendre. Sonava amenaçador. Ella tenia la sensació que no podia més. No podia aguantar la farsa, no podia simular que tot estava bé. Va començar a plorar – Hòstia puta! – ell cridava al seu costat– Ho veus? Sempre t'acabo fent mal.

Ella sanglotava i no podia expressar-se però va aconseguir aferrar-se als braços d'en Sergi. Ell va abraçar-la i calmar-la. Li donava petons al cabell, enfonsava els seus llavis i el seu nas entres els seus rínxols, li acariciava l'esquena, de dalt a baix, li feia pessigolles al llarg de la seva columna vertebral. Es van quedar en aquella posició per uns llargs i perfectes minuts.

- Prou – va demanar ella finalment – Prou o després encara em farà més mal.
- Tens raó. No ha estat bé per part meva...
- Vés-te'n ara i haurà estat un bon final – va suplicar ella encara entre els seus braços.

Li va fer un últim i suau petó al front, acaronant-li la cara amb les mans. Va girar-se i va caminar cap a la porta, sense mirar enrere. Ella tancava els ulls, premia fort les parpelles, intentant no veure aquell adéu. Abans d'entrar en aquella sala, molt abans de tocar el pom de la porta, ja ho sabia. Havia notat alguna cosa, quelcom dins seu, que l'havia avisat. Ara ell pujava les escales amb els ulls rojos i la respiració accelerada. Caminava lentament quan es va sentir un crit esgarriós.

***

L'Àlex seguia paralitzada a la porta del *Hamlet* deu minuts després que l'ambulància s'endugués el cos. Ella havia estat qui havia calmat la situació, qui

havia trucat al número d'emergències, qui havia actuat. La seva adrenalina escopia foc. El seu cor havia passat de bombar a bombardejar la sang per venes i artèries. Marejada, amb arcades, sense forces...

- Àlex, què ha passat? – en Foix, que acabava d'arribar, intentava establir conversa amb una Alexandra massa perduda – Què et passa?
- Se l'han endut... – parlava amb dificultat, no el mirava directament.
- En Pepe ha tingut un infart, se l'han endut a l'hospital. Sembla que de moment està viu – va explicar en Marc que apareixia després de parlar amb algú que hi havia al bar – Què passa? – va inquirir al veure la pèl-roja en aquell estat.
- No ho sé, ajuda'm a portar-la a dins.

Entre els dos nois van entrar el petit i decaigut cos de l'Alexandra al bar. La van fer seure en una de les taules i li van portar un vas d'aigua. Després de dos vasos i mig va recuperar la humanitat.

- En Sergi, he d'anar amb ell – va dir quan va aconseguir parlar – Encarregueu-vos del bar, he d'anar amb ell.
- Àlex, no estàs bé – va pronunciar curiosament en Marc – No crec que sigui bona idea.
- M'és igual. Li agafo la moto, aniré més ràpid – després d'aquelles decisives paraules va agafar les claus de darrere la barra i es va dirigir cap a les escales posteriors.
- Però Àlex... – va començar a exclamar en Marc.
- No t'escoltarà, – el va tallar en Foix – no tractant-se d'en Sergi.

Els dos nois van veure el rorenc cabell de l'Alexandra esvair-se a mesura que descendia les escales. Ella va caminar nerviosa i insegura fins a la porta del local i en va recuperar la seva jaqueta. Se la va cordar de camí al pàrquing on descansava la Suzuki. Va prémer el botó de la porta de l'aparcament que, de forma molt lenta, va començar a obrir-se. Va posar-se el casc i en va agafar un altre per prevenció. Va introduir la clau i va engegar el motor. Finalment, la *Intruder* va sortir al mig del fosc carrer i va trencar-ne la barrera del silenci.

Cinc minuts després, l'Alexandra deixava la moto i els dos cascs lligats a un fanal que hi havia a la part posterior de l'hospital. Era fosc, una nit freda i incòmoda. Va mirar el mòbil: tres trucades perdudes. Les va ignorar totes i es va dirigir cap al centre hospitalari a grans passes. La pressa i el nerviosisme s'havien apoderat del seu cervell, el seu cor balbucejava batecs tènues enmig del terratrèmol que constituïen els forts. Estava una mica histèrica i bastant despistada, va ensopegar amb un cos.

- Perdó – va aconseguir articular abans que algú li tapés els llavis amb un petó.
- T'estimo – va xiuxiuejar-li en Sergi a escassos centímetres de la seva boca. Ella va llançar-se-li al coll.
- Com està el teu pare?

- Viu – va somriure, però ella, que tenia el cap recolzat al seu pit, no ho va veure – I espero que per molts anys.
- Sí, – va afirmar ella enfonsant la cara al seu pit, respirant l'aroma que creia haver perdut – tot anirà bé.
- No hauries de ser aquí – va retreure-li mentre l'apartava suaument per mirar-la a la cara– Això no està bé.
- Sóc exactament on vull ser – va replicar ella apropant-se-li altra vegada.
- Uf... – va sospirar ell – De debò Àlex, no està bé. Necessito un temps...
- *Take me, I'm alive. Never was a girl with a wicked mind, but everything looks better when the sun goes down*²⁷ – en Sergi va intentar replicar però la noia li va tapar la boca amb dos dits – *I had everything, opportunities for eternity. And I could belong to the night*²⁸ – la seva veu sonava rasposa, dura i lenta, però bonica, juganera. Ella caminava d'esquena, emportant-se'l, estirant-lo de la camisa. Ell la mirava estranyat però continuava mut – *Your eyes, your eyes. I can see in your eyes. Your eyes...* – va parar de cop i es va apropar a ell. Les aromes es barrejaven. Els sospirs, la pell, la necessitat, tot es tornava palpable. L'Alexandra es va posar de puntetes per arribar als seus llavis i, quan semblava que li anava a donar un petó, va continuar – *You make me wanna die!*²⁹ – la veu de l'Alexandra va esclatar alhora que el seu cos que, amb tota la força de què disposava, empenyia lluny el seu company – *I'll never be good enough. You make me wanna die! And everything you love will burn up in the light. And every time I look inside your eyes...* – mirant-lo directament als ulls, enrabiada però somrient. Triomfadora i desafiant a la vegada – *You make me wanna die!*³⁰
- No diguis aquestes coses! – va cridar-li ell empresonant-la entre la moto, on ja havien arribat, i el seu cos – No vull sentir que dius coses així, ni que les cantes, ni res.
- Que canto què? – va preguntar aixecant una cella, sense deixar-se aplacar pels crits, sense deixar-se intimidar per la seva alçada – *Taste me, drink my soul...*³¹

En Sergi la va tallar amb un petó. Aquesta vegada va ser un petó llarg i apassionat. La fúria que els dos havien contingut es va deixar anar d'aquella forma, amb mans violentes i llavis rojos. L'Àlex li va mossegar fort el llavi inferior.

- Ah! – es va queixar ell quan li començava a sortir sang. Ella es va llepar els seus carnosos llavis, enduent-se les restes de sang carmesí.
- Vols un temps, tens un temps. Data límit: el dia que actuem a l'institut.
- I si no et vinc a buscar? – va preguntar ell molt seré.
- No em busquis mai més, enlloc.

²⁷ *Make me wanna die, The pretty reckless*: "Agafa'm, estic viva. Mai no vaig ser una nena amb una ment perversa, però tot llueix millor quan el sol cau."

²⁸ "Ho tenia tot, oportunitats per a l'eternitat. I podia pertànyer a la nit."

²⁹ "Els teus ulls, els teus ulls. Ho puc veure en els teus ulls. Els teus ulls..." "Em fas venir ganes de morir!"

³⁰ "Mai no seré prou bona. Em fas venir ganes de morir! I tot el que estimes cremarà a la llum. I cada cop que miro dins els teus ulls..." – "Em fas venir ganes de morir!"

³¹ "Tasta'm, beu-te la meua ànima."

Abans que ell pogués respondre l'Alexandra es va enfundar un dels dos cascs. Ell la va seguir. Tots dos, agafats com tantes vegades, van fer el viatge fins a la casa del bosc. Però, a diferència de totes les altres vegades, aquest cop no hi va haver adéu, ni cap petó, ni tan sols paraules. Només dolor.

Ella es va eixugar la cara amb les mànigues de la jaqueta. Va entrar a casa, on hi havia la Maria i el seu pare al sofà, davant la tele, mig adormits. Va intentar no fer soroll però el seu pare es va despertar i la va mirar directament. Va reconèixer el color rogenc dels ulls que han plorat, de les galtes que s'han enrabiats, del cor que s'està trencant. La Maria, que també ho va distingir, va buscar una excusa subtil per marxar i deixar-los sols. La pèl-roja va intentar pujar les escales quan el seu pare la va agafar. Just en aquell moment es va sentir el cop de la porta al tancar-se i l'Àlex es va abalancar, petita i dolguda, als braços d'en John.

Quan ell li va demanar que l'hi expliqués tot ella no va poder parlar. Balbucejava entre els sanglots i les gotes d'aigua que circulaven, lleugeres com una ploma, des dels seus ulls blaus fins a la camisa blanca del seu pare. Ell, que no entenia res del que li deia, només va poder distingir el nom d'una cançó. La va posar de seguit, encantat de poder fer alguna cosa per la seva petita.

I'm gonna make you bend and break. Say a prayer, but let the good times roll, in case God doesn't show. And I want these words to make things right, but it's the wrongs that make the words come to life. "Who does he think he is?" If that's the worst you got, better put your fingers back to the keys.³²

La veu del cantant sonava amenaçadora però alhora estranyament alliberadora. L'Àlex jeia al sofà, estirada de punta a punta. Recolzava el cap a la falda del seu pare que, no molt hàbilment, li pentinava amb tendresa els cabells. Ella va agafar una bafarada d'aire, va ofegar els seus pensaments i va deixar que la música l'embolcallés com ho havia fet sempre.

One night and one more time. Thanks for the memories, thanks for the memories. "He tastes like you only sweeter." Oh!

---

³² *Thanks for the memories, Fall Out Boy* (pàg. 160-161).

The show must go on

Mirar al futur, somriure i deixar que la vida continuï. Que la passió d'un nou dia, que el foc d'un nou sol, ens dugui a llocs diferents on sentir coses diferents. Que les emocions es tenyeixin dels colors més vius però alhora més calcats.

L'Àlex va arrugar el paper que estava escrivint i el va llençar a la paperera. Se sentia frustrada i cohibida. Molesta amb el món i amb la ironia de la vida. No volia repetir ni recuperar aquell escrit, ni fer-ne cap altre. Preferia no embarcar-se en un vaixell que per ella ja havia salpat.

- Aaaaaaah! Hòstia!

Cridava conscient que ningú la sentiria. Segura que no hi havia ningú a casa ni al bosc que pogués sentir els seus crits de socors. Ho feia simplement per desfogar-se, per purgar el seu interior. Tot i així no era suficient, no n'hi havia prou de cridar per espantar els fantasmes. Va agafar un altre paper blanc i el va deixar davant seu. A l'Alexandra no li agradava gens escriure. Preferia llegir, escoltar música, fer esport, ballar o fins i tot fregar els plats abans que escriure. Era dissabte al matí, feia calor i el sol lluïa entre els tímids i blancs núvols que s'atrevien a destorbar el cel. Ella però, no veia res brillar, no veia res d'allò. Mirava enfora i descobria que tot estava fosc, gairebé negre, i que diluviava. Plovia tan fort i de forma tan real que no s'adonava que era dins seu on descarregava i no a l'exterior. El seu cor, tenyit de granat, mortificat i trencat, palpitava amb tanta força com li era possible. Va tirar el cos enrere i va agafar aire. S'estava enfrontant a una sarcàstica redacció de trenta línies sobre la bellesa del futur. Un futur que per a ella era tan fosc com els núvols imaginaris, tan incert com la pròpia vida.

El futur és incert, el final és per a tots la mort.

Després de redactar aquella trista i insípida línia va somriure triomfal. Sentia que per una vegada a la vida havia escrit quelcom intel·ligent. Gaudia del moment que té tot aquell que està segur de conèixer la veritat absoluta. Va sonar el telèfon. Trucava la Sílvia, volia tenir una tarda de nenes i l'Àlex va acceptar-ho gustosa al saber que podria oblidar els problemes durant una tarda sencera.

***

- Com estàs? – li preguntava en Rubén el dilluns al matí.
- Vaig fent.
- Respon cada dia el mateix, però... o estic molt boig o avui estàs somrient?

- No estàs tan boig com creus, avui tinc un bon dia.
- M'alegro de sentir-ho! Ja era hora que superessis allò amb en ...
- Calla! – l'Àlex el va tallar abans que pogués acabar la frase – No diguis el seu nom, no el vull sentir.
- No ho has superat – afirmava ell negant amb el cap.
- No... No encara – es va excusar ella.
- Amb la de *tios* que hi ha al món! – va replicar el seu amic movent enèrgicament el cap en cercles. Portava unes esportives negres, uns texans amples i una samarreta lila de tirants. El seu color bronzejat contrastava amb el ros tenyit del cabell.
- Però ja saps què diuen: els nois macos o estan *pillats*, o són gais! – va respondre somrient i empenyent lleugerament el seu amic.
- Alexandra – va dir el seu amic parant en sec i agafant-li les dues mans. Parlava amb un to molt seriós – Sé el que et passa, t'entenc, però això nostre... no pot ser.

Van riure gustosament tots dos junts. L'Alexandra gairebé mai no se separava dels seus amics però encara ho feia menys en aquells dies tan fumuts per ella. Tot i això no era una noia de mostrar el seu dolor, de mostrar les seves emocions. Feia el cor fort i somreia, lluitava per simular una felicitat que no sentia, interpretava un paper. Els dies passaven al calendari, s'apropava la data indicada i el personatge cada cop era més difícil, la màscara pesava massa per un cos tan petit, per una ànima tan pura. L'Àlex no sabia que no era l'única que ho patia, l'única que suportava aquella pluja interior.

***

En John no podia evitar sentir-se malament per la seva filla. Mai no li havia agradat gaire que la seva nena, la seva única filla, tingués parella, però sí que li agradava veure-la feliç. Mentre estava amb en Sergi ho era. L'alegria se li dibuixava a la cara. Cantava, ballava, era un nervi incapaç de parar, tenia la força d'un terratrèmol. Havia deixat aquelles llargues estones davant la finestra de la cuina, aquells incòmodes moments en què en John se sentia incapaç de donar-li la felicitat que anhelava. Ell sabia que la seva filla, adolescent de setze innocents i dolços anys, havia estat buscant el que buscaven totes les noies de la seva edat. L'adrenalina de l'amor, la fúria no només del sentiment sinó també d'aquell que és el primer sentiment. Quan en John la veia altra vegada parada davant d'aquella finestra, altra vegada mirant a través i cercant allò inconcebible, se li trencava el cor. Buscava una solució, una idea. Es preguntava què podia fer per ella, però... res, no se li acudia res.

Era dijous al migdia quan la Maria el va trucar preocupada. Estava nerviosa i ell li ho va notar de seguida. *Parla*, havia insistit ell sense saber què descobriria. Ella li va dir alguna cosa d'una redacció una mica estranya que havia fet l'Alexandra. *Ah, no li ha agradat mai escriure*, li havia respost ell, despreocupat. *No, això és diferent, John*, havia replicat seriosament ella abans de llegir-li la curta però intensa frase que havia redactat uns dies abans la seva filla. Ell va quedar garratibat, tocat, però no tant com per espantar-se. Estava segur que la

seva filla no pretenia atemptar contra la seva vida. L'Àlex era irònica o, fins i tot, sarcàstica, però no estúpida. Tot i això, en John també estava segur que calia demanar ajuda, encara que no li agradés la idea.

Tot i que l'Alexandra i la seva mare es trucaven regularment cada divendres, en John feia més d'un any que no hi parlava gens. Sabia, a través de la seva filla, que ella també estava en un nou i idíl·lic amor. El seu cap dubtava si calia encetar una conversa amb la seva exdona o no. *Per la nostra filla en comú*, es va animar a polsar les tecles del seu número.

- Hi! – va respondre una veu enèrgica i potent.
- Rita, sóc jo, en John.
- Què li ha passat a la nena? –sense poder-ho evitar es va alarmar. Un calfred d'aquells que espantaven tant l'Àlex va recórrer el seu cos, petit i blanc com el de la seva filla.
- No, no, no t'espantis.
- Si em truques, m'espanto – li va recriminar amb una veu que deixava entreveure la ràbia que concentrava contra ell.
- No et posis així, Rita, encara no he començat. La teva filla té problemes de... bé, té problemes de nois – una riallada a l'altra banda del telèfon. – No te'n fotis, vols?
- La meva filla ara necessita una mare, no? Me la vas prendre tu, ho hauries de poder resoldre, superhome.
- Jo no et vaig prendre res, continua sent la teva filla.

Quan en John havia demanat la custòdia ella no hi va presentar cap objecció. L'Alexandra havia deixat ben clara, des del primer moment, la seva decisió d'anar-se'n amb el seu pare, al qual trobava més "constant". La Rita havia simulat que tot allò no l'afectava, que tindria més temps per a ella sola, però realment sempre havia culpant el seu exmarit.

- *We are an example of why not to fall in love. It takes a turn and then it hurts more than you could dream of. When you've got nothing lose...*³³ - la veu de la Rita era una mica més greu que la de la seva filla però sonava igual de perfecta.
- Para! Pensava que em podries ajudar, per la nostra filla, per ella! – concís, dur i nerviós, intentava parer la melodia que arribava des de l'altra banda del telèfon.
- Ho estic intentant fer – va replicar ella aturant de cop el perfecte concert que havia començat – *Liquid Confidence, You Me At Six*, una de les seves cançons preferides.
- Què vols dir?
- Més del que et dic... – va deixar-ho anar amb ràbia – La música sempre ha sanat les meves ferides, sanarà les seves.
- Pretens que li posi música i ja està?

---

³³ *Liquid confidence, You Me At Six*. "Som un exemple de per què no enamorar-se. (L'amor) dóna el tomb i llavors fa més mal del que mai podries haver imaginat. Quan no tens res a perdre..."

- John, no hi pots fer més! Tots caiem, tots ens enfonsem i finalment ens en sortim, sols – va aguantar un silenci incòmode i finalment va disparar una última pregunta: – Has tornat amb la Maria, veritat?
- Això no hi té res a veure – va protestar ell més nerviós que abans.
- Tots ens en sortim, - sonava nostàlgica, trista – sobreviurà. Ets un bon pare, John, no et preocupis més.

Ell va intentar agrair-li aquell gest de pau però ja no hi havia ningú a l'altra banda del telèfon. La Rita va aguantar el plor que amenaçava de recordar-li la seva terra i la seva vida passada. Va guardar el mòbil en un calaix i va sortir als grisos carrers de Londres.

***

Faltava un dia per l'actuació, un dia pel final del termini. Quan l'Alexandra va arribar a casa després de l'assaig general en John l'esperava amb el reproductor encès. Feia just una setmana des del dia en què en John havia començat aquella iniciativa. Ella, com cada dia, va somriure i va disculpar-se per anar a dutxar-se. *No soparàs?*, li havia preguntat ell. *No, he sopat amb la colla. Estic molt cansada, papa, em dutxo i em poso a dormir....* Mentides i excuses per fugir d'aquell infern, per fugir de l'obra teatral de felicitat i alegria que representava cada dia. Va pujar les escales pesadament, va tirar la motxilla damunt del llit i la roba a terra i va entrar al bany nua. Després de deixar córrer l'aigua uns primers minuts va ficar-se dins de la banyera, buida, i s'hi va asseure.

Notava l'aigua calenta picar sobre la seva esquena, notava el temps passant de llarg al seu voltant. La veu de *Hayley Williams* sonava llunyana però, tot i això, la sentia: *agafa una pala i cava un gran forat, per enterrar-hi el castell, per enterrar-hi el castell*. Va prémer fort el seu pit esquerre, intentant ofegar el dolor, intentant enterrar-lo. Les llàgrimes van barrejar-se amb el sabó, els ulls li coïen mentre el sofriment s'intensificava. Fora, uns cops a la porta, uns crits i preguntes, li demanaven si estava bé, però ella, que no ho estava, no ho sentia.

- *Parapa para pa para, para pa pa parapapà*³⁴ – xiuxiuejava ella.
- Alexandra, estàs bé? Hi portes molta estona! – cridava el seu pare ansiosament darrere la porta.
- *Parapa para pa para, parapa pa pa pa pa pa pa. Parapa para pa para, parapa pa parapapà.*
- Alexandra, que em sents?
- *Parapa para pa para, parapa pa pa pa pa pa!*

L'Àlex va embolcallar-se amb la tovallola abans de sortir de la dutxa. Va parar-se un segon davant del mirall que, embafat com estava, no reproduïa la seva

---

³⁴ *Brick By Boring Brick, Paramore.*

imatge i va eixugar-se les llàgrimes i les restes d'aigua de la cara. Va somriure i va murmurar *l'espectacle ha de continuar* abans d'obrir la porta al seu públic.

Remember my name

En John estava situat en una punta de la tercera fila. La petita i modesta sala d'actes del *Shakespeare* no havia aplegat mai tantes persones. Més de cent espectadors acomodats en les velles i verdes butaques esperaven per veure amics, familiars i desconeguts actuant. En John estava més nerviós que la seva pròpia filla. Cantussejava, jugava amb el pamflet que li havien donat a l'entrar...

- Estigues quiet! – li va manar la Susanna.

La petita seia al seu cantó. Portava unes sabates de xarol i un llampant vestit groc. Somreia i mostrava la seva perfecta filera de dents que contrastaven amb el seu color fosc. En John li va tornar el somriure.

- No t'has de posar nerviós. Jo no em poso nerviosa – va continuar la nena mentre el mirava amb posat seriós.
- No et posis tan seriosa, no et posis tan seriosa... – li deia ell mentre li feia pessigolles.

La nena reia i donava cops alterant a tothom que hi havia al seu voltant. Ningú no es va molestar, sinó que es van contagiar de la seva felicitat. Ella, contenta de ser el centre d'atenció, atenia els seus fans amb riallades.

- Què fas, pallerassa? – va preguntar-li la Maria quan va arribar.
- *Pallasserries!* – va respondre ella. Tothom que la sentia va aplaudir la seva resposta amb llàgrimes als ulls, de tant com havien arribat a riure en aquella curta estona.
- Au, va! – va intentar imposar-se la Maria sense gaire encert – que comencen les actuacions!

En aquell moment es van apagar els llums i un gran focus va il·luminar la part central. La Susanna va perdre l'atenció dels seus espectadors i es va acomodar a la cadira tot agafant-li la mà a en John. Els primers a sortir, els de lletres, van desenvolupar una màgica interpretació del *Somni d'una nit d'estiu*. Tot i que havien fet una versió més curta del clàssic, la comèdia, el romanticisme i els fets actuals afegits, van aconseguir guanyar-se a tot el públic que, dempeus, seguia aplaudint quan el teló ja havia caigut.

Els segons artistes, inquiets i amb el cor accelerat, van ocupar els seus llocs quan els seus companys van deixar l'escenari buit. El públic tornava a estar assegut i quiet i els actors de l'obra s'havien fet espai entre la gent per veure els seus amics, un privilegi de què havien privat l'altre grup. Quan el teló va tocar sostre la sala estava completament a les fosques. Subtilment, d'una forma

molt lenta, es va il·luminar la banda dreta de l'escenari on van aparèixer tres noies altes i primes que, des de la perspectiva de l'espectador, semblaven bessones. Portaven el cabell recollit en una cua alta i anaven conjuntades fins al mínim detall: un top negre, uns shorts texans i unes altíssimes sabates roges.

- *Remember, remember, remember...*³⁵

Un segons després que comencessin els cors, s'encengué el focus esquerre. Al centre de la llum blanca hi havia una esplèndida Alexandra. Vestia, de conjunt amb les mateixes sabates, roges i brillants, uns pantalons llargs estampats de lleopard i una armilla texana que deixava al descobert el seu sostenidor negre. El cabell, que s'havia allisat expressament, li queia fins a les espatlles agafat, també, en una altíssima cua.

- *Baby look at me and tell me what you see. You ain't seen the best of me yet...*

L'Àlex va assenyalar el centre. Damunt les làmines de fusta que componien l'escenari, damunt el terra tremolós, hi van aparèixer set figures. Davant de tot, la Sílvia somreia radiant. Tots s'havien vestit força similars: estampats de zebra, de quadres o fins i tot de dibuixos animats, decoraven malles i samarretes, totes, de color roig. Saltaven i seguien el ritme de la música amb una barreja de ball clàssic transformat en *funky* o fins i tot en *break-dance*. El públic va quedar mut, la sala es va enfonsar en un cercle de sospirs i d'ulls brillants al voltant de l'harmonia de la música. Tots els cors seguien un mateix compàs, tots excepte el de la pèl-roja. Ella, il·luminada pels potents focus, intentava descobrir qui hi havia a la sala.

- *I'm gonna make it to heaven, light up the sky like a flame. FAME! I'm gonna live forever! Baby, remember my name...*
- *Remember, remember, remember...*

El públic aguantava quiet en els seus seient, emocionat, fins que va aparèixer, tallant de cop el cor, en Joan. Era un noi del científic que tenia una passió secreta: rapejar. Enfundat en una camisa roja i uns texans negres va començar el seu propi espectacle. S'apropava lentament a l'Alexandra, caminant entre els ballarins que l'esquivaven, tot estava planejat. Era lleugerament més alt que la pèl-roja, tot i que ella portava talons. Tenia el cabell ros cendra i els ulls marrons. L'Alexandra li somreia mentre també anava cap a ell. Va mirar directament a les butaques, sense veure realment res i es va preparar. Era el seu torn.

- *Remember!* – el crit, la potència, la veu. L'Àlex.

---

³⁵ *Remember my name*, Naturi Naughton & Collins Pennie, de la Banda Sonora Original de *Fama* (2009), (pàg. 164-165).

De cop tota la sala va mirar-la a ella, va contemplar-la i, sobretot, va sentir-la. La seva força es va contagiar, la gent es va aixecar per ballar amb ells. Damunt les butaques, davant l'escenari... Tothom es movia, era una bogeria.

- *FAME! I'm gonna live forever!*

La gent aplaudia però també ballava i cantava. Tothom volia tenir el seu moment de glòria, tothom volia ser l'estrella. Pujaven damunt de l'escenari, felicitaven els ballarins i aprofitaven per imitar-los.

- Ho has fet molt bé! – va cridar algú a l'orella de l'Alexandra.
- Moltes gràcies – va respondre ella al desconegut.

Li va entregar el micròfon. Sense ni tan sols vacil·lar va lliurar el micròfon a aquell estrany i va encaminar-se cap a la zona dels camerinos. Es movia entre l'eufòria de la gent, com aquell qui camina amb banyador pel mig del pol nord. Se sentia abatuda, volia estar sola. De camí a la porteta que dirigia a la zona privada, va creuar la seva mirada amb la de la Sílvia. La seva amiga somreia radiant, però ella, incapaç de fer-ho, va girar la cara i va continuar. No es veia amb cor d'enfrontar-se a tanta adrenalina, a tants sentiments. Va creuar el límit. Va travessar la porta i tot es va endinsar en el silenci, en la quietud. Les llàgrimes que l'havien estat amenaçant tornaven enrere. Les onades del mar es calmaven, l'huracà es dissolia i apareixia una lleu brisa marina.

- *The stars, the moon, they have all been blown out. You left me in the dark...*³⁶ - cantava molt suaument, per tranquil·litzar-se - *No dawn, no day, I'm always in this twilight! In the shadow of your heart...*³⁷

Finalment va somriure, recobrant la força que havia perdut el seu cor, recobrant el seu esperit.

- *And in the dark, I can hear your heartbeat. I tried to find the sound.*³⁸
- No pararies mai de cantar... – va tallar-la ell des del darrera.
- Mai – va respondre ella sense girar-se.
- Com estàs? – va preguntar acariciant-li suaument els braços. Ella va sospirar.
- De debò? Has vingut a veure com estava?
- No, he d'explicar-te una cosa... – l'Àlex va tancar els ulls – Però no tenim massa temps.
- Com? – va dir atrevint-se, finalment, a mirar-lo directament als ulls.

En Sergi s'havia tallat els cabells. Eren força més curts i es veien lleugerament més negres. Portava uns texans negres i una samarreta llisa, de màniga curta, de color roig. Li va somriure sense obrir la boca, un lleuger moviment de llavis.

---

³⁶ *Cosmic Love, Florence and the Machine*. "Les estrelles, la lluna, tots ells han volat. M'has deixat en la foscor".

³⁷ "No hi ha trenc d'alba, no hi ha sol, sempre estic en aquest crepuscle! En les ombres del teu cor"

³⁸ "I en la foscor, puc sentir els batecs del teu cor. He intentat trobar el so".

Els ulls li brillaven com el cel en un matí de primavera. Se'l veia més gran, portava una lleugera barba de tres o quatre dies.

- El concert de les nostres vides, és ara o mai.
- Ara – va afanyar-se a respondre.

Ell va engrandir el somriure i la va agafar de la mà. El cor de l'Alexandra va fer un bot. Caminaven altra vegada cap a l'escenari i, una vegada van haver travessat la petita porta, ella va agafar el timó. El va guiar enmig dels fanàtics fins a les escales que duïen a les butaques. Allà van xocar directament amb en John.

- Què hi fa aquest aquí? – va preguntar en John mirant fixament les mans entrelaçades d'en Sergi i la seva filla. La Maria li va donar un petit cop i ell va abaixar el cap.
- No siguis immadur! En Sergi t'explicarà on has d'anar, jo vaig a buscar la Sílvia. D'aquí a cinc minuts a l'aparcament – els va ordenar.
- Espera... – va suplicar-li en Sergi amb veu baixa.

L'Àlex li va prémer fort la mà per donar-li ànims i va tornar a pujar les escales. Tothom volia parlar amb ella però se les va enginyar per escapar d'admiradors i amics i caminar directament cap al seu objectiu.

- Hem de marxar – va xiuxiuejar-li a cau d'orella. La Sílvia es va disculpar amb els seus interlocutors i va seguir l'Alexandra.
- On anem? – va preguntar quan ja no se sentien les veus dels espectadors.
- A l'aparcament.
- Ah, sí? No ho sabia – va replicar ella irònicament.

Abans que pogués dir res més ja eren fora de l'edifici. Davant seu hi havia els tres integrants del grup i, darrera d'aquests, en John, la Maria i la petita Susanna.

- Anem a un concert! – va explicar a la seva amiga somrient.
- Eh, Sílvia! – va cridar en Foix – Et porto amb la moto?
- I jo? – va queixar-se en Marc, que sostenia el casc entre les mans.
- Calla, idiota! – va xiuxiuejar ell mentre somreia a la noia.

La Sílvia va agafar el casc de les mans d'en Marc i va pujar darrera en Foix. En Sergi portava l'Àlex de paquet i finalment, el pobre Marc, va pujar amb la Susanna als seients posteriors de l'Honda Cívica d'en John. Mitja hora, i algun que altre moment incòmode i van arribar a l'*Original*. Conegut també com l'*O, l'Original*, era el local de moda a la zona de platja. S'hi reunia gent de tota mena però hi havia, sobretot, representants musicals. Cada nit hi tocava un grup diferent, cada nit hi havia espectacle. Estava situat a pocs quilòmetres de la capital i rebia moltes visites.

- Quins nervis! – cridava l’Alexandra al baixar de la moto.
- Hem d’entrar per la porta de darrera, ràpid que fem tard! – va ordenar en Sergi.

Els quatre integrants van desaparèixer corrent. La Sílvia va unir-se a la família de l’Àlex per entrar al local. Era una sala molt gran, però tenia un escenari molt petit. Al centre hi havia una bateria i el que més sorprenia era el gran piano que reposava a la banda dreta. En el petit tamboret negre hi havia un noi d’uns vint anys tocant una cançó dels *Beatles*.

- Aquí ho veurem bé – va afirmar en John acomodant-se a una de les poques taules que hi havia lliures.

La Maria, la Susanna i la Sílvia van ocupar les altres cadires, totes diferents. El lloc tenia un ambient molt *retro*. Les parets eren de totxo vist, les taules i les cadires de diferents materials i colors. No hi havia ni cartells ni publicitat per enlloc. Va aparèixer una noia completament tatuada per preguntar-los què volien prendre. A l’altra banda del local hi havia una sala més petita però potser encara més plena. Una vintena d’artistes s’empegaven els uns als altres davant d’un mirall. La majoria s’estava desmaquillant i uns quants parlaven i s’animaven entre ells.

- Què és tot això? – va preguntar l’Alexandra en veu baixa.
- Un concurs – va respondre-li en Sergi amb el mateix to.

Quan la noia estava a punt d’afegir-hi alguna cosa va aparèixer una dona. Portava un vestit jaqueta negra i una camisa blanca. El cabell negre li queia en cascada fins a les espatlles i els ulls mel li espurnejaven lleugerament a causa de l’emoció.

- Em dic Irene, sóc la propietària de l’O i l’organitzadora del concurs – va presentar-se mentre feia gargots en una petita llibreteta – Vosaltres sou...?
- Vinc de part d’en Josep Salvà.
- Sou vosaltres! – va exclamar aixecant la cara i mostrant-ne les arrugues. A primera vista semblava molt jove però tenia gairebé quaranta anys. – Feu tard però encara us puc colar després d’aquest noi. Com es diu la vostra banda?

Tots van vacil·lar. No havien pensat mai en un nom de grup, no els havia semblat el més important. En Sergi va canviar de tema. Ell li demanava prestats els instruments i li comentava l’estat de salut del seu pare, vell amic de la Irene, mentre els altres discutien quin podia ser el nom idoni.

- *Els Foixets!*
- Estàs tonto, Foix? – va recriminar-li l’Àlex – Va, pensem de debò.
- Jo crec que el tinc! – va xiuxiuejar en Marc sense que ningú l’escoltés.
- I *els Alexandrins?* – va tornar a intentar en Foix.

- Queda fatal!

Mentre els dos discutien el nom en Marc es va desbancar i va apropar-se a la propietària. Li va xiuxiuejar un nom i ella va dir que hi estava d'acord. *Què has dit?* van voler saber tots.

- Molt bé, nois! – la veu aguda de la Irene al micròfon va tallar els seus pensaments i discussions – Gràcies pels vostres aplaudiments, gràcies a en... – va mirar el paper que portava a la mà – *Gordon!* – el públic va tornar a aplaudir fins que el noi va haver desaparegut de l'escenari – Ara, amb tots vosaltres, l'última acutació de la nit: *Redhead!*

Quan aquella dona va cridar el nom tots es van quedar parats. Miraven al seu voltant esperant que aquells tal *Redhead*³⁹ sortissin a l'escenari però ningú va aparèixer.

- *Redhead!* – va tornar a cridar la dona.
- Va, nens, que som nosaltres! – va exclamar en Marc mentre sortia saludant a l'escenari.

Els altres el van seguir, garratibats. L'Alexandra encara portava la roba de *Remember my name*. Damunt aquells vertiginosos talons i amb aquella petita armilla que no deixava res a la imaginació va caminar cap al micròfon. Dos nois van aparèixer pels costats per donar un baix a en Marc i una guitarra electrònica a en Sergi. La pèl-roja va alliberar el seu cabell de la cua que l'havia estat empresonant i va moure el cap amb energia. Va girar-se cap als seus companys i, amb veu molt baixa, va preguntar:

- I ara què cantem?

---

³⁹ Del anglès: Pèl-roig / Pèl-roja.

That's what you get

- I ara què cantem? – els havia preguntat l'Alexandra.
- Tranquils, vosaltres seguiu-me – va dir en Foix mentre se situava darrera la bateria.
- Però què tocaràs?

No hi va haver temps. En Foix acabava de donar un cop a la bateria, els llums s'estaven atenuant i el públic esperava expectant. L'Àlex es va girar i va quedar de cara al gran públic. No hi havia tanta gent com a l'institut, però els que hi havia la posaven més nerviosa. Havia passat de cantar davant dels seus amics i companys, dels seus veïns, a actuar per a desenes de persones desconegudes que realment en sabien de música. A en Foix se li havien unit en Marc, amb els seu baix, i en Sergi, amb els seus acords. Només quedava ella, que havia reconegut la cançó a la perfecció. Era aquella maleïda cançó que mai no es treia del cap, la seva cançó preferida. Va abaixar el cap i va somriure.

- *No Sir! No I don't wanna be the blame, no anymore...*⁴⁰

La sala va quedar en silenci quan ella va començar a cantar. Els que estaven d'esquena van obligar els seus cossos a contraure's per observar l'escena. Tots volien veure-la i ella, sota les mirades atentes de tota la sala, va créixer en poder i veu.

- *I can't decide 'cause you've made it harder just to go on. And why? All the possibilities... Well I was wrong!* – ja havia agafat el ritme, se sentia còmoda i veia el públic gaudir amb la seva música – Va, nois! – va cridar per animar un públic més que disposat – *That's what you get when you let your heart win! Whoa!*

La gent es va anar animant. L'Àlex tancava els ulls i continuava entonant la segona estrofa. En Marc es passejava per tot l'escenari compartint la seva alegria amb el grup, posant-se al costat d'un Foix que suava com un pollastre. El bateria estava desbordat, tocava amb totes les seves forces i, malgrat tot l'esforç, somreia incansable. L'únic que restava quiet era en Sergi, observava la multitud des de darrera del micròfon dels cors. Veia com a poc a poc la gent li prenia la feina i corejava per ell.

- *I'm sure you've heard!* – l'Alexandra, saltant i ballant, va trencar les seves cordes vocals en un crit que va animar a tothom. Els oients també cantaven a crits i portaven el ritme amb els aplaudiment que en Marc animava a fer – *That's what you get when you let your heart win!*

---

⁴⁰ *That's what you get* – Paramore (pàg. 166-167).

L'ambient es va calmar, els focus van abaixar la seva llum i la veu de l'Àlex va començar a sonar suau com una carícia, com un simple sospir.

- *Pain, make your way to me, to me... And I'll always be just so inviting, if I ever start to think straight this heart will start a riot in me* – la veu anava augmentant la seva potència, deixant entreveure un amarg sentiment de ràbia i d'amor, de força i feblesa. Un sentiment simplement de vida i joventut – *Let's start, start, hey!*

El sentiment, la passió, la calor, la suor. Les llàgrimes i els somriures. Tot va quedar reduït als batecs d'un mateix cor, d'una mateixa persona. Somreia i ballava, donava cops de cap i moviments bruscos que el públic adorava i aplaudia mentre cantava amb ella. En una taula, el seu pare s'aguantava les ganes de saltar i la seva millor amiga no es reprimia i entonava amb totes les seves forces.

- *Now I can't trust myself with anything but this... That's what you get when you let your heart win!*
- *Whoa!* – la rèplica de tots els espectadors va emocionar una Àlex fràgil i susceptible que va agrair tota aquella esperança abans d'abandonar l'escenari.

Els llums s'havien apagat. L'emoció i l'adrenalina es despenia dels seus cossos frígidis per culpa dels nervis, els semblava caminar a càmera lenta. La gent els estava aplaudint però la veu de la propietària inundava ja la sala agraint la visita de tots els espectadors i dels jutges del concurs. Donava per acabat el recital, donava per acabada una de les nits més màgiques que havia tingut mai aquella colla d'amics.

A l'entrar altra vegada a la gran sala dels artistes van veure que la majoria de gent havia desaparegut. Van acceptar les felicitacions i les lloances d'aquells que quedaven encara mig disfressats o maquillats i van posar-se en un racó. L'Àlex va mirar somrient els nois i els va xiuxiuejar un *Ho hem fet!* que va animar els altres a abraçar-la. Amb un segon es va crear un petit cercle on els seus caps, el de la pèl-roja per sota de tots els altres, es tocaven. Semblava que es poguessin llegir la ment, que estiguessin perfectament compenetrats. *Passi el que passi, si guanyem, si perdem o si ens diuen que no valem res, em serà igual, sou la meva família.* Les paraules de la petita van fer caure algunes llàgrimes dels ulls d'un Marc molt dolç que intentava dissimular els seus sentiments. Ningú, però, no se'n va riure. Ningú va dir res perquè tots estaven en la mateixa onada, en la mateixa part del camí. En Sergi va somriure àmpliament i va separar-se.

- Hauríem d'anar amb tots – va dir en Foix seguint en Sergi i apartant-se de la rotllana que havien creat. Els dos que quedaven abraçats van fer el mateix moviment.
- Jo així no surto! *Joder!* – pregava un Marc plorós i moquejant.

- Au va! Sigues un home! – va animar-lo en Foix mentre li passava un braç damunt l'espatlla i, imperceptiblement, deixava la parella a soles.

L'Alexandra va vacil·lar. Va mirar un moment en Sergi que observava els seus dos amics. Per un moment va perdre's en el cel ennuvolat dels seus ulls i va sospirar. No va atrevir-se a dir res i va caminar tot seguint els seus companys. *Una, dos, tres...* comptava les seves passes, intentant no tirar enrere i llançar-se al coll del noi que més l'havia estimat, sí, però també que li havia fet més mal.

Suau però amb força, una mà la va aturar agafant-li el canell esquerre. *Gràcies a Déu! Si no m'arriba a parar...* va pensar la pèl-roja mentre sacsejava el cap per desempallegar-se dels nervis. En Sergi, dret a la seva esquena i sostenint-la fort, va dibuixar un somriure curt però intrigant que ella no va poder arribar a observar. Va estirar el petit cos de la noia obligant-la a caminar enrere. Ella es va girar per caminar més còmoda i se'l va trobar d'esquena. Feien grans passes cap a la porta. A ell li brillaven els ulls però l'Àlex no ho veia, li bategava fort el cor però ella no ho sentia. Se l'enduia lluny, al més lluny possible, però ella no ho sabia. Col·locava un peu darrere l'altre sense ser conscient de tenir-ne cap dels dos, caminava amb el cor i aquest la duia a gran velocitat darrera aquella perfecta esquena.

Undisclosed desires

La *Intruder* rodava veloç per la carretera nacional. L'Àlex s'aferrava fort al pit d'en Sergi. Havia deixat relliscar els seus braços per dins la caçadora del noi i sostenia fort la seva samarreta interior. Tot i la incomoditat del casc, recolzava el seu cap en la seva esquena i tancava els ulls. No tenia por, somreia.

Feia només cinc minuts que s'havia parat a pensar si estava bé escapar-se amb ell. *No es que realment ens estiguem "escapant"*, va dir-se a ella mateixa. El seu pare, la seva família i els seus amics, tots l'esperaven dins. El nom dels guanyadors del concurs també era dins d'aquell local. Havia estat un segon de dubte, un segon de vacil·lació abans que ell li posés el casc amb un somriure i a ella li passessin tots els mals. S'agafava fort, respirava l'aire pur de la velocitat, del vent. No tenia fred però tampoc en feia. En Sergi anava força ràpid però ella no ho notava. Ell no volia acceptar que estava nerviós. Sempre que la pèl-roja era a prop se'n posava. Actuava com si les accions fluïssin en un primer moment, es comportava com si no temés res, però quan ja s'havia posat dins l'embolic no sabia com sortir-ne. Conduïa sense saber on anaven, es desconcentrava i tambalejava al notar les seves petites mans acariciant-li el pit, aferrant-se a la seva samarreta. Va bufar i va intentar concentrar-se en la carretera. No era negra nit, però la zona era fosca i no tenia gaire il·luminació. Va mirar al cel i hi va veure la lluna. Va recordar aquella primera nit amb l'Alexandra, va recordar la seva pell blanca brillant sota la lluna. Aquella nit la lluna era petita, com un somriure torçat: quart minvant. Amb un cop de canell va accelerar, coneixia el destí per primera vegada.

La *Suzuki* va frenar de cop i l'Àlex va obrir els ulls. Va identificar el lloc amb una sola mirada, la Cala Negra. Van deixar la moto a dalt i van baixar les petites escales cap a l'arena. Continuaven sense dir-se res i l'Alexandra recordava la primera vegada que hi havia estat. Aquella nit l'havia vist però no l'havia reconegut, llavors només en sabia el nom. L'escenari era el mateix: la mateixa moto i el mateix noi corpulent. Ella, però, no cantava aquella nit. Ni ballava, ni bevia. *Quants mesos deuen haver passat?*, es va preguntar. Una cop arribats a la platja es va treure els alts talons rojos i va començar a moure's descalça sobre la sorra. La diferència d'alçada aconseguia que en Sergi pogués observar-la millor. Va veure com la petita noia arrufava el nas i va esclatar a riure.

- Què passa? – va preguntar ella trencant d'una vegada per totes aquell silenci.
- Res – deia mentre continuava rient. Ella va posar les mans dins les butxaques i va alçar una cella – De debò, simplement em fas gràcia.
- Ha, ha! – va replicar ella amb una ganyota mentre caminava indignada cap a la platja. Ell va estar a punt d'aturar-la però ella ho va fer sola – Per què aquí?

- Per què aquí... què?
- Per què m'has portat aquí?
- És bonic...
- I fosc – va tallar-lo ella.
- I fosc, – va repetir somrient – i tu m'interromps com sempre perquè no has canviat ni un sol pèl roig – li va acariciar el cabell.
- No t'ho creguis... – va dir amb un xiuxiueig. En Sergi s'hi va apropar, inundant-la amb el seu gran cos.
- Què és el que no m'he de creure? – ell també xiuxiuejava tot i que no hi havia ningú a molts metres de distància.
- Que... que no... que no he canviat – tartamudejava dels nervis, el seu cos es veia submergit en el cel dels seus ulls i veia com, a poc a poc, ell l'anava fent petita – He canviat molt des que et vaig conèixer.
- Per a bé o per a mal? – va inquirir ell amb un somriure als llavis. Feia lentes i arrossegades passes que obligaven la noia a retrocedir.
- No ho sé, digues-m'ho tu.
- Jo no ho puc saber, recordes? Has canviat des que em vas conèixer – la marxa enrere de l'Alex continuava mentre ell anava apropant-se-li cada vegada més.
- Ha estat un procés lent, – va explicar mentre li seguia el joc – te n'hauries d'haver adonat.

En Sergi va parar de cop i amb molta velocitat va allargar un braç cap a l'esquena de l'Alexandra. Amb el revers de la seva mà va parar el cop que havia estat a punt de donar-se contra la roca. Va prémer fort les dents en un intent de no exterioritzar el dolor, però ella se'n va adonar. Va fer un pas endavant per no tornar a xocar i li va agafar la mà, una lleu rascada es dibuixava de color blanc.

- No és res si no hi ha sang – va concloure ella mentre deixava lliure la mà del noi. Ell es va acotxar lentament cap a la cara de la noia. A pocs centímetres d'ella va agafar-li les sabates de la mà i les va tirar lluny.
- Em podria haver fet molt mal, – va dir llavors – i tot per tu.
- T'ho hauries merescut.
- Et brillen els ulls quan ets dolenta – aquelles paraules van desconcertar l'Alexandra que, per un moment, va deixar caure les defenses – I quan et sorprens deixes caure el llavi de baix – va afegir ell, tocant-li el molsut llavi inferior amb el dit dret – I et toques el cabell quan estàs nerviosa, te'l remous tant que sembla que siguin flames de debò, – seguia el seu discurs passejant les puntes dels dits per tot allò que assenyalava – aixeques una cella quan preguntes, obres més els ulls quan no et creus alguna cosa, arrufes el nas quan penses i els llavis, quan t'enfades – l'Alexandra escoltava desbordada aquella exacta descripció dels seus gestos i les seves manies.
- Digues... Digues alguna cosa que no sàpiga – va dir amb la veu entretallada.
- No t'agrada donar cops amb la mà, perquè les tens petites i dolces – va continuar ell agafant-les-hi i besant-les-hi – Estic segur que si et

trobessis en una baralla pegaries amb les cames, – aquesta vegada va agafar-li la cama dreta, recolzant-la suaument contra la paret de roca i tancant-la amb el seu cos – potser mossegaries... – va apropar els seus llavis als d'ella però la noia es va alliberar.

- Què pretens?
- He vingut a buscar-te.
- Hauràs de fer alguna cosa millor, no creus?
- He vingut allà i... no les tenia totes amb mi – va continuar com si no l'hagués sentit. Ella mirava l'aigua i ell parlava darrere seu, com si fos un monòleg – He arribat quan acabaven els altres, si haguéssiu estat els primers m'ho hagués perdut. He estat dubtant fins l'últim moment.
- Mira, mira, mira! – va cridar ella assenyalant el mar.
- Què? – va preguntar ell apropant-se al petit cos de la noia.
- Les teves oportunitats s'estan tirant per la borda! – va respondre-li amb un radiant somriure.
- Veus? Et brillen els ulls, el que jo deia. Puc acabar?
- Fiiiiiuuu-pà! – anava fent ella senyalant unes imaginàries oportunitats.
- Jo continuaré igual – va dir ell tornant-li ara el somriure – Bé, no sabia què fer, no tenia les coses clares. Però he vingut, fos per bo o per mal havia de venir. Fa vergonya dir que necessitava veure't – l'Alexandra va deixar de fer aquell irritant soroll. – He entrat i estava començant la música. Odio aquella cançó, no tinc res contra *Fama* però em recorda els nostres mal moments, així que l'he odiat amb totes les meves forces... fins que has arribat tu. Com sempre has hagut de canviar tot el que penso, sobre tot – un somriure amarg als seus llavis. – Has aparegut amb el focus al damunt, mig vestida, i m'he quedat amb la boca oberta... Sabia que eres maca i t'he vist cantar milers de vegades, no me n'hauria d'haver estranyat tant però... brilles – va agafar la cara de la pèl-roja perquè el mirés als ulls. – Allà dalt, tu i la teva veu, la teva veu i tu. Brillàveu tant tots dos que no hi veia, sé que hi havia més gent a l'escenari, però tampoc la veia. Tu, amb el teu petit cos, en un escenari tan gran, i resulta que l'ocupaves tot en potència – negava amb el cap, incrèdul. – He quedat mut, no he necessitat res més.
- Idiota! – va replicar-li empenyent-lo lluny. Ell va tornar sobre els seus passos i va apropar els seus llavis a l'orella de la noia.
- He oblidat dir-te que quan et poses roja estàs preciosa – va afegir amb un xiuxiueig, acariciant-li la galta.
- Que et follin! – va aclarir ella dient les paraules molt lentament.
- Jo no pensava anar tan ràpid – va respondre amb un somriure encantador. L'Alexandra va girar-li la cara d'una hòstia.
- Qui era la que no pegava amb les mans? No em diguis què no he de fer perquè ho faré! – va amenaçar ella girant-se i caminant cap a les escales.

Alexandra què et passa? Què fas estúpida, et drogues? T'acaba de demanar perdó, t'ha dit coses precioses: torna enrere!, suplicava el seu cor. No, si t'ha deixat un cop ho pot tornar a fer, no li ho pots posar tan fàcil. No hauries ni d'haver vingut!, deia contràriament el cervell. Ella no sabia a qui escoltar i, de

fet, intentava no escoltar-ne a cap. Rumiava, però ja havia començat a caminar i era massa tard per tornar enrere. Aguantant les llàgrimes va posar el peu damunt la primera escala.

- No em perdonis! – va cridar ell des de la platja, aconseguint que la noia parés i el mirés – No em perdonis, no m'estimis, no m'abracis, no em facis més petons, cap més. No, no... ni em miris! – suplicava ell.

L'Àlex va quedar parada sense entendre què estava passant. *Au!*, va remugar adolorit el cor. *És que no veus el que fa?*, preguntava el cervell. La noia va fer cas a aquella sola font d'alimentació: *Què està fent?*, es va preguntar. En Sergi estava negant tot allò que volia, tot allò que més desitjava. *No em diguis què no he de fer perquè ho faré!*, li havia dit ella. *Però no ho he dit per això!*, va explicar-se sense adonar-se que el motiu era, en aquell moment, el menys important.

- No tornis aquí amb mi – va xiuxiuejar finalment ell.

El silenci, tan sols pertorbat per les onades que es trencaven sobre la fina arena, va fer que ella ho sentís i obeís. A petites passes va dirigir-se cap al noi, que amb els ulls tancats i les mans al cap, suplicava que ella tornés. Quan els va obrir i la va veure davant seu va dissimular un petit somriure. La lluna es mantenia allà on el Sergi l'havia vist, la foscor s'havia anat apoderant de la zona i es veien simplement per la brillantor dels seus ulls i per la seva proximitat. En Sergi va buscar en una de les seves butxaques i va treure'n una cosa petita i negra.

- Té... – li va dir a l'Alexandra posant-li les claus de la moto a la mà. *Ja està, s'ha donat per vençut*, va pensar instintivament ella. – ...aguantales, però no te'n vagis.

La noia no va poder contenir un sospir d'alleujament. Mirava fixament les claus i no entenia per què havien anat a parar a les seves mans. Va aixecar els ulls i va veure en Sergi caminant cap a la costa mentre es treia la jaqueta. Encuriosida va començar a seguir els seus passos i va veure com es treia també la samarreta. Va tancar els ulls per no veure nua l'esquena a la qual s'havia agafat tantes vegades. Massa tard, va entreobrir un ull. Ampla, blanca, forta, de grans espatlles. Les sabates i els mitjons d'ell també van volar per l'aire.

- Es pot saber què fas? – va preguntar ella mentre el veia descordant-se els texans.
- Em poso a l'aigua – va dir acabant de treure-se'ls.
- A l'aigua?
- Sí, a l'aigua.
- T'agafarà una hipotèrmia, – va replicar ella sense entendre res – es pot saber què vols fer-hi a l'aigua?

El noi va girar-se de cara a ella. Per davant el seu cos era encara més espectacular, però la foscor impedia que ella pogués gaudir-ne. El noi va dibuixar un lleu somriure.

- Tu has vist com s'ofegaven les meves oportunitats, no? Vaig a buscar-les.

El noi va començar a caminar cap a l'aigua a grans passes. L'Alexandra estava en estat de xoc però va ser prou intel·ligent per saber que, si es posava a l'aigua, es congelaria. Era primavera, el mar era fred i el vent bufava massa fort. Va córrer darrere del noi i va intentar placar-lo. Feia passes petites però àgils, mirant d'arribar-hi abans que ell pogués fer una estupidesa. Era fosc, no s'hi veia, ella tampoc va mirar bé. Va entrebancar-se amb tanta mala sort que va caure, de cos sencer, dins l'aigua.

- Àlex! – va cridar ell mentre treia en braços la petita noia. Ella va voler escopir l'aigua que s'havia empassat.
- Inútil! – va gemegar.
- Tu o jo? – va preguntar amb un somriure. El noi va caminar altra vegada cap a la sorra sense haver arribat a mullar-se ni els genolls.
- Inútil! Inútil! Inútil! – continuava ella mentre picava amb els braços molls al pit nu del noi – Fa fred, hòstia!
- Treu-te la roba.
- Perdona? – l'Àlex va intentar pentinar el seu cabell amb l'estúpida intenció de no perdre tota la dignitat.
- Si segueixes amb la roba molla t'agafarà a tu, la hipotèrmia! Treu-te la roba i posa't la meva.
- No, et congelaràs tu llavors.
- Hòstia! Mira que ets pesada.

En Sergi va descordar la jaqueta de cuir de la pèl-roja i l'hi va treure suaument. Després, amb molta menys feina, va desempallegar-se de l'armilla. Quan, amb un ampli somriure, va dirigir les seves mans cap al ganxet del sostenidor negre, la noia va començar a donar-li manotades al pit.

- Ja n'hi ha prou, no? No em vindrà d'aquí – va reclamar.
- Treu-te els pantalons, vaig a buscar la meva roba –va ordenar-li ell, afegint després amb veu més baixa – No vindrà d'aquí? A mi sí que em venia d'aquí.
- T'he sentit! – va cridar ella.
- No és cert! – va respondre-li ell – Si no seria mort... – va tornar a afegir amb un xiuxiueig.
- Què, collons, murmura? – es va qüestionar ella mentre feia baixar els molls i incòmodes pantalons per les seves curtes i suaus cames.
- Preciosa... – va xiuxiuejar en Sergi amb un somriure, contemplant-la.
- Calla, inútil! – s'estava posant molt roja.
- Posa't la roba, et portaré a casa.

- No vull anar a casa, no veus com vaig? – la noia assenyalava el seu cos moll.
- Amb roba interior i molla – va fer petar la llengua mentre intentava no mirar el cos blanc de l'Àlex – Cal que m'ho recordis?

L'Alexandra es va enrojolar i va posar-se la jaqueta de cuir d'ell. Li anava tan gran que en ella semblava un vestit. Després va passar-li a ell els pantalons i la samarreta.

- Posa-t'ho tot.
- No conduiràs en calçotets, no ets l'únic que pateix la nuesa dels altres – va dir ella anant a buscar les seves sabates i deixant enrere un Sergi somrient.

El noi va vestir-se sense més queixes i es va posar les sabates. Després d'escoltar mil impropis va aconseguir que la pèl-roja es posés almenys els mitjons i van dirigir-se cap a la moto. Van vacil·lar tots dos abans de pujar-hi.

- No... – van començar tots dos – Dis... – van tornar a coincidir en les seves paraules – No, tu...

En Sergi va tancar els llavis de l'Alexandra amb un petó. Era humit, dolç i llarg. Un petó interminable. Ella va saltar-li al damunt i ell va haver de contenir la respiració i l'equilibri quan va notar el petit cos de la noia. Endevinava cada corba, veia brillar, altra vegada, la seva pell sota la lluna. Els dos estaven acolorats i feliços. Trobaven en els petons de l'altre l'anestèsia al dolor. La passió, el sentiment que tant havien buscat. Les llàgrimes corrien per les galtes de l'Àlex; no eren gotes d'amargor ni de dolor, sinó d'enyorança, de felicitat. Era l'aigua de l'emoció.

- No hi ha ningú a casa meva, el meu pare és a l'hospital i la meva mare està amb ell...- va intentar explicar damunt els llavis de la pèl-roja.

L'Alexandra va assentir amb el cap i ell la va baixar. Ella, però, no es va deixar anar sinó que continuava amb els petons, amb les carícies, amb l'amor.

- Perdó, perdó... – va reaccionar quan ell va haver de fer força per desenganxar-la del seu tors.

El noi va somriure i li va posar el casc com sempre feia. Van pujar tots dos damunt la *Intruder* i es van deixar guiar per la nit. Van deixar que el roig de la sang els fluís a través de venes i artèries més ràpida que mai, seguint el bombardeig d'un cor sedent. D'un cor adolorit però restaurat.

ESTiU

Looking up

*Things are looking up, oh finally!*⁴¹

En Sergi seia damunt una de les incòmodes cadires de l'aeroport. L'Alexandra feia tard, començava a patir per ella. *I si li ha passat alguna cosa? I si no apareix?* El seu cap hi donava més voltes del que ell podia suportar i es va encendre un cigar.

- Aquí no es pot fumar – va advertir-lo una hostessa de cames llargues i cabell ros – A més, hauria de pujar a l'avió si no el vol perdre.

En Sergi es va girar en direcció als passatgers que arribaven, tot donant l'esquena a la noia. Ella va fer dues passes per tornar a posar-se davant seu, va mirar cap als seus ulls, profundament blaus.

- Senyor, que m'ha sentit? – va preguntar. A en Sergi se li van il·luminar els ulls.
- Sí, sí. Quedi-se'l – va respondre ell allargant-li el cigar, agafant la bossa i caminant en direcció contrària a la porta d'embarcament.

La noia va perdre completament el color quan va veure'l ignorant-la. En Sergi portava uns *keds* negres, uns texans clars i una samarreta, de màniga curta, negra. Tenia un caminar decidit i unes faccions molt masculines, agradava a les dones. Ell, però, només veia la petita pèl-roja que, en lloc de caminar, corria. Portava xancles, pantalons estripats i una samarreta de tirants blanca amb la imatge de Freddie Mercury sota la frase *God save the Queen*⁴². El cabell roig recollit en una cua alta, la cara neta de maquillatges però plena de pigues, el somriure sempre a sobre, com si estigués tatuat. En Sergi va obrir els braços per a recollir-la.

- Merda! – va exclamar abans que ell arribés a agafar-la – Ara vinc! – va afegir tirant-li la seva motxilla roja.

Davant els atònits ulls d'en Sergi, l'Alexandra va començar a córrer en contra direcció, cap a la barana que connectava amb el primer pis.

- Papa! – va cridar quan finalment va arribar a la connexió. Milers de caps es van girar, però entre ells i amb les mans al cap, hi havia en John. – Felix Sant Joan!

---

⁴¹ Looking up, Paramore (pàg. 170-171) "Les coses van bé, oh finalment!"

⁴² A la samarreta apareix la imatge de Freddie Mercury, cantant de *Queen*, barrejada amb la famosa frase (*Déu salvi la reina*), extreta d'una cançó que porta el mateix nom, dels *Sex Pistols*.

En John va somriure però ella, des de tan lluny, no ho va poder veure. La gent que estava al seu cantó també el va felicitar. En John va desaparèixer amb llàgrimes als ulls i l'Alexandra va tornar als braços d'en Sergi.

- Saps que estem a punt de perdre l'avió? – li va retreure ell.
- Saps que vull que em facis un petó? – va replicar-li amb el mateix to de veu. En Sergi va fer-li un petó ràpid als llavis.
- T'ho pots creure? – va preguntar-li mentre donaven el bitllet a l'hostessa.
- Què? – l'Àlex va donar-li la mà mentre caminaven pel túnel que conduïa a l'interior de l'avió – Que perdéssim el concurs de l'institut? Que guanyéssim l'altre i estiguem camí d'Anglaterra? Que hagin deixat venir la Sílvia d'acompanyant i no estigui sola entre tants homes? – reia mentre deixava anar el torrent de preguntes.
- Que fa només un any baixaves d'un d'aquests avions disposada a trastornar-nos la vida a tots nosaltres.

L'Alexandra va obrir la boca per dir alguna cosa però aviat la va tornar a tancar. Tenia moltes preguntes i contradiccions al cap, però res realment important. Va somriure i es va aturar, en Sergi es va girar i va mirar directament al blau fosc dels seus ulls, humits per l'emoció.

- *I thought I'd never see the day when you'd smile at me*⁴³ – en Sergi va cantar damunt els seus llavis molsuts i rosats. Ella va eixamplar el somriure i el va besar en el petó més dolç i sincer de la seva vida.

---

⁴³ *Looking up, Paramore* (pàg. 170-171). "Pensava que mai no veuria el dia en què em somriuries a mi".

***18 CANÇONS,
1 HISTÒRIA***

Sweet Temptation

When you're walking in the morning:
What do you hear? What do you hear?
When you're looking in the mirror:
Who do you fear? Who do you fear?
No, don't walk away from talking, falling behind inside.

When you listen to their echo:
Who do you hear? Who do you hear?
When you're playing in their playground:
What do you fear? What do you fear?
No, it's only yourself you're mocking, finding the truth inside.

1, 2, 3, 4. Get your feet on the floor.
Everybody feel it down to the core.
All right, all right. Yeah, heard it before.
Give into the sweet temptation!

Yeah, yeah, yeah, yeah, yeah. Lies inside the hollow.
Oh Yeah, yeah, yeah, yeah. You don't have to...
Follow, follow, follow, follow.

Look into the television: staring at me, staring at me.
Maybe it's my conscience calling:
What does it mean? Who should I be?
No, it's only yourself you're mocking, finding the truth inside

1, 2, 3, 4. Get your feet on the floor.
Everybody feel it down to the core.
All right, all right. Yeah, heard it before.
Give into the sweet temptation!!

Yeah, yeah, yeah, yeah, yeah. Lies inside the hollow.
Oh Yeah, yeah, yeah, yeah. You don't have to...
Follow, follow, follow, follow.

1, 2, 3, 4. Follow/Kiss me ...(x3)

1, 2, 3, 4. Get your feet on the floor.
Everybody feel it down to the core.
All right, all right. Yeah, heard it before.
Give into the sweet temptation!

Yeah, yeah, yeah, yeah, yeah. Lies inside the hollow
Oh Yeah, yeah, yeah, yeah. You don't have to...
Follow, follow, follow, follow.

Give into the sweet temptation!

Lillix

Sweet temptation

Quan estàs caminant al matí:
Què sents? Què sents?
Quan t'estàs mirant al mirall:
A qui tens por? A qui tens por?
No, no t'escapis de parlar, amagant-te dins teu.

Quan escoltes el seu eco:
A qui sents? A qui sents?
Quan estàs tocant a l'escenari:
A què tens por? A què tens por?
No, només ets tu mateix que t'amagues i trobes la veritat a l'interior.

1, 2, 3, 4. Toca de peus a terra.
Que tothom ho senti fins al fons.
Bé, bé. Sí, ho he sentit abans.
Deixa't anar a la dolça temptació!

Yeah, yeah, yeah, yeah, yeah. Mentides dins del buit.
Oh, yeah, yeah, yeah, yeah. No tens per què...
seguir, seguir, seguir, seguir.

Miro a la televisió: em miro a mi, em miro a mi.
Potser és la meva consciència que em crida:
Què vol dir? Qui hauria de ser?
No, només ets tu mateix que t'amagues i trobes la veritat a l'interior.

1, 2, 3, 4. Toca de peus a terra.
Que tothom ho senti fins al fons.
Bé, bé. Sí, ho he sentit abans.
Deixa't anar a la dolça temptació!

Yeah, yeah, yeah, yeah, yeah. Mentides dins del buit.
Oh, yeah, yeah, yeah, yeah. No tens per què...
seguir, seguir, seguir, seguir.
Seguir, seguir, seguir, seguir.

1,2,3,4. Segueix/ Besa'm... (x3)

1, 2, 3, 4. Toca de peus a terra.
Que tothom ho senti fins al fons.
Bé, bé. Sí, ho he sentit abans.
Deixa't anar a la dolça temptació!

Yeah, yeah, yeah, yeah, yeah. Mentides dins del buit.
Oh Yeah, yeah, yeah, yeah. No tens per què...
seguir, seguir, seguir, seguir.

Deixa't anar a la dolça temptació!

Bad Romance

Oh-oh-oh-oh-oooh! Oh-oh-oooh-oh-oh!
Caught in a bad romance (x2)
Ra ra-ah-ah-ah! Roma roma-ma!
GaGa, oh la-la!
Want your bad romance (x2)

I want your ugly,
I want your disease.
I want your everything
as long as it's free.
I want your love (Love-love-love).
I want your love.
I want your drama,
the touch of your hand.
I want you leather studded
kiss in the sand.
I want your love (Love-love-love).
I want your love.

You know that I want you,
and you know that I need you.
I want it bad, bad romance.
I want your love,
and I want your revenge.
You and me could write a bad romance.
I want your love,
all your lover's revenge.
You and me could write a bad romance.

Oh-oh-oh-oh-oooh! Oh-oh-oooh-oh-oh!
Caught in a bad romance. (x2)
Ra ra-ah-ah-ah! Roma roma-ma!
GaGa, oh la-la!
Want your bad romance. (x2)

I want your horror,
I want your design.
'Cause you're a criminal
as long as your mine.
I want your love (Love-love-love)
I want your love.
I want your psycho,
your vertigo shtick.
Want you in my rear window.
Baby your sick.
I want your love (Love-love-love).
I want your love.
You know that I want you,

and you know that I need you.
I want it bad, bad romance.

I want your love, and I want your revenge.
You and me could write a bad romance.
I want your love,
all your lover's revenge.
You and me could write a bad romance.

Oh-oh-oh-oh-oooh! Oh-oh-oooh-oh-oh!
Caught in a bad romance. (x2)
Ra ra-ah-ah-ah! Roma roma-ma!
GaGa, oh la-la!
Want your bad romance. (x2)

Walk-walk, fashion baby.
Work it.
Move that bitch c-crazy. (x3)
Walk-walk fashion baby.
Work it.
I'm a free bitch, baby!

I want your love
and I want your revenge.
I want your love,
I don't wanna be friends.
Je veux ton amour,
et je veux ta revenge
Je veux ton amour,
I don't wanna be friends.
I don't wanna be friends! (x3)
Want your bad romance!

I want your love,
and I want your revenge.
You and me could write a bad romance.
I want your love,
all your lover's revenge.
You and me could write a bad romance

Oh-oh-oh-oh-oooh! Oh-oh-oooh-oh-oh!
Caught in a bad romance. (x2)
Ra ra-ah-ah-ah! Roma roma-ma!
GaGa, oh la-la!
Want your bad romance. (x2)

Lady GaGa

Bad Romance

Oh-oh-oh-oh-oooh! Oh-oh-oooh-oh-oh!

Atrapada en un fals amor. (x2)

Ra ra-ah-ah-ah! Roma roma-ma!

GaGa, oh la-la!

Desitjo el teu fals amor. (x2)

Desitjo la teva lletjor,
desitjo la teva malaltia.

Desitjo el teu tot
sempre que sigui lliure.

Desitjo el teu amor (Amor-amor-amor).

Desitjo el teu amor.

Desitjo el teu drama,
el contacte de la teva mà.

Desitjo sentir la teva pell
que besa l'arena.

Desitjo el teu amor (Amor-amor-amor).

Desitjo el teu amor.

Saps que et desitjo,
i saps que et necessito.
Desitjo el teu fals, fals amor.

Desitjo el teu amor,
i desitjo la teva venjança.

Tu i jo podríem escriure una mala història
d'amor.

Desitjo el teu amor,
tot el teu amor és venjança.

Tu i jo podríem escriure una mala història
d'amor.

Oh-oh-oh-oh-oooh! Oh-oh-oooh-oh-oh!

Atrapada en un fals amor (x2)

Ra ra-ah-ah-ah! Roma roma-ma!

GaGa, oh la-la!

Desitjo el teu amor.

Desitjo els teus horrors,
desitjo els teus propòsits.

Perquè ets un criminal
sempre que siguis meu.

Desitjo el teu amor (Amor-amor-amor).

Desitjo el teu amor.

Desitjo la teva ment,
el teu numeret de vertigen.

Et desitjo a la meva finestra posterior. Amor,
estàs malalt.

Desitjo el teu amor (Amor-amor-amor).

Desitjo el teu amor.

Saps que et desitjo,
i saps que et necessito.
Desitjo el teu fals, fals amor.

Desitjo el teu amor,
i desitjo la teva venjança.
Tu i jo podríem escriure una mala història
d'amor.

Desitjo el teu amor,
tot el teu amor és venjança.
Tu i jo podríem escriure una mala història
d'amor.

Oh-oh-oh-oh-oooh! Oh-oh-oooh-oh-oh!

Atrapada en un fals amor. (x2)

Ra ra-ah-ah-ah! Roma roma-ma!

GaGa, oh la-la!

Desitjo el teu amor. (x2)

Camina-camina, fashion Baby.

Treballa-ho.

Mou aquesta puta boja! (x3)

Camina-camina Fashion baby.

Treballa-ho.

Sóc una puta lliure, baby!

Desitjo el teu amor
i desitjo la teva venjança.
Desitjo el teu amor,
no vull que siguem amics.
Desitjo el teu amor
i desitjo la teva venjança.
Desitjo el teu amor,
no vull que siguem amics.
No vull que siguem amics (x3)
Desitjo el teu mal amor!

Desitjo el teu amor,
i desitjo la teva venjança.
Tu i jo podríem escriure una mala història
d'amor.

Desitjo el teu amor, i
desitjo la teva venjança
Tu i jo podríem escriure una mala història
d'amor.

Oh-oh-oh-oh-oooh! Oh-oh-oooh-oh-oh!

Atrapada en un fals amor (x2)

Ra ra-ah-ah-ah! Roma roma-ma!

GaGa, oh la-la!

Desitjo el teu amor.

Careful

I settled down, a twisted up frown disguised as a smile.
Well, you would have never known.
I had it all, but not what I wanted
Cause hope, for me, was a place uncharted and overgrown.

You'd make your way in, I'd resist you just like this:
"You can't tell me to feel!"
The truth never set me free, so, I did it myself.

You can't be too careful anymore when all that is waiting for you.
Won't come any closer, you've got to reach out a little more.
More. More. More, more.

Open your eyes like I opened mine
It's only the real world, a life you will never know.
Shifting your weight, to throw off the pain
Well, you can ignore it, but only for so long.

You look like I did, you resist me just like this:
"You can't tell me to heal!"
And it hurts remembering how it felt to shut down...

Can't be too careful anymore when all that is waiting for you.
Won't come any closer, you've got to reach out a little more
More. More. More, more.

The truth never set me free...
The truth never set me free...
The truth never set me free...
So, I'll do it myself.

Can't be too careful anymore when all that is waiting for you.
Won't come any closer, you've got to reach out.
Can't be too careful anymore when all that is waiting for you.
Won't come any closer, you've got to reach out a little more.
More. More. More, more.

Paramore

Careful

M'instal·lo, amb una ganyota a la cara disfressada de somriure.
Bé, tu mai no ho hauries sabut.
Ho tenia tot, però no el que volia.
Perquè l'esperança, per a mi, era un lloc desconegut i massa gran.

Tu t'has fet el teu camí, t'ho he suportat així:
"No em pots dir què he de sentir!"
La veritat és que mai no m'has deixat ser lliure, així que me n'he fet jo mateixa.

No pots ser tan prudent quan tot t'està esperant.
Ja no s'aproparà més, tu t'hauràs d'estirar una mica més.
Més. Més. Més, més.

Obre els teus ulls com jo he obert els meus.
És simplement el món real, una vida que tu mai no coneixeràs.
Desplaça la teva càrrega per fer fora el dolor.
Bé, el pots ignorar, però no per molt temps...

T'assembles a com jo era. Tu em suportes així:
"No em pots dir que em curi!"
I em fa mal recordar com se sent el fet de tancar-se.

No pots ser tan prudent quan tot t'està esperant.
Ja no s'aproparà més, tu t'hauràs d'estirar una mica més
Més. Més. Més, més.

La veritat és que mai no m'has deixat ser lliure...
La veritat és que mai no m'has deixat ser lliure...
La veritat és que mai no m'has deixat ser lliure...
Així que me n'he fet jo mateixa.

No pots ser tan prudent quan tot t'està esperant
Ja no s'aproparà més, tu t'hauràs d'estirar.
No pots ser tan prudent quan tot t'està esperant
Ja no s'aproparà més, tu t'hauràs d'estirar més.
Més. Més. Més, més.

I don't wanna dance

Take me home!
You, you hit with me a break, and now you're back for more.
Your song's the same.
Leave me with all the blame.
I don't have time for another game.

I don't wanna dance,
So don't you ask me, babe!
I don't wanna dance,
You blew your chance, to rock my night away.
I want some fun, but you're so not the one.
I don't wanna dance!
So let it go, you'll never take me home!
Take me home. Take me home.

Talk to me without a sound, 'cause you were such a tool.
Who's sorry now?
You, you're shaking on the floor, watch me walking out the door.

I don't wanna dance,
So don't you ask me, babe!
I don't wanna dance,
You blew your chance, to rock my night away.
I want some fun, but you're so not the one.
I don't wanna dance!
So let it go, you'll never take me home!
Take me home. Take me home.

Don't tell the DJ to hit rewind.
Tonight, there's no you and me.
Don't play that record, don't waste your time.
You, you threw it all away...

I don't wanna dance,
So don't you ask me, babe!
I don't wanna dance,
You blew your chance, to rock my night away.
I want some fun, but you're so not the one.
I don't wanna dance!
So let it go, you'll never take me home!
Take me home. Take me home.
Take me home. Take me home.
(I don't wanna dance) (I don't wanna dance)
(Bust a move or clap the hands)

Hey Monday

I don't wanna dance

Porta'm a casa!
Tu, tu em fas mal, i ara tornes a buscar-ne més.
Sempre és el mateix.
Deixa'm a mi tota la culpa.
Jo no tinc temps per a un altre joc.

Jo no vull ballar,
així que no em preguntis, amor.
Jo no vull ballar.
Tu vas desaprofitar la teva oportunitat per a gaudir de mi una nit.
Vull una mica de diversió, però tu no ets el que jo vull.
Jo no vull ballar.
Així que deixa-ho estar! Tu mai no em portaràs a casa.
Porta'm a casa! Porta'm a casa!

Parla amb mi sense fer soroll, perquè ets com una eina.
A qui li sap greu ara?
Tu, tu t'estàs tirant per terra, mira'm a mi sortint per la porta.

Jo no vull ballar.
Així que no em preguntis, amor.
Jo no vull ballar.
Tu vas desaprofitar la teva oportunitat per a gaudir de mi una nit.
Vull una mica de diversió, però tu no ets el que jo vull.
Jo no vull ballar.
Així que deixa-ho estar! Tu mai no em portaràs a casa.
Porta'm a casa! Porta'm a casa!

No li diguis al DJ que rebobini.
Aquesta nit, no hi ha "tu i jo".
No posis aquella cançó, no malgastis el teu temps.
Tu, tu ho vas tirar tot...

Jo no vull ballar.
Així que no em preguntis, amor.
Jo no vull ballar.
Tu vas desaprofitar la teva oportunitat per a gaudir de mi una nit.
Vull una mica de diversió, però tu no ets el que jo vull.
Jo no vull ballar.
Així que deixa-ho estar! Tu mai no em portaràs a casa.
Porta'm a casa! Porta'm a casa!
Porta'm a casa! Porta'm a casa!
(No vull ballar) (No vull ballar)
(Mou-te o aplaudeix)

ignorance

If I'm a bad person, you don't like me.
I guess I'll make my own way.
It's a circle, a mean cycle.
I can't excite you anymore.
Where's your gravel? Your jury?
What's my offense this time?
You're not a judge but if you're gonna judge me...
Well sentence me to another life.

Don't wanna hear your sad songs, I don't wanna feel your pain.
When you swear it's all my fault 'cause you know we're not the same,
We're not the same. Oh! We're not the same.
Yeah the friends who stuck together: we wrote our names in blood.
But I guess you can't accept that the change is good.
It's good. It's good.

You treat me just like another stranger.
Well it's nice to meet you sir.
I guess I'll go, I best be on my way out. (x2)

Ignorance is your new best friend. (x2)

This is the best thing that could've happened.
Any longer and I wouldn't have made it.
It's not a war no. No, it's not a rapture.
I'm just a person but you can't take it,
the same tricks that once fooled me. They won't get you anywhere.
I'm not the same kid from your memory. Now I can fend for myself.

Don't wanna hear your sad songs, I don't wanna feel your pain.
When you swear it's all my fault 'cause you know we're not the same,
We're not the same. Oh! We're not the same.
Yeah the friends who stuck together: we wrote our names in blood.
But I guess you can't accept that the change is good.
It's good. It's good.

You treat me just like another stranger.
Well it's nice to meet you sir.
I guess I'll go, I best be on my way out. (x2)

Ignorance is your new best friend. (x4)

You treat me just like another stranger.
Well it's nice to meet you sir.
I guess I'll go, I best be on my way out. (x2)

Paramore

ignorance

Si sóc una mala persona, no t'agrado.
Crec que em faré el meu prop camí.
És un cercle, vull dir un cicle.
No puc excitar-te més.
On és el teu martell? El teu jurat?
Què he fet aquesta vegada?
No ets un jutge, però si m'has de jutjar...
Bé, condemna'm a una altra vida.

No vull sentir les teves cançons tristes, no vull sentir el teu dolor.
Quan jures que és tot per culpa meva, perquè saps que no som els mateixos,
no som els mateixos. Oh! Nosaltres no som els mateixos.
Sí, els amics que es mantenen junts: vam escriure els nostres noms amb sang.
Però imagino que no pots acceptar que el canvi és bo.
És bo, és bo.

Tu em tractes com si fos una estranya.
Bé, és agradable haver-te conegut.
Crec que me'n vaig, estaré millor si marxo. (x2)

La ignorància és la teva nova millor amiga. (x2)

Això és el millor que podria haver passat.
Una mica més i no ho hauria fet.
No és una guerra. No, no és un segrest.
Sóc només una persona però tu no pots tornar a fer-me
les mateixes trames que un cop em van fer patir. No et portaran enlloc.
No sóc la nena que recordes. Ara em puc defensar sola.

No vull sentir les teves cançons tristes, no vull sentir el teu dolor.
Quan jures que és tot per culpa meva, perquè saps que no som els mateixos,
no som els mateixos. Oh! Nosaltres no som els mateixos.
Sí, els amics que es mantenen junts: vam escriure els nostres noms amb sang.
Però imagino que no pots acceptar que el canvi és bo.
És bo, és bo.

Tu em tractes com si fos una estranya.
Bé, és agradable haver-te conegut.
Crec que me'n vaig, estaré millor si marxo. (x2)

La ignorància és la teva nova millor amiga. (x4)

Tu em tractes com si fos una estranya.
Bé, és agradable haver-te conegut.
Crec que me'n vaig, estaré millor si marxo. (x2)

I caught myself

Down to you. You're pushing and pulling me down to you.
But I don't know what I...

Now when I caught myself, I had to stop myself,
I'm saying something that I should've never thought.
Now when I caught myself, I had to stop myself,
I'm saying something that I should've never thought.
Of you, of you.

You're pushing and pulling me down to you.
But I don't know what I want. No, I don't know what I want.

You got it, you got it, some kind of magic.
Hypnotic, Hypnotic, you're leaving me breathless.
I hate this, I hate this. You're not the one I believe in...
When God is my witness.

Now when I caught myself, I had to stop myself,
I'm saying something that I should've never thought.
Now when I caught myself, I had to stop myself,
I'm saying something that I should've never thought.
Of you, of you.

You're pushing and pulling me down to you.
But I don't know what I want. No, I don't know what I want.

Don't know what I want...
But I know it's not you.
Keep pushing and pulling me down.
When I know in my heart it's not you.

Now when I caught myself, I had to stop myself,
I'm saying something that I should've never thought.
Now when I caught myself, I had to stop myself,
I'm saying something that I should've never thought.

Of you, I knew!
I know in my heart it's not you.
I knew!
But now I don't know what I want, I want, I want.
Oh no, I should've never thought!

Paramore

I caught myself

Sota teu. M'estàs empenyent i estirant cap a tu.
Però no sé què....

Ara que m'he enganxat, m'he de parar,
estic dient coses que no hauria d'haver pensat mai.
Ara que m'he enganxat, m'he de parar,
estic dient coses que no hauria d'haver pensat mai.
De tu, de tu.

M'estàs empenyent i estirant cap a tu.
Però no sé el que vull. No, no sé el que vull.

Ho tens, ho tens, alguna mena de màgia.
Hipnòtic, hipnòtic, m'estàs deixant sense respiració
Ho odio, ho odio, tu no ets aquell que creia...
Quan Déu és el meu testimoni.

Ara que m'he enganxat, m'he de parar,
estic dient coses que no hauria d'haver pensat mai.
Ara que m'he enganxat, m'he de parar,
estic dient coses que no hauria d'haver pensat mai.
De tu, de tu.

M'estàs empenyent i estirant cap a tu.
Però no sé el que vull. No, no sé el que vull...

No sé el que vull...
Però sé que no ets tu.
Continues empenyent-me i estirant-me.
Quan jo sé dins el meu cor que no ets tu.

Ara que m'he enganxat, m'he de parar,
estic dient coses que no hauria d'haver pensat mai.
Ara que m'he enganxat, m'he de parar,
estic dient coses que no hauria d'haver pensat mai.

De tu, ho sabia!
Sé en el meu cor que no ets tu.
Ho sabia!
Però ara no sé el que vull, el que vull, el que vull.
Oh no, no ho hauria d'haver pensat mai!

Let the flames begin Outro (Oh father!)

What a shame we all became such fragile, broken things,
a memory remains. Just a tiny spark.

I give it all my oxygen:
to let the flames begin.
So let the flames begin!
Oh, glory! Oh, glory!

This is how we'll dance when,
When they try to take us down.
This is what will be our glory.

Somewhere weakness is our strength, and I'll die searching for it.
I can't let myself regret, such selfishness.
My pain and all the trouble caused, no matter how long.
I believe that there's hope:
Buried beneath it all and
Hiding beneath it all and
Growing beneath it all and...

This is how we'll dance when...
When they try to take us down, this is how we'll sing it.
This is how we'll stand when,
when they burn our houses down.
This is what will be our glory.

Reaching as I sink down into light.
Reaching as I sink down into light.
Chicago, sing it with me!

This is how we'll dance when...
When they try to take us down, this is how we'll sing it.
This is how we'll stand when,
when they burn our houses down.
This is what will be our glory.

Oh father!
Oh father!
Oh father!
Oh father!
Father, well I am ready!
Won't you let it begin?
'Cause I am here now.
I want to dance in the mighty palm of your hand!

Paramore

Let the flames begin Outro (Oh father!)

Quina pena que tots siguem tan fràgils, una trencadissa,
un record en la memòria. Tan sols una espurna.

He donat tot el meu oxigen:
perquè comencin les flames.
Així que deixa que comencin les flames!
Oh, glòria! Oh, glòria!

Així és com ballarem quan,
Quan ens intentin desarmar.
Així és com serà la nostra glòria.

En algun lloc la nostra debilitat és la nostra força, i moriré buscant-lo.
No em puc permetre lamentar-me, massa egoista.
El meu dolor i tots els problemes causats, no importa quan de temps.
Crec que hi ha esperança:
Enterrada sota de tot i...
Amagada sota de tot i...
Creixent sota de tot, i...

Així és com ballarem quan...
Quan ens intentin desarmar, així és com cantarem.
Així és com ens mantindrem dempeus,
quan ells cremin les nostres cases.
Així és com serà la nostra glòria.

Arribant-hi com si em submergís en la llum.
Arribant-hi com si em submergís en la llum.
Chicago, canta amb mi!

Així és com ballarem quan...
Quan ens intentin desarmar, així és com cantarem.
Així és com ens mantindrem dempeus,
quan ells cremin les nostres cases.
Així és com serà la nostra glòria.

Oh Déu!
Oh Déu!
Oh Déu!
Oh Déu!
Déu, estic preparada!
No deixaràs que comenci?
Perquè sóc aquí ara.
Desitjo ballar a la poderosa palma de la teva mà.

My Best friend

When everything is wrong I'll come talk to you.
You make things alright when I'm feeling blue.
You are such a blessing...
And I won't be messing, with the one thing that brings light to all my darkness.

You're my best friend,
and I love you, love you.
And I love you, love you.
Yes I do!

There is no other one who can take your place.
I feel happy inside when I see your face.
I hope you believe me, 'Cause I speak sincerely.
And I mean it when I tell you that I need you.

You're my best friend,
and I love you, love you.
And I love you, love you.
Yes I do!

I'm here right beside you.
I will never leave you.
And I feel the pain you feel when you start crying.

You're my best friend,
and I love you, love you.
And I love you, love you.
Yes I do!

You're my best friend,
and I love you, love you.
And I love you, love you.
Yes I do...
Yes I do...
Yes I do!

Weezer

My best friend

Quan tot vagi malament vindré a parlar amb tu.
Fas que em senti bé quan em sento trista.
Ets com una benedicció...
I no em perdré l'única cosa que aporta llum a tota la meva foscor.

Tu ets la meva millor amiga,
i t'estimo, t'estimo.
I t'estimo, t'estimo.
Sí, de debò!

No hi ha ningú que pugui ocupar el teu lloc.
Em sento bé dins meu quan veig la teva cara.
Espero que em creguis, perquè parlo sincerament...
I és el que vull dir quan et dic que et necessito!

Tu ets la meva millor amiga
i t'estimo, t'estimo.
I t'estimo, t'estimo.
Sí, de debò!

Sóc aquí, al teu cantó.
No et deixaré mai.
I sento el dolor que tu sents quan comences a plorar.

Tu ets la meva millor amiga
i t'estimo, t'estimo.
I t'estimo, t'estimo.
Sí, de debò!

Tu ets la meva millor amiga!
I t'estimo, t'estimo.
I t'estimo, t'estimo.
Sí, de debò...
Sí, de debò...
Sí, de debò!

Maria

She moves like she don't care.
Smooth as silk, cool as air.
Oh! It makes you wanna cry!
She doesn't know your name,
and your heart beats like a subway train.
Oh! It makes you wanna die!

Don't you wanna take her?
Wanna make her all your own?

Maria, you've gotta see her!
Go insane and out of your mind.
Latina, Ave Maria!
A million and one candle lights.

I've seen this thing before,
in my best friend and the boy next door.
Fool for love and full of fire.
Won't come in from the rain,
she's oceans running down the drain.
Blue as ice and desire.

Don't you wanna make her?
Oh, don't you wanna take her home?

Maria, you've gotta see her!
Go insane and out of your mind.
Latina, Ave Maria!
A million and one candle lights.

Oh, don't you wanna break her?
Oh, don't you wanna take her home?

She walks like she don't care,
walking on imported air.
Oh, it makes you wanna cry!

Maria, you've gotta see her!
Go insane and out of your mind.
Latina, Ave Maria!
A million and one candle lights. (x3)

Blondie

Maria

Es mou com si no l'hi importés.
Suau com la seda, fresca com l'aire.
Oh! Et fa venir ganes de plorar!
Ella no sap el teu nom,
i el teu cor batega com un tren subterrani.
Oh! Et fa venir ganes de morir!

No vols agafar-la?
Fer-la tota teva?

Maria, has de veure-la!
Et torna boig, et desenfrena.
Llatina, Ave Maria!
Un milió i una espelmes enceses.

Ho he vist abans,
en el meu millor amic i el meu veí.
Ximplet d'amor i ple de foc.
No sortirà de la pluja,
ella és com un oceà emergent després d'una sequera.
Blava com el gel i el desig.

No la vols fer teva?
Oh, no te la vols endur a casa?

Maria, has de veure-la!
Et torna boig, et desenfrena.
Llatina, Ave Maria!
Un milió i una espelmes enceses.

Oh, no la vols trencar?
Oh, no te la vols endur a casa?

Es mou com si no l'hi importés,
caminant al seu propi aire.
Oh, et fa venir ganes de morir.

Maria, has de veure-la!
Et torna boig, et desenfrena.
Llatina, Ave Maria!
Un milió i una espelmes enceses. (x3)

This is war

A warning to the people: the good and the evil. This is war.
To the soldier, the civilian, the martyr, the victim. This is war.

It's the moment of truth, it's the moment to lie,
the moment to live and the moment to die.
The moment to fight, the moment to fight, to fight, to fight, to fight!

To the right, to the left, we will fight to the death!
To the Edge of the Earth. It's a brave new world from the last to the first.
To the right, to the left, we will fight to the death!
To the Edge of the Earth. It's a brave new world, it's a brave new world!

A warning to the prophet, to the liar, to the honest. This is war.
To the leader, the pariah, the victim, the Messiah. This Is War.

It's the moment of truth, the moment to lie,
the moment to live and the moment to die.
The moment to fight, the moment to fight, to fight, to fight, to fight!

To the right, to the left, we will fight to the death!
To the Edge of the Earth. It's a brave new world from the last to the first.
To the right, to the left, we will fight to the death!
To the Edge of the Earth. It's a brave new world, it's a brave new world!

I do believe in the light. Raise your hands up to the sky.
The fight is done, war is won.
Lift your hands toward the sun, toward the sun, toward the sun...
The war is won...
Fight, fight, fight, fight, fight!

To the right, to the left, we will fight to the death!
To the Edge of the Earth. It's a brave new world from the last to the first.
To the right, to the left, we will fight to the death!
To the Edge of the Earth. It's a brave new world, it's a brave new world!
A brave new world! The war is won, the war is won.
A brave new world!

I believe in nothing, not the end and not the start.
I believe in nothing, not the earth and not the stars.
I believe in nothing, not the day and not the dark.
I believe in nothing, but the beating of our hearts.
I believe in nothing, 100 suns until we part.
I believe in nothing, not in sin and not in God.
I believe in nothing, not in peace and not in war.
I believe in nothing, but the truth and who we are.

30 Seconds To Mars

This is war

Un avís per a la gent: el bé i el mal. Això és la guerra.
Al soldat, al civil, al màrtir, a la víctima. Això és la guerra.

És el moment de la veritat, el moment de mentir,
el moment de viure i el moment de morir.
El moment de lluitar, el moment de lluitar, lluitar, lluitar, lluitar!

A la dreta, a l'esquerra, lluitarem fins a la mort!
Fins al límit de la terra. És un món feliç des de l'últim fins al primer.
A la dreta, a l'esquerra, lluitarem fins a la mort!
Fins al límit de la terra. És un món feliç, és un món feliç!

Un avís al profeta, al mentider, a l'honest. Això és la guerra.
Al líder, el pària, la víctima, el Messies. Això és la guerra.

És el moment de la veritat, el moment de mentir,
el moment de viure i el moment de morir.
El moment de lluitar, el moment de lluitar, lluitar, lluitar, lluitar!

A la dreta, a l'esquerra, lluitarem fins a la mort!
Fins al límit de la terra. És un món feliç des de l'últim fins al primer.
A la dreta, a l'esquerra, lluitarem fins a la mort!
Fins al límit de la terra. És un món feliç, és un món feliç!

Jo crec en la llum de debò. Aixequen els braços cap al cel.
La batalla ha acabat, la guerra està guanyada.
Allarguen les mans cap al sol, cap al sol, cap al sol...
La guerra està guanyada....
Lluitem, lluitem, lluitem, lluitem, lluitem!

A la dreta, a l'esquerra, lluitarem fins a la mort!
Fins al límit de la terra. És un món feliç des de l'últim fins al primer.
A la dreta, a l'esquerra, lluitarem fins a la mort!
Fins al límit de la terra. És un món feliç, és un món feliç! És un món feliç!
Un món feliç! La guerra està guanyada, la guerra està guanyada.
Un món feliç!

No crec en res, ni en la fi ni en el principi.
No crec en res, ni en la terra ni en els estels.
No crec en res, ni en el dia ni en la foscor.
No crec en res, sinó en els batecs del nostre cor.
No crec en res, 100 sols abans de que marxem.
No crec en res, ni en el pecat ni en Déu.
No crec en res, ni en la pau ni en la guerra.
No crec en res, sinó en la veritat i qui som...

If you run

They say that problems come, come in pairs and I am the number one.
So take a look at your friends. Oh! Envy is a terrible thing.
Oh you, you're so smart, so smart you that didn't call my bluff.
Oh you should, should just run.

If you run...
If you run...

If you run away you won't stay, and that's so cool,
Is it like you wanted it to.
(Are you scared?)
Sing, take it away take it away!
It's easy to stay, easy to stay,
when you know everything.

Stop!
You had us all convinced,
you were something, something you couldn't miss.
But what did we really miss?
You say you'll give it up, and you'll give it up away.
You'll give it and give it up away.
Give it up, give it up, give it away!

If you run...
If you run...

If you run away you won't stay, and that's so cool,
Is it like you wanted it to.
(Are you scared?)
Sing, take it away take it away!
It's easy to stay, easy to stay,
when you know everything.

I've got one good reason to keep you on your feet
I got another in the back, home in the seat. (x7)
I've got one good reason to keep you on your feet.
You're so cool!

You run around, just running your mouth
about your hometown, that's booing you know,
but you're so cool, you're so cool! Oh!

You Me At Six

If you run

Diuen que els problemes vénen, vénen a parells i jo sóc el primer.
Així que fes una ullada als teus amics. Oh! L'enveja és una cosa terrible.

Oh! Tu, tu ets tan intel·ligent,
tan intel·ligent que no vas poder veure que era una fanfarronada.
Oh! Tu, tu hauries, hauries de córrer simplement.

Si corres...
Si corres...

Si t'escapes no hi seràs, i això és genial,
és com si tu també ho volguessis.
(Estàs espantada?)
Canta! Treu-ho, treu-ho!
És molt fàcil quedar-se, fàcil quedar-se,
Quan ho saps tot.

Para!
Tu ens tenies a tots convençuts,
Però hi havia alguna cosa, alguna cosa que no podies deixar...
Però què trobem a faltar realment?
Tu dius que hi renunciaràs i que hi renunciaràs immediatament.
Que hi renunciaràs i que hi renunciaràs immediatament.
Renuncia-hi, renuncia-hi, renuncia-hi immediatament!

Si corres...
Si corres...

Si t'escapes no hi seràs, i això és genial,
és com si tu també ho volguessis.
(Estàs espantada?)
Canta! Treu-ho, treu-ho!
És molt fàcil quedar-se, fàcil quedar-se,
quan ho saps tot.

Tinc una bona raó per mantenir-te de peus a terra,
en tinc una altra d'amagada, darrere al seient. (x7)
Tinc una bona raó per mantenir-te de peus a terra.
Ets tan genial!

Et mous com si, com si només moguessis la boca
sobre el teu poble que t'està esbronzant ara,
però tu ets tan genial, tan genial! Oh!

Heavily Broken

Everyday I sit here waiting.
Everyday just seems so long.
And now I've had enough of all the hating.
Do we even care? It's so unfair.

Any day it'll all be over.
Any day there's nothing new.
And now I just try to find some hope to try and hold onto.
And it starts again, It'll never end.

I'm heavily broken! And I don't know what to do.
It just seems like I'm choking! And I can't even move.
When there's nothing left to say: what can you do?
I'm heavily broken! And there's nothing I can do.

Almost giving up on trying,
almost heading for a fall.
And now I'm screaming!
I've gotta keep on fighting.
But then again It doesn't end.

I'm heavily broken! And I don't know what to do.
It just seems like I'm choking! And I can't even move.
When there's nothing left to say: what can you do?
I'm heavily broken! And there's nothing I can do.

Feels like I'm drowning.
I'm screaming for air. (Screaming for air)
Louder I'm crying and you don't even care

I'm heavily broken! And I don't know what to do.
It just seems like I'm choking! And I can't even move.
When there's nothing left to say: what can you do?
I'm heavily broken!

I'm heavily broken! And I don't know what to do.
It just seems like I'm choking! And I can't even move.
When there's nothing left to say: what can you do?
I'm heavily broken...
I'm heavily broken...
I'm heavily broken...

The Veronicas

Heavily Broken

Cada dia m'assec aquí esperant.
Els dies semblen tan llargs.
I ara ja n'he tingut prou de tant odi.
Realment ens importa? És tan injust.

Un dia o altre tot això s'acabarà.
Un dia o altre no hi haurà res de nou.
I ara simplement intento treure forces a què aferrar-me.
I això comença de nou, no acabarà mai.

Estic destrossada! I no sé què fer.
Em sento asfixiada! No em puc ni moure
Quan ja no queda res per dir: Què pots fer?
Estic destrossada! I no puc fer-hi res.

A punt de donar-me per vençuda,
a punt de caure.
I ara, crido!
He de continuar lluitant.
Però una altra vegada torna a començar.

Estic destrossada! I no sé què fer.
Em sento asfixiada! No em puc ni moure
Quan ja no queda res per dir: Què pots fer?
Estic destrossada! I no puc fer-hi res.

Em sento com si m'ofegué.
Demano aire a crits. (Demano aire a crits)
Crido més fort i a tu ni t'importa.

Estic destrossada! I no sé què fer.
Em sento asfixiada! No em puc ni moure
Quan ja no queda res per dir: Què pots fer?
Estic destrossada!

Estic destrossada! I no sé què fer.
Em sento asfixiada! No em puc ni moure
Quan ja no queda res per dir: Què pots fer?
Estic destrossada...
Estic destrossada...
Estic destrossada!

Thanks for the memories

I'm gonna make you bend and break.
(It sent you to me without wings)
Say a prayer but let the good times roll in case God doesn't show.
(Let the good times roll, let the good times roll)
And I want these words to make things right...
But it's the wrongs that make the words come to life.
"Who does he think he is?"
If that's the worst you go better put your fingers back to the keys.

One night and one more time:
Thanks for the memories even though they weren't so great.
"He tastes like you only sweeter"
One night, yeah, and one more time:
Thanks for the memories, thanks for the memories.
"He, he tastes like you only sweeter"

Been looking forward to the future.
But my eyesight is going bad.
And this crystal ball...
It's always cloudy except for (except for)
When you look into the past (look into the past)
One night stand (one night stand off)

One night and one more time:
Thanks for the memories even though they weren't so great.
"He tastes like you only sweeter"
One night, yeah, and one more time:
Thanks for the memories, thanks for the memories.
"He, he tastes like you only sweeter"

They say I only think in the form of crunching numbers.
In hotel rooms collecting page six lovers.
Get me out of my mind and get you out of those clothes.
I'm a liner away from getting you into the mood, whoa!

One night and one more time:
Thanks for the memories even though they weren't so great.
"He tastes like you only sweeter"
One night, yeah, and one more time:
Thanks for the memories, thanks for the memories.
"He, he tastes like you only sweeter"

One night and one more time (One more night, one more time)
Thanks for the memories even though they weren't so great
"He tastes like you only sweeter"
One night, yeah, and one more time (One more night, one more time)
Thanks for the memories, thanks for the memories
"He, he tastes like you only sweeter"

Fall Out Boy

Thanks for the memories

Et faré doblegar i trencar-te.
(Això t'envia a mi sense ales)
Prega, però deixa córrer els bons temps si Déu no apareix.
(Deixa córrer els bons temps, deixa córrer els bons temps)
I vull aquestes paraules per fer les coses bé...
Però són els errors els que fan que les paraules prenguin vida.
"Qui es creu que és ell?"
Si això és el pitjor que tens, val més que tornis a posar els dits damunt les tecles.

Una nit i un cop més:
Gràcies pels records encara que no fossin tan bons.
"Ell té el mateix gust que tu però més dolç".
Una nit, sí, i un cop més,
gràcies pels records, gràcies pels records.
"Ell té el mateix gust que tu però més dolç".

He estat mirant cap al futur,
Però la meua vista s'enfosqueix.
I aquesta bola de cristall...
Sempre està ennuvolada excepte (excepte)
quan mires cap al passat (mires cap al passat).
Una nit (una nit en concret).

Una nit i un cop més:
Gràcies pels records encara que no fossin tan bons.
"Ell té el mateix gust que tu però més dolç".
Una nit, sí, i una vegada més,
Gràcies pels records, gràcies pels records.
"Ell té el mateix gust que tu però més dolç".

Diuen que només penso q fer càlculs.
En habitacions d'hotels, col·leccionant amants complaents.
Fes-me embogir i desfés-te de la teua roba.
Em trobo a anys llum de fer-te contenta. Woah!

Una nit i una vegada més:
Gràcies pels records encara que no fossin tan bons.
"Ell té el mateix gust que tu però més dolç".
Una nit, sí, i una vegada més,
Gràcies pels records, gràcies pels records.
"Ell té el mateix gust que tu però més dolç".

Una nit i un cop més:
Gràcies pels records encara que no fossin tan bons.
"Ell té el mateix gust que tu però més dolç".
Una nit, sí, i un cop més,
Gràcies pels records, gràcies pels records.
"Ell té el mateix gust que tu però més dolç".

The show must go on

Empty spaces - what are we living for
Abandoned places - I guess we know the score
On and on, does anybody know what we are looking for...
Another hero, another mindless crime
behind the curtain, in the pantomime
hold the line, does anybody want to take it anymore
the show must go on
the show must go on
inside my heart is breaking
my make-up may be flaking
but my smile still stays on.
Whatever happens, I'll leave it all to chance
another heartache, another failed romance
on and on, does anybody know what we are living for?
I guess I'm learning, I must be warmer now
I'll soon be turning, round the corner now
outside the dawn breaking
but inside in the dark I'm aching to be free
the show must go on
the show must go on
inside my heart is breaking
my make-up may be flaking
but my smile still stays on
my soul is painted like the wings of butterflies
fairytale of yesterday will grow but never die
I can fly - my friends
the show must go on
the show must go on
I'll face it with a grin
I'm never giving in
on - with the show -
I'll top the bill; I'll overkill
I have to find the will to carry on
on with the -
on with the show -
the show must go on...

Queen

The show must go on

Espais buits – per què vivim?
Llocs abandonats – Crec que sabem el resultat.
I sense parar, algú sap què estem buscant?
Un altre heroi, un altre delicte sense sentit.
Darrere la cortina, en la pantomima.
Aguanta, algú vol suportar-ho més temps?

L'espectacle ha de continuar!
L'espectacle ha de continuar!
Tinc el cor trencat, el maquillatge cau a trossos.
Però no deixo de somriure.

Passi el que passi, ho deixo en mans del destí.
Un altre atac de cor, una altra relació acabada.
I sense parar, algú sap per què vivim?
Suposo que n'estic aprenent, ara sóc més càlid.
Aviat estaré tornant, sóc darrera la cantonada ara.
Fora està sortint el sol,
però dins, en la foscor, sofreixo per arribar a ser lliure algun dia.

L'espectacle ha de continuar!
L'espectacle ha de continuar!
Tinc el cor trencat, el maquillatge cau a trossos.
Però no deixo de somriure.

Tinc l'ànima pintada com les ales de les papallones.
Els contes de fades d'ahir creixeran però mai no moriran.
Sé volar, amics meus.

L'espectacle ha de continuar!
L'espectacle ha de continuar!

Faré front a tot amb un somriure.
No abandonaré mai.
Endavant amb l'espectacle.

Superaré el cartell: arrasaré.
He de trobar els ànims per continuar.
Endavant amb...
Endavant amb l'espectacle.
L'espectacle ha de continuar!

Remember my name

Remember (x14)

Baby look at me and tell me what you see.
You ain't seen the best of me yet.
Give me time, I'll make you forget the rest.
I got more of me, and you can set it free.
I can catch the moon in my hand, don't you know who I am?
Remember my name!

FAME! I'm gonna live forever, I'm gonna learn how to fly.
HIGH! I feel it comin' together, people will see me and cry.
FAME! I'm gonna make it to heaven, light up the sky like a flame.
FAME! I'm gonna live forever. Baby remember my name.

Remember (x6)

Baby hold me tight 'cause you can make it right.
You can shoot me straight to the top.
Give me love and take all I've got to give.
Baby I'll return. Too much is not enough!
I can ride your heart 'til it breaks. Oh! I've got what it takes.
Remember my name.

FAME! I'm gonna live forever, I'm gonna learn how to fly.
HIGH! I feel it comin' together, people will see me and cry.
FAME! I'm gonna make it to heaven, light up the sky like a flame.
FAME! I'm gonna live forever. Baby remember my name.

Remember (x6)
(Remember my name)

See I had a vision, was left in the cold,
I had a story that had to be told. Been through hard trips,
I've lived and I've gone, and those lessons worth more than silver and gold.
I'm letting it go, I'm living my life.
I see it now, my name in lights.
I'm on my grine and it's not a game.
I'ma make sure you remember my name.

Remember my name!

FAME! I'm gonna live forever, I'm gonna learn how to fly.
HIGH! I feel it comin' together, people will see me and cry.
FAME! I'm gonna make it to heaven, light up the sky like a flame.
FAME! I'm gonna live forever. Baby remember my name.

Remember my name...
Remember my name...

Naturi Naughton & Collins Pennie

Remember my name

Recorda (x14)

Amor, mira'm i digues-me què veus.
Encara no has vist el millor de mi.
Dóna'm temps, et faré oblidar tota la resta.
Tinc més de mi, i tu ho pots veure gratuïtament.
Puc capturar la lluna amb la meva mà, no saps qui sóc?
Recorda el meu nom!

FAMA! Viuré per sempre, aprendré a volar.
ALT! Ho veig venir, la gent em veurà i plorarà.
FAMA! Ho faré arribar fins al cel, il·luminant-lo com si fos una flama.
FAMA! Viuré per sempre. Amor, recorda el meu nom.

Recorda (x6)

Amor, agafa'm bé perquè ho pots fer molt bé.
Em pots llançar directament al cim.
Dóna'm amor i pren tot el que tinc per donar.
Amor, tornaré. Massa no és prou.
Puc manejar el teu cor fins que es trenqui. Oh! Tinc el que es necessita.
Recorda el meu nom!

FAMA! Viuré per sempre, aprendré a volar.
ALT! Ho veig venir, la gent em veurà i plorarà.
FAMA! Ho faré arribar fins al cel, il·luminant-lo com si fos una flama.
FAMA! Viuré per sempre. Amor, recorda el meu nom.

Mira, vaig tenir una visió, la vaig deixar en el record.
Tenia una història que havia de ser explicada. He fet viatges durs,
he viscut i he voltat pel món, i aquestes lliçons valen més que la plata i l'or.
Deixo que tot això se'n vagi, estic vivint la meva vida.
Ho estic veient ara, el meu nom escrit amb llums.
Sóc a la meva *farra* i no és un joc.
M'asseguraré que recordis el meu nom.

Recorda el meu nom!

FAMA! Viuré per sempre, aprendré a volar.
ALT! Ho veig venir, la gent em veurà i plorarà.
FAMA! Ho faré arribar fins al cel, il·luminant-lo com si fos una flama.
FAMA! Viuré per sempre. Amor, recorda el meu nom.

Recorda el meu nom...
Recorda el meu nom...

That's what you get

No sir. No I don't wanna be the blame, not anymore.
It's your turn, so take a seat we're settling the final score.
And why do we like to hurt so much?

I can't decide 'cause you've made it harder just to go on.
And why? All the possibilities... Well I was wrong.

That's what you get when you let your heart win. Whoa.
That's what you get when you let your heart win. Whoa.
I drowned out all my sense with the sound of it's beating.
And that's what you get when you let your heart win. Whoa.

I wonder, how am I supposed to feel when you're not here?
Cause I burned every bridge I ever built when you were here.
I still try, holding onto silly things, I never learn.
Oh why? All the possibilities, I'm sure you've heard.

That's what you get when you let your heart win. Whoa.
That's what you get when you let your heart win. Whoa.
I drowned out all my sense with the sound of it's beating.
That's what you get when you let your heart win. Whoa.

Pain make your way to me (to me)
And I'll always be just so inviting.
If I ever start to think straight,
this heart will start a riot in me.
Let's start, start, hey!

Why do we like to hurt so much?
Oh, why do we like to hurt so much?

That's what you get when you let your heart win. Whoa.
That's what you get when you let your heart win. Whoa.
I drowned out all my sense with the sound of it's beating.
That's what you get when you let your heart win. Whoa.

Now I can't trust myself with anything but... this,
That's what you get when you let your heart win. Whoa.

Paramore

That's what you get

No senyor. No penso ser la culpa, mai més.
És el teu torn, així que agafa seient, estem resolent el marcador final.
I per què ens agrada tant fer-nos mal?

No puc decidir, perquè tu has fet que sigui més difícil continuar.
I per què? Totes les possibilitats... Bé, jo estava equivocada.

Això és el que obtens quan deixes que el teu cor guanyi. Whoa.
Això és el que obtens quan deixes que el teu cor guanyi. Whoa.
He ofegat tots els meus sentits amb el so d'aquest batec.
I això és el que obtens quan deixes que el teu cor guanyi. Whoa.

Em pregunto, com se suposa que m'he de sentir quan no ets aquí?
Perquè he cremat tots els ponts que havia construït quan eres aquí.
Segueixo intentant, aferrant-me en les ximpleries, jo mai no n'aprenc.
Oh, per què? Totes les possibilitats... Estic segura que m'has sentit.

Això és el que obtens quan deixes que el teu cor guanyi. Whoa.
Això és el que obtens quan deixes que el teu cor guanyi. Whoa.
He ofegat tots els meus sentits amb el so d'aquest batec.
I això és el que obtens quan deixes que el teu cor guanyi. Whoa.

Dolor, fes el teu camí per mi (per mi).
I jo seré sempre així de temptadora.
Si mai començo a pensar amb claredat,
aquest cor començarà una explosió dins meu.
Comencem, comencem, ei!

Per què ens agrada tant fer-nos mal?
Oh! Per què ens agrada tant fer-nos mal?

Això és el que obtens quan deixes que el teu cor guanyi. Whoa.
Això és el que obtens quan deixes que el teu cor guanyi. Whoa.
He ofegat tots els meus sentits amb el so d'aquest batec.
I això és el que obtens quan deixes que el teu cor guanyi. Whoa.

Ara no puc confiar en mi mateixa per a res però... això,
Això és el que obtens quan deixes que el teu cor guanyi. Whoa.

Undisclosed desire

I know you've suffered,
But I don't want you to hide.
It's cold and loveless,
I won't let you be denied.

Soothing,
I'll make you feel pure.
Trust me,
You can be sure.

I want to reconcile the violence in your heart.
I want to recognise your beauty's not just a mask.
I want to exorcise the demons from your past.
I want to satisfy the undisclosed desires in your heart.

You trick your lovers,
That you're wicked and divine.
You may be a sinner,
But your innocence is mine.

Please me,
Show me how it's done.
Tease me,
You are the one.

I want to reconcile the violence in your heart.
I want to recognise your beauty's not just a mask.
I want to exorcise the demons from your past.
I want to satisfy the undisclosed desires in your heart.

Please me,
Show me how it's done.
Trust me,
You are the one.

I want to reconcile the violence in your heart.
I want to recognise your beauty's not just a mask.
I want to exorcise the demons from your past.
I want to satisfy the undisclosed desires in your heart.

Muse

Undisclosed desire

Sé que has sofert,
però no vull que t'amaguis.
Fa fred i no hi ha amor,
no et permetré que t'enfonsis.

Tranquil·litza't,
et faré sentir pura.
Creu-me,
pots sentir-te segura.

Vull reconciliar la violència del teu cor.
Vull comprovar que la teva bellesa no és una simple màscara.
Vull exorcitzar els dimonis del teu passat.
Vull satisfer els desitjos més amagats del teu cor.

Enganyes els teus amants,
els fas creure que ets dolenta i divina.
Potser ets una pecadora,
però la teva innocència és meva.

Complau-me,
ensenyam com es fa.
Temptam
tu ets l'única.

Vull reconciliar la violència del teu cor.
Vull comprovar que la teva bellesa no és una simple màscara.
Vull exorcitzar els dimonis del teu passat.
Vull satisfer els desitjos més amagats del teu cor.

Complau-me,
ensenyam com es fa.
Temptam,
tu ets l'única.

Vull reconciliar la violència del teu cor.
Vull comprovar que la teva bellesa no és una simple màscara.
Vull exorcitzar els dimonis del teu passat.
Vull satisfer els desitjos més amagats del teu cor.

Looking up

Things are looking up, oh finally!
I thought I'd never see the day when you'd smile at me.
We always pull through, oh when we try,
I'm always wrong but you're never right.
You're never right!

Honestly, can you believe we cross the world while it's asleep?
I'd never trade it in cause I've always wanted this.
It's not a dream anymore. It's not a dream anymore.
It's worth fighting for!

Could've given up so easily.
I was a few cheap shots away from the end of me.
Taking for granted, almost everything that I would've died for just yesterday.
Just yesterday.

Honestly, can you believe we cross the world while it's asleep?
I'd never trade it in cause I've always wanted this.
It's not a dream anymore. It's not a dream anymore.
It's worth fighting for!

God knows the world doesn't need another band.
But what a waste it would've been.
I can't believe we almost hung it up.
We're just getting started.

Honestly, can you believe we cross the world while it's asleep?
I'd never trade it in cause I've always wanted this.
It's not a dream anymore. It's not a dream anymore.
It's not a dream anymore. It's worth fighting for!

I can't believe we almost hung it up.
We're just getting started.
I can't believe we almost hung it up.
We're just getting started.
Oh! We're just getting started!

Paramore

Looking up

Les coses comencen a anar bé, oh per fi!
Pensava que mai no veuria el dia en què em somriuries a mi.
Ens en sortim, oh, quan ho intentem.
Jo sempre estic errada però tu no tens mai raó.
No tens mai raó!

Honestament, pots creure que hem creuat el món mentre estava adormit?
No m'ho podia creure perquè sempre ho he volgut.
Ja no és un somni. Ja no és un somni.
Val la pena lluitar!

Podíem haver abandonat tan fàcilment.
Estava molt a prop del meu propi final.
Donant per fetes la majoria de coses per les quals hauria mort ahir.
Hauria mort ahir!

Honestament, pots creure que hem creuat el món mentre estava adormit?
No m'ho podia creure perquè sempre ho he volgut.
Ja no és un somni. Ja no és un somni.
Val la pena lluitar!

Déu sap que el món no necessita una altra banda.
Però quin malbaratament hagués estat.
No em puc creure que hàgim estat a punt de deixar-ho.
Només estem començant.

Honestament, pots creure que hem creuat el món mentre estava adormit?
No m'ho podia creure perquè sempre ho he volgut.
Ja no és un somni. Ja no és un somni.
Val la pena lluitar!

No em puc creure que per poc ho deixem estar.
Només estem començant.
No em puc creure que hàgim estat a punt de deixar-ho.
Només estem començant.
Oh! Nosaltres només estem començant!

Agraïments

Gràcies a Emília Bellmunt, tutora i correctora d'aquest treball, i a Rosa Borrell, correctora de les traduccions. A la meva mare per aguantar el meu mal humor i els meus plors. També al meu pare i a en Joan per estar sempre amb mi, igual que la resta de la meva família. A Lara Carmona per ajudar-me tant en la novel·la com en la meva pròpia vida. A Laia Beà per la il·lustració de la portada i per ser sempre igual de irònica. A Irene Sunyer, perquè encara espero un dibuix. A la família Buil Garcia per acollir-me sempre a casa seva com si fos una filla, neta o germana més i, finalment, als meus magnífics amics, la meva raó de ser, per suportar-me sense, o gairebé sense, queixes. Especialment a aquelles que m'han vist molt menys per culpa d'aquest treball de recerca però que m'han recolzat igualment (Torà).

També, un especial agraïment a tots els autors i editors que han respost tots els meus dubtes amb un somriure.

I, no puc oblidar a tots els músics, la meva gran font d'inspiració.